

ĐẬU ĐẬU, Em Chưa Biết Yêu

TÁC GIẢ: NIÊM ĐƯỜNG
DỊCH GIẢ: TRẦN BÌ

Design by miihaohao

Mục lục

<u>Chương 1: Tay Chơi Be Lành Nghề</u>	
<u>Chương 2: Đầu Thần Đầu Nửa Đầu</u>	
<u>Chương 3: Gintama Thiên - Kỳ Một</u>	
<u>Chương 4: Gintama Thiên - Kỳ Hai</u>	
<u>Chương 5: Gintama Thiên - Kỳ Ba</u>	
<u>Chương 6: Gintama Thiên - Kỳ Bốn</u>	
<u>Chương 7: Gintama Thiên - Cage</u>	
<u>Chương 8: Gintama Thiên - Kỳ Sáu</u>	
<u>Chương 9: Gintama Thiên - Cách Thức Chăn Nuôi</u>	
<u>Chương 10: Gintama Thiên - Kỳ Tám</u>	
<u>Chương 11: Gintama Thiên - Cách Thức Chăn Nuôi Bản Năng Cấp</u>	
<u>Chương 12: Gintama Thiên - Ham Muốn Chiếm Hữu</u>	
<u>Chương 13: Gintama Thiên - Kỳ Mười Một</u>	
<u>Chương 14: Gintama Thiên - Huyết Đồng</u>	
<u>Chương 15: Gintama Thiên - Lung Nguyệt</u>	
<u>Chương 16: ??? - Take 1</u>	
<u>Chương 17: Psycho Pass - Take 2</u>	
<u>Chương 18: Psycho Pass - Take 3</u>	
<u>Chương 19: Psycho Pass - Take 4</u>	
<u>Chương 20: Psycho Pass - Take 5</u>	
<u>Chương 21: Psycho Pass - Take 6</u>	
<u>Chương 22: Psycho Pass - Take 7</u>	
<u>Chương 23: Psycho Pass - Take 8</u>	
<u>Chương 24: Psycho Pass - Take 9</u>	
<u>Chương 25: Psycho Pass - Take 10</u>	
<u>Chương 26: Psycho Pass - Take 11</u>	
<u>Chương 27: Psycho Pass - Take 12</u>	
<u>Chương 28: Psycho Pass - Take 13</u>	
<u>Chương 29: Psycho Pass - Take 14</u>	
<u>Chương 30: Psycho Pass - Take 15</u>	

ĐẬU ĐẬU, EM CHƯA BIẾT YÊU

Niên Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tay Chơi Be Lành Nghề

Tại sân thi đấu trò chơi lớn nhất thành phố B, năm phút trước vừa kết thúc một trận chung kết giải thi đấu game World Cup cỡ lớn. Thắng bại đã phân, dù là game thủ trong sân hay là một game ở ngoài xem phát sóng trực tiếp đều vỡ òa, điên cuồng hò hét tên người thắng.

"Tinh thần Đậu, mã lực Đậu, Đậu thần dưới đáy quần có thiên địa 〇"

Đã từ ghế tuyển thủ đi tới hậu đài, Đường Tiểu Đậu nghe được câu "Đậu thần dưới đáy quần có thiên địa 〇" ấy, phun ra "Phụt" một cái. Cô đứng lên kéo xuống mũ trùm đen che mặt lại, chỉ lộ ra chiếc cằm nhọn tái nhợt, theo đồng đội từ con đường đặc biệt rời khỏi sân đấu, tránh đi những khán giả đang kích động dữ dội.

Đến khu vực công cộng bên ngoài, cô còn chưa bước ra hai bước, đã bị cô bé trước mặt nhào tới ôm vào lòng!

"Đậu ca ca ~ người ta nhớ cậu muốn chết!"

"Tiểu Bạch..." Đường Tiểu Đậu lúi cúi kéo cô bạn thân xinh đẹp đang có xu hướng treo trên người mình: "Tôi nay đi ăn ở đâu?"

"Đi nhà cậu!" Tiểu Bạch cười hì hì khoác tay Đường Tiểu Đậu. "Tớ có đem theo trò chơi mới sang đây nè 〇"

Mười phút sau, hai người đã ngồi vào một buồng xe trống trải trong tàu điện ngầm. Đường Tiểu Đậu uốn thành con tôm, chân mang giày Martin thông dong đập vách thùng xe. Cô chuyên tâm loay hoay điện thoại trên tay, dùng súng ngắm cảm ứng trọng lực liên tiếp headshot người chơi đối diện. Tiểu Bạch ở cạnh bên mắt lom lom nhìn sườn mặt chuyên chú của Đường Tiểu Đậu, "Đậu Đậu, cậu hạng mấy rồi?"

---- Cái game xạ kích này cũng là do cô đề cử cho Đường Tiểu Đậu chơi tuần trước.

Đường Tiểu Đậu ngả người, lười biếng nói: "Ai biết."

Tiểu Bạch bám víu trên người cô nhìn một lát, xanh mặt. Trên giao diện trò chơi, bảng xếp hạng toàn quốc hiển thị một chuỗi con số khủng khiếp ---- Đường Tiểu Đậu chỉ tồn ba ngày đã lọt top mười toàn quốc, xem bộ còn có xu thế tăng lên nữa!

"... Quái vật game!" Tiểu Bạch nhìn chăm chăm năm ngón tay bay múa linh hoạt của Đường Tiểu Đậu, "Tớ thấy lúc anh cậu chơi, tốc độ tay cũng giống cậu, vì sao số trận thắng của cậu nhiều vậy?"

"Trò chơi mà, tôi luyện kỹ thuật đến trình độ nhất định thì cũng kẻ tám lạng người nửa cân."

Đường Tiểu Đậu khẽ nghiêng vai để tiện cho tên lóc chóc bên cạnh dựa vào thoải mái hơn, dù rằng thật ra cô không có mấy lạng thịt.

"Đến lúc đó, liều mạng thì cần xét tâm lý."

Cô đưa tay chỉ một người chơi ở màn hình trước mặt mới vừa thò đầu ra, tên là [Tên hay đều nhường cho chó xài rồi], "Ví dụ như người này, trong đội ngũ bọn họ thì thực lực và kỹ thuật của hắn đều là mạnh nhất, thế nhưng tính cách nông nổi hấp tấp. Vừa mở màn, tớ liền giết ba cái đồng đội gà của hắn, còn có ý đánh chữ nói đội ngũ bọn họ thua trận là tại vì hắn, người khác đều bị tay mơ như hắn liên lụy."

Đường Tiểu Đậu gọi lên một nụ cười có phần lưu manh, nhấn mạnh chữ "tay mơ".

"Người anh em đó lập tức không bình tĩnh, spam tới một phút mắng tớ 'mông cũng không hiểu còn phun bậy'..."

Khi đang nói chuyện, ngón tay cô trượt qua màn hình cảm ứng ném ra một quả bom cay, lại cấp tốc chuyển đổi thành kính ngắm rồi bóp cò súng! Bịch một tiếng, khuyến thủ [Tên hay đều nhường cho chó xài rồi] bị headshot, nhược liễu phù phong (1) ngủm ----

(1) Yếu điệu như cành liễu đang đưa theo gió

"Xem nè, hắn phỏng chừng tức giận đến tay run, đang bận đánh chữ mắng tớ đây, chẳng phải còn không né được sao?"

Tiểu Bạch bị rung động đến thất điên bát đảo: "Ồ ồ, còn có chiêu này! Xin chỉ giáo!"

"Chỉ giáo? Ha ha ha, dù cậu có học thuộc cũng vô dụng, " Đường Tiểu Đậu cười đến xuân

phong đặc ý, nhéo nhéo má Tiểu Bạch, "Tay cậu vụng lắm 〇"

Tiểu Bạch che mặt: "Bộ không có game nào cậu không chơi được sao?"

"Đoán là không có ~" Đường Tiểu Đậu huýt sáo.

---- Kết quả một giờ sau, cô hồi hận đến nỗi ước gì đem cái miệng nói năng hùng hồn đó của mình xé ra.

Vào lúc này hai người đã đến nơi ở của Đường Tiểu Đậu, Tiểu Bạch cầm bìa mặt đĩa trò chơi trên tay, đang dốc sức quảng cáo: "Cái game hẹn hò dành cho phái nữ mới ra này tên là 'True Love Kiss (Nụ hôn chân tình)', chưa kể tới nhân vật công lược, nghe đồn chi nhánh và kết thúc cũng có đến mấy vạn cái ~ mau nhìn mau nhìn, chàng này đẹp trai chưa?"

Đường Tiểu Đậu không rảnh đánh giá trai trên bìa có đẹp hay không, toàn bộ sự chú ý của cô đều đặt lên mấy vi tính.

Trên tấm hình trắng đen, in chữ "BE" đỏ như máu.

Cô co quắp khoe miệng, nhớ lại hồi nãy Tiểu Bạch phổ cập kiến thức cho mình ----

Cái gọi là game hẹn hò dành cho phái nữ, nói trắng ra chính là game của trai; nếu thành công đương nhiên chính là công lược ra HE, hay gọi là Happy Ending, thuận lợi đem trai của tới tay...

Còn như BE (Bad Ending)...

Đường Tiểu Đậu túm chặt cọng ahoge (2) trên đầu, ngậy ngốc nhìn trên màn ảnh mấy anh này chém nữ chính mà mình điều khiển một đao, sau đó cười đến tuyệt đại phong hoa, đờ đẫn.

(2) Nghĩa đen: tóc ngố, một cọng/cụm tóc một trên đầu nhân vật, thường thấy trong manga và anime.

Không ngờ trên đời này còn có trò chơi mà Đường Tiểu Đậu ta đây không công phá được?!?!?

Đậu xanh rau má!!!! Chuyện này đặc biệt không khoa học!!!!

Trên màn hình, mỹ thiếu niên còn đang nhe răng cười: "Ta yêu nàng, hãy để chúng ta ở bên nhau vĩnh viễn... Chỉ cần như vậy, nàng sẽ không thể rời xa ta ha ha ha..."

Ha ha cmn nha người anh em!

Cửa trước truyền đến tiếng mở cửa, tiếp đó là một giọng nam trong trẻo: "Nhị Đậu Tử, ăn cơm chưa?"

"Vả miệng đi!" Bình sinh ghét nhất người khác gọi cô Nhị Đậu Tử, Đường Tiểu Đậu hai mắt bốc lửa nhấn nút Reload (chơi lại).

Tiểu Bạch quay đầu lại nhìn người tới, hoan hô: "Đại Đậu, về rồi à? Anh cũng chơi thử game này xem!"

Đường Đại Đậu, tên như ý nghĩa, hiển nhiên là anh ruột của Đường Tiểu Đậu. Thanh niên này ăn mặc sạch sẽ gọn gàng, cặp lông mày tuấn tú có mấy phần tương tự với Tiểu Đậu. Được Tiểu Bạch mời mọc, anh ta bèn đi tới cạnh Tiểu Đậu cầm con chuột của cô, thu lấy quyền kiểm soát trò chơi.

Tiểu Đậu khoanh tay nhìn Đại Đậu nhanh chóng bấm chọn tuyến hạng trên giao diện game, chậm rì rì mở miệng chế giễu: "Thôi đi, anh ấy sao? Từ nhỏ chơi game đã không thắng nổi tớ, tớ đều làm không được, anh ấy làm được mới là lạ....."

Vừa dứt lời, một tiếng ding, trên màn hình hiện ra một cái ký hiệu HE to bự.

Đường Tiểu Đậu trợn mắt, suýt nữa túm đứt cọng ahoge trên đầu.

Đường Tiểu Đậu, nickname trên mạng "Đậu thần", game thủ chuyên nghiệp trong truyền thuyết đứng trên đỉnh kim tự tháp tại thế giới game, trò chơi đại năng nắm giữ kỷ lục bất bại...

... Giờ đây, cô đang cảm thấy nhân sinh và lòng tự ái đang gặp khiêu chiến cực lớn.

...

Đêm khuya, Đường Tiểu Đậu ngáy người nhìn trên màn ảnh hai chữ BE to lớn.

Đã là cái BE thứ hai bốn mươi chín rồi. Từ chiều đến giờ, cô đánh ra tới BE rất là đa dạng, nhỏ thì cãi nhau chia tay, nhất phách lưỡng tán (3), lớn thì sinh ly tử biệt, lục nguyệt phi

tuyết (4), còn có các thể loại hiếm lạ như giam cầm, lòng chó, roi da, băng luyện (5), chết chung... Cũng không phải là ít.

(3) Một đập vỡ đôi, ý chỉ để đạt được mục đích, làm hai bên thiệt hại cũng không sao.

(4) Tháng sáu tuyết rơi, ý chỉ bị oan khuất, hiểu lầm.

(5) Giết người yêu, (có một số) giữ xác người yêu lại bên mình.

Cái gọi là game hẹn hò không phải là phỏng đoán tâm lý sao? Ngay cả lòng người, cô đều mò mẫm rõ ràng, không đạo lý nào đến "Tâm lý" lập trình đều chơi không nổi!? Từ trước tới nay, Đường Tiểu Đậu đối với siêu trực giác của mình đều cực kỳ tự tin, nhưng mỗi lần cô chỉ cần vâng theo lòng mình lựa chọn tuyển hạng, lại nhất định là BE...

Đường Đại Đậu ngáp một cái, đi tới phía sau cô: "Điên rồi hả Nhị Đậu Tử, còn đang tranh đua với trò này sao?"

Đường Tiểu Đậu cố chống hai mí mắt đang đánh nhau, lầm bầm: "Anh không hiểu đâu... Như em đây gọi là... Tinh thần Đậu..."

Đường Đại Đậu "Phụt" một tiếng, đem cà phê trong tay mình để lên tay cô: "Được rồi, trước tiên cho em bổ sung chút ít năng lượng Đậu."

Tiểu Đậu cầm cà phê uống một miếng, Đại Đậu khom lưng dòm ngó màn hình: "Để anh xem xem... À, cái lựa chọn này ----"

[Toshima Ryuya đứng yên bên cửa sổ, khuôn mặt anh tuấn bị ánh trăng chiếu ra sáng tối rõ rệt. Tay phải cầm đao của hắn, cơ bắp gồ lên, oai phong mạnh mẽ, đã từng chém xuống vô số đầu tướng địch, giờ đây lại nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay bạn.

Lực đạo hết sức dịu dàng tràn đầy ý muốn bảo hộ, đó là một loại triền miên hoàn toàn trái ngược với lực lượng thuần túy của bậc nam nhi.

"Thưa Điện hạ," Hắc khàn giọng nói rằng, "Nếu phải ở lại trong cung làm bạn với Điện hạ, thần... Sẽ phải vứt bỏ thân phận một quân nhân, không thể tiếp tục đung vào thanh đao này, cũng không thể lại ra chiến trường nữa..."

Vẻ mặt hắc tràn ngập đau khổ và giãy dụa; bạn không khỏi nâng lên gương mặt ấy...]

Đại Đậu kéo xuống chọn lực bên dưới.

"1. Ôm hấn.

2. Hôn hấn."

"Hôn hấn." Đường Tiểu Đậu nhâm nhi cà phê, hàm hồ nói: "Dụ dỗ lâu như vậy, mười sự kiện đều qua sắp đến kết thúc rồi, trực tiếp vừa hôn đính ước, trên TV không phải đều diễn như vậy sao?"

[Bạn kéo lại vạt áo của hấn. Người đàn ông cao lớn này lộ vẻ có phần mờ mịt, dùng tư thái thuận theo, bị bạn khiến cho hơi cúi đầu.

Bạn nhón chân lên, hôn lên môi hấn.

"!!" Hấn giật mình, hồi lâu, run rẩy đưa tay ôm lấy bờ vai bạn, nhẹ nhàng khẽ đẩy bạn ra, "... Công chúa Điện hạ?"

Bạn nói:]

"1. Nói cho ta biết phiền muộn của chàng.

2. Đừng suy nghĩ lung tung, chuyện này có gì phải phiền não? Ta yêu Ryuya, Ryuya cũng yêu ta, hãy vì ta ở lại đi."

"Chọn 2 chọn 2!" Tiểu Đậu đề tách cà phê xuống, bộ mặt thiếu kiên nhẫn. "Mè nheo muốn chết!"

Đại Đậu nhấn xuống lựa chọn 2.

["Không... Chuyện chẳng phải đơn giản như vậy!" Tiếng nói Toshima bắt đầu run rẩy. "... Thần là một võ sĩ, từ khi có ý thức tới nay, ý nghĩa sinh tồn chỉ có chiến đấu ---- Người có hiểu không? Rời khỏi chiến trường, e rằng thần sẽ không còn giá trị, ngay cả muốn bảo vệ Điện hạ như ngày xưa đều làm không được... Đến lúc đó, thần sẽ không còn là thần, có lẽ cũng không còn là... "thần" mà Điện hạ mong nhớ nữa."

Đôi mắt Toshima từ từ đỏ lên, hai tay cầm lấy bả vai bạn nóng rực đến bỏng người.

"... Điện hạ, xin người..."

Hắn chậm rãi nhắm mắt lại, vẻ mặt đau khổ, dường như đang cân nhắc chọn từ.

"Xin người hãy để thần rời đi."

Hắn là ưng, vốn dĩ nên tự do bay lượn trên chiến trường.

Mà không phải bị khóa ở trong thâm cung, chỉ có thể dựa vào ái tình của nàng sống kiếp cá chậu chim lồng.

"Công chúa Điện..."

Lời nói đột nhiên tạm ngừng ----

"... Hạ?" Thân thể Toshima cứng đờ, dần dần rũ mắt xuống, nhìn thanh đao nhỏ mà bạn đâm vào thân thể hắn.

Máu tươi tuôn ra ào ạt, làm ướt y phục xanh thẫm trên người. Hắn ho ra một ngụm máu, chậm rãi ngã vào người bạn.

Máu tươi của người yêu tỏa mùi tanh ngọt, sền sệt chảy xuôi xuống lòng bàn tay...

Thật ấm áp, muốn nhiều hơn nữa.

Bạn vẫn chậm chậm đẩy cán đao về phía trước, cảm thụ cái cảm giác trở ngại kỳ diệu lúc vũ khí sắc bén đâm vào thân thể ấy.

Không biết trái tim chôn trong ngực này, đến cùng là nhảy lên vì bạn, hay là vì cái điều mà chàng gọi là... tự do?

Ánh mắt bạn tan rã nhìn về phía Toshima.

Vẻ mặt hắn lại không chút toát ra một tia ngạc nhiên hay oán hận, mà hắn lại khó khăn gọi lên khước môi, lộ ra một nụ cười như được giải thoát, ở bên tai bạn nói mê sảng.

Bỗng dưng bạn nhớ tới lần đầu gặp gỡ. Cảnh tượng khi đó, hắn áo mũ nhuộm máu, băng hộ trán tung bay trong gió, khua đao chém giết tướng địch, rồi ngược ánh sáng đi về phía bạn.

Người võ sĩ ấy hết như thiên thần phá tan trận địa quân địch. Khi giờ bàn tay nhuộm dần máu đen lên, hắn còn có chút bối rối, lau chùi trên vạt áo mấy lần, mới dám đưa tay về phía bạn.

"May mắn không làm nhục mệnh, thưa Điện hạ."

Hắn mỉm cười nói.]

Âm nhạc kết thúc tiêu hồn nhẹ nhàng vang lên.

Đậu thần chính thức tới tay BE thứ hai trăm năm mươi.

...

"Shit!" Đường Tiểu Đậu tức điên, "Trò chơi này không khoa học!!"

Đường Đại Đậu ấn Đậu xù lông về trong ghế: "Đậu Đậu, lí do em không qua ải được không liên quan tới bản thân trò chơi."

Đường Tiểu Đậu: "Hả? Vậy thì tại cái gì?"

"Đó là vì," Đường Đại Đậu dùng bộ mặt nghiêm túc, sâu xa nói: "Đậu Đậu, em chưa biết yêu."

... Ha ha ha.

Sạn quá nhiều, không biết nhặt từ đâu (...).

Đường Tiểu Đậu mặt không thay đổi nhìn theo Đại Đậu trở lại phòng ngủ, tiếp đó lại đem tầm mắt chuyển tới màn hình máy vi tính.

...

Ba giờ sáng.

BEBEBEBEBEBE...

Tiểu Đậu đại ra nhìn chăm chăm giao diện trò chơi một vùng "BE" đỏ chói, ngay cả tâm tình đếm xem mình rốt cuộc đánh ra bao nhiêu cái BE cũng không có, tạm thời thoát khỏi trò

chơi, mở ra giao diện bảng xếp hạng game thủ online ----

Cái game hẹn hò này vận hành trên mạng lưới toàn quốc, vì vậy nó có bảng xếp hạng toàn quốc nhằm tạo điều kiện cho người chơi khắp nơi giao lưu với nhau.

Cô lật qua lật lại các loại hạng mục xếp hạng, thực sự là muôn hình vạn trạng, có [Người ngợi ca thuần ái] xếp hạng dựa trên số kết cục tình yêu thuần khiết lấy được, có [Nô lệ của dục vọng] xếp hạng dựa trên số tình tiết 18+ tới tay (...).

Sau đó, một hạng mục xếp hạng ý nghĩa không rõ đưa tới sự chú ý của cô.

[Thâm uyên].

... Chà, đó là cái gì?

Tay Tiểu Đậu run lên bấm vào, quán quân đứng đầu trên giao diện xếp hạng thành linh đập vào mắt:

Rank 1. Đậu thân - số lượng BE tới tay: 999.

... Hóa ra là xếp hạng số BE lấy được.

Lật xuống chút nữa...

Rank 2. Tên hay đều nhường cho chó xài rồi - số lượng BE tới tay: 130

Rank 3. Bể oánh mộng lộ mị nhi - số lượng BE tới tay: 13

Đợi đã... Loại số liệu chênh lệch thế này là cái thể loại gì?

Mở ra trang bình luận.

[Bảng điệp mộng ái mị nhi: chào mọi người, đây là CG (6) và quy trình đạt kết cục BE siêu hiếm mà hôm nay mình lấy được.]

(6) Computer graphic, hình ảnh đã qua chỉnh sửa trên máy tính để nâng cao chất lượng.

[Người liếm láp cơ bụng: tui nghe nói trò chơi này trong kết cục hơn vạn loại, tổng cộng chỉ có 1000 cái chi nhánh BE, hơn nữa điều kiện đạt thành công lược cực kỳ hà khắc luôn!

Vừa mới đem bán được hai ngày đã công ra đến rồi thật không hổ là Băng điệp đại đại!]

[Máy chung kết trai tân: ha ha, chú khi Đậu thần chết rồi sao.]

[Người liếm láp cơ bụng: ? Lâu trên nói ai? Cái game thủ đấu giải kia?]

[Máy chung kết trai tân: ha ha, nhìn bảng xếp hạng đi.]

Xuống chút nữa là một đồng comment lang khóc quỷ gào thảo luận "Đậu thần"; Đường Tiểu Đậu hơi tan vỡ, tiện tay đóng trang thứ bậc trở về giao diện trò chơi, nhìn thấy còn có cái tuyển hạng chưa chọn, tiện tay chọn đại một cái...

Lại là một tiếng nhạc kết thúc tiêu hồn vang lên.

Cái BE thứ 1000.

... Thiên phú dị bẩm, tay chơi BE lành nghề, ha ha.

Ha ha.

... Ha. (→ →)

Mặt Đường Tiểu Đậu chết lặng, thoáng chuyển động ngón tay cứng ngắc, không ngờ màn hình máy vi tính đột nhiên tối sầm lại, hiện ra mấy hàng chữ lớn:

*Người chơi số thứ tự 0925, tới tay toàn bộ BE, thời gian tiêu hao 13 giờ 30 phút 12 giây.

Ngài thực quá kinh người rồi. Hãy cho ta thấy tiềm lực của ngài nhiều hơn nữa đi.*

"?" Mới đầu Đường Tiểu Đậu bối rối một chút, tiếp đó đột nhiên cảm thấy một cơn buồn ngủ nồng đậm dâng lên, khiến cô không thể tự chủ đóng mắt lại, ý thức rơi vào hỗn độn.

ĐẬU ĐẬU, EM CHƯA BIẾT YÊU

Niên Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Đậu Thần Đau Nửa Đầu

Khi Đường Tiểu Đậu tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu đau muốn nổ.

[Ngài tỉnh rồi?]

Ai đang nói chuyện?

Đường Tiểu Đậu đỡ trán ngẩng nhìn bốn phía, kết quả mồ hôi lạnh "Bùm" từ trong túa ra.

Chỗ này không phải phòng khách nhà Đậu mình!!

---- Trên vách tường sắc vàng rực rỡ, khắp nơi chạm trổ phù điêu xa xỉ. Những giá sách tưởng như cái thang lâu hình xoắn ốc, được khảm nạm uốn quanh bốn phía, mặt trên chứa sách nhiều vô số kể.

Cô ngẩng đầu nhìn lên, giá sách kiểu xoắn ốc này uốn lượn thẳng lên tầng trời, đắm chìm trong ánh ban mai mờ nhạt.

... Nguy nga tráng lệ, chói lóa mù mắt Đậu!

Đường Tiểu Đậu không thể quen thuộc nơi này hơn nữa ---- đây chính là giao diện mở đầu của game Nụ hôn chân tình mà cô đã nhìn tới mấy trăm lần ---- "Hành lang thời gian"!!

Từ 2D biến thành 3D, diễn biến này quá khoa học viễn tưởng. Trong lúc Tiểu Đậu còn đang chấn động tâm thần, cái âm thanh không biết từ đâu nhô ra kia lại vang lên ----

[Chào buổi sáng, "Đậu thần".]

Đó là một giọng nam có chút trầm thấp, tiếng nói từ tính khiến da đầu tê dại, khi đọc đến "Đậu thần" còn dẫn theo mấy phần ý cười.

[Có phải đang nghĩ bản thân chẳng lẽ bị bắt cóc, nơi này là nơi nào?]

Giọng điệu "hắn" càng vui vẻ hơn.

[Như cô thấy, nơi này quả thật là "Hành lang thời gian" mà cô biết ---- Cô cũng có thể lý giải nơi này là... Thế giới trong game.]

Như để chứng minh câu nói kia, đối phương vừa dứt lời, từng quyển sách khổ lớn tạo hình phong tao từ trên kệ đồng thời trôi nổi, bắt đầu bay lượn xoay tròn giữa không trung.

Lượng thông tin quá lớn, Đường Tiểu Đậu dán chặt mắt vào mấy cuốn sách to tướng đang bay tới bay lui trên đỉnh đầu, không phản ứng.

Cô từ từ giơ tay lên, vừa khéo chặn đứng một quyển bay qua trước mặt.

Quán tính bay làm cho bìa sách tầng tầng đập vào năm ngón tay!

Cảm giác đau đón cộng với xúc cảm hơi khô ráp trên bề mặt cuốn sách chân thực từ bàn tay truyền đến ----

... Không phải hình chiếu ba chiều, là đồ thật.

Quyển sách cứng rắn lạnh lẽo, phù điêu của kệ sách không lồ ----

Tất cả đều có hình có chất.

Dường như biết được cô đang nghĩ gì, cái âm thanh ấy sẵn sóc lưu lại thời gian cho Tiểu Đậu đụng chạm đồ vật nơi đây. Cách một lát, hắn mới nói tiếp: [Nơi đây ghi chép hết thủy dữ liệu và kết thúc mà cô từng mở ra trong True Love Kiss, cô có thể lật thử xem ---- Cảm giác so với ngồi ở trước màn hình máy vi tính hoàn toàn khác nhau đúng không?]

Trông thấy đồng tử Tiểu Đậu co rút nhanh, giọng nói phát ra một kiểu cười khê hết sức triết học và rất có phong thái của Jesus.

[... Thế nào? Bây giờ tin tưởng bản thân không phải đang nằm mơ rồi chứ? Trước tiên, ta tự giới thiệu mình một chút... Ta là người biên soạn trò chơi True Love Kiss, cũng là người sáng tạo không gian này. Cô có thể gọi ta là...]

Một quyển sách lơ lửng trước mặt Tiểu Đậu, lạo xạo rắc xuống một đám bụi vàng, theo đó phác họa ra một chữ "N".

[Ta vô cùng có hứng thú với nhân loại, vì lẽ đó ta tạo ra trò chơi này, muốn cho sự 'quan

sát' của ta càng thêm thâm nhập... Ta lấy kinh nghiệm và lý giải của bản thân, cố gắng hoàn thiện tình cảm của nhân vật ảo trong game, để bọn họ căn cứ lựa chọn của người chơi mà làm ra hành động tuyệt đối phù hợp logic. Vì tính cách mỗi người chơi không giống nhau mà dẫn đến những lựa chọn khác nhau. Họ sẽ được trải nghiệm trò chơi hoàn toàn bất đồng... Trước mắt đến nay đều rất thuận lợi, mãi đến khi cô xuất hiện.]

Đường Tiểu Đậu đã tỉnh táo lại một ít, đang cảnh giác xem xét bốn phía. Kết quả vừa nghe đến cái từ then chốt "Quan sát nhân loại" này, lập tức không trúng cũng đau!

... Cái gì mà "Yêu thích nhân loại", "Quan sát nhân loại".

... Thiết lập Mary Sue (1) và định chế kiểu Baidu (2) cao quý lãnh diễm như vậy, thật là đàn ông sao, người anh em?

(1) Nhân vật nữ cực kỳ hoàn hảo, xinh đẹp, tài giỏi và được yêu thích bởi nhiều chàng trai dù cô ta có làm bất cứ điều gì sai trái, gần như được cho là tác giả viết về những kỳ vọng/ảo tưởng vốn dành cho bản thân mình vào nhân vật.

(2) Google của Trung Quốc.

[Ta đã bắt đầu quan sát cô từ rất lâu. Làm một tuyển thủ thi đấu trò chơi, năng lực phân tích tâm lý đối thủ của cô hết sức ưu tú, có trực giác bẩm sinh về "Nhân tính"... Thú vị ở chỗ, cô lại nhiều lần thất bại trong game True Love Kiss. Cô né qua kết thúc HE nhiều tới mấy vạn cái, không chút sai lầm thông qua được lựa chọn duy nhất cực kỳ hà khắc, đánh ra tất cả kết thúc BE. Nên nói cô là minh chứng của việc rất có thiên phú sao? Hay là...]

N' trầm ngâm dừng một chút.

[... Hay là do mặt tương thích của bản thân hệ thống trò chơi ở mỗi người chơi là khác nhau, hoặc do nhân vật đắp nặn và tính logic của kịch bản chưa đủ lý tưởng, nên mới phát sinh "lỗ thùng"?]

Định luật của thể loại văn khoa huyền: Chưa nắm được tình hình, nên nghe lời bộc bạch trước.

Chỉ là trước mắt tới xem, vị bằng hữu này chắc hẳn cũng hiểu, mấy cái thiết lập cơ bản kia đã có đầy đường rồi. Nên anh ta cho bản thân mình thêm quãng sáng học sinh giỏi cộng với

thuộc tính theo dõi cường (...)?

[... Thế nhưng trong quá trình quan sát, ta nhận được nhiều linh cảm hơn. Vì vậy, ta hi vọng cô có thể giúp đỡ ta hoàn thành "toàn bộ" trò chơi này.]

Tiểu Đậu đột nhiên cảm thấy thân thể nhẹ đi, cả người dần dần trôi nổi.

Chơi lớn như vậy, cả kỹ thuật phản trọng lực đều xài?!

[Hãy nghe kĩ, chuyện sau này cô cần làm chính là ---- Tiến vào thế giới trò chơi "chân thực", dùng phương thức cô am hiểu nhất công lược ra 100 cái kết thúc BE, cô có thể về nhà.]

Đường Tiểu Đậu nín hồi lâu, rốt cuộc nói ra câu đầu tiên từ lúc tới đây.

"... Tôi có thể từ chối không?"

[Cô không có quyền lựa chọn.] N' không cho phản kháng. [Chỉ sau khi hoàn thành sứ mệnh, cô mới có thể rời khỏi... Hoặc là từ chối, sau đó cô sẽ lập tức bị xoá bỏ.]

Té ra ngài còn kèm thêm thiết định vô hạn lưu gì đó... À không, là sát lục đô thị hả?

Tiểu Đậu nhìn cảnh vật phía dưới càng ngày càng nhỏ, cuối cùng vẫn là nuốt xuống ý kiến phản đối và châm chọc vào miệng.

...

Tiểu Đậu cảm thấy thân thể nhẹ tênh, bên tai là tiếng người ồn ào, hoặc là tạp âm nào đó. Trong mắt cô nhìn thấy chỉ có một vùng sắc thái sặc sỡ.

[Tốc độ tinh táo cực nhanh đây.]

Liên tiếp trải qua mấy cảnh tượng siêu nhiên, cô đã vô lực châm chọc cái loại phương thức truyền tiếng lòng khoa huyền này (...). Tiểu Đậu bĩu môi, cuối cùng nhặt nhẻo xỏ ra một câu.

"... Cảm phiền phổ cập cách chơi game giùm đi.]

[Cách chơi căn bản là hoàn toàn giống với True Love Kiss. Cô không cần căng thẳng, làm người mới chơi, thế giới thứ nhất coi như kỳ thực tập. Như vậy tiếp đó, hoan nghênh cô đến thế giới trò chơi 'Abyss'...]

Abyss... Thâm uyên?

Da đầu Đường Tiểu Đậu dựng đứng, còn không chờ cô cúng bái cái tên hàn ý tràn trề này thì bị tiếng người âm ỉ chột phổng to xung quanh làm hoảng hồn. Cả người đã "đáp xuống" tại một con đường người đến người đi như mắc cửi.

Cảnh vật đan xen, cảm giác va chạm lúc bị người đụng phải, mùi thơm đồ ăn trong không khí... Toàn bộ đều là "chân thực".

Chân thực đến nỗi khiến người ta không rét mà run.

Nhìn quanh bốn phía, tỷ lệ dân cư cùng phong cách kiến trúc nhà cửa có vẻ đặc thù ----

Edo?

Xoay người đi tới dưới bóng một mái hiên, Đường Tiểu Đậu nhìn kỹ cái bóng của mình trong biển quảng cáo được lau chùi sáng loáng.

Trên người mặc một bộ kimono đỏ thắm nổi bật lên làn da trắng mịn, thiếu nữ bộ ngực no đủ, tướng mạo mỹ lệ, khoe mắt đuôi lông mày cong cong mang theo mấy phần phong lưu quyền rũ vừa phá kén. Rõ ràng chính là Đậu thực nữ phiên bản siêu ♂ mỹ hóa.

---- Một trong những phụ kiện thiết yếu của Otome game: Đẹp mã.

Chà.

Sue này còn rất có khuôn cách. (←_←)

Bên cạnh sát qua một người đi đường da dẻ xanh lá, dáng dấp hơi giống người Siêu Xayda. Đường Tiểu Đậu nghiêng người cho hắn ta qua, liếc mắt nhìn người đầu chó, đầu mèo hình thù dị hợm phía sau hắn một cái. Ngay tức thì, cô thu được một loạt ánh mắt giống đực nhiệt tình nhìn lại.

Trong tiếng nói của N' lại chứa ý cười. [Bình tĩnh ngoài dự đoán nhĩ.]

"..." Tiểu Đậu sờ sờ xúc cảm xa lạ từ chất liệu vải trên người, lại từ trong người lục lọi ra được một cái bóp tiền. Cô mở ra xem mặt trên của tờ tiền giấy, im lặng.

"... Xem ra là Gintama không sai chứ?"

N' khen ngợi nói: [Tốc độ phản ứng không tồi.], tiếp đó chuyển đề tài, [Nhân vật mục tiêu xuất hiện, ngay tại quán rượu bên trái cô.]

Emma, diễn biến này hơi nhanh...

Tiểu Đâu vội vã chinh đồn tâm tình, theo lời đi đến chỗ bán rượu khách khứa tấp nập kia.

Chưa kịp đi vào, cô đã "không cẩn thận" đụng phải một cái bóng người cao lớn ----

Trán không nặng không nhẹ đâm trúng một tấm lưng rắn chắc mạnh mẽ, cho dù cách một lớp vải vóc cũng có thể cảm giác được bắp thịt toàn thân gồ lên.

"Á? Xin lỗi..." Va chạm như vậy, đối phương lập tức xoay người.

Đó là một người đàn ông thân hình cao lớn, hai mắt hẹp dài, khuôn mặt góc cạnh mạnh mẽ rõ ràng, dưới cằm có mấy sợi râu. Trên đầu một hàng chữ nhỏ lấp lánh ánh vàng sáng bóng, cùng loại chất liệu với phần vàng biết tự tổ hợp của mấy quyển sách to tướng trong Hành lang thời gian ----

Kondou Isao.

Cũng giống như hình thức chơi game của Nụ hôn chân tình. Khi ta đang điều khiển nhân vật chính, một khi nhân vật có thể công lược tiến vào phạm vi chỉ định, tên của họ sẽ biểu hiện ở đỉnh đầu.

Tiểu Đâu che trán nhắc mắt lên, cố gắng tạo cho vẻ mặt "thiếu nữ xinh đẹp kinh ngạc luống cuống" tự nhiên một chút, mới quay đầu đón nhận đường nhìn của đối phương.

Khoảnh khắc tầm mắt giao nhau, Kondou rõ ràng hơi sửng sờ.

Tiểu Đâu buông tay đỡ trán xuống, ngẩng đầu lên cười theo kiểu Mona Lisa: "À... Đâu có, là tôi không chú ý xem đường. Ngài không có sao chứ?"

---- Tuy rằng biểu cảm hơi đờ, nhưng thiếu nữ lại sở hữu đôi mắt tràn đầy phong tình thật quá đẹp. Đôi mắt xéch lên vừa đúng, bắt ức phản dương (3), khiến ngũ quan càng thêm nổi bật rạng rỡ mấy phần, chỉ ngược mắt lên như muốn kể lể, hoặc như không nói gì.

(3) Chẳng những không bị ngăn chặn, mà còn được phát huy thế mạnh.

Nét mặt Kondou càng ngày càng quẫn bách, ngay cả giọng nói trung khí tràn đầy ngày thường cũng lắng lại một ít. Hắn hoảng loạn đưa tay gỡ gỡ đầu tóc ngắn tua tủa sau gáy: "A, a ha ha, không hề..." Vô ý thức lùi về sau một bước, hắn lại thoáng khom lưng nghiêng về phía trước, dễ dàng cho thiếu nữ ngẩng nhìn: "Là, là tôi không cẩn thận!"

Tiểu Đậu nhìn vết ửng đỏ trên mặt Kondou, trong lòng thở dài một hơi.

Ừm, hành động chưa đạt, sắc đẹp đền bù, Sue ra phong cách, Sue ra nhịp điệu.

Ha ha ha, *cười*.

Trước cửa tiệm rượu nho nhỏ mà khách đông chật ních, có chút ma sát cũng là chuyện thường, người bình thường nói một câu "xin lỗi", "làm phiền" thì ai đi đường nấy thôi. Kondou hiển nhiên là đang muốn tiến vào trong tử quán, thế nhưng Đường Tiểu Đậu lại đi đầu bước ra một bước, vừa vịn đi tới bên cạnh hắn, "Ngài là khách quen nơi này?"

Khoảng cách của hai người lại rút ngắn, Kondou cả người đều cứng ngắc: "À, phải..."

Hắn hết sức chậm lại bước chân, muốn nhường cho đối phương đi trước, chỉ là mãi đến tận bước ra bước thứ hai, thiếu nữ vẫn như cũ duy trì tư thái cùng hắn sóng vai, cũng không có ý đi trước.

Tiểu Đậu: cái này gọi là bí kíp bắt chuyện đỉnh cao của game thủ cấp hardcore (4) ----

(4) Người chơi vô cùng đam mê game, nghiên cứu game kĩ càng, triệt để.

Tá pha hạ lư (5), thuận nước đẩy thuyền!

(5) Mượn sườn dốc đưa lừa xuống.

Chú thích: Có thể hăng say mà chậm chờn (...).

---- Thế là hai người sóng vai đi tới cửa quán rượu, cục trưởng Shinsengumi hứng phải một rổ tầm mắt như có như không đánh giá (đa số đến từ nam giới), toàn thân đều thấy không ổn.

Lối vào cửa trước có chút chật hẹp lại thêm dòng người rộ ràng. Thiếu nữ trước một bước

đi vào thì bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Kondou, dường như có lời muốn nói. Kết quả, cô bị một khách nam từ hành lang bên khác đi tới đụng phải lão đảo một chút ----

Đầu thần tất sát kỹ - hạ bàn bắt ổn... Không đúng, là nhược liễu phù phong!

Dưới sự phối hợp khuynh tình của Đường Tiểu Đậu, thần kinh chiến sĩ của Kondou đã phát huy tốt đẹp, nhanh như tia chớp đưa tay, đỡ lấy cô!

Đậu thần mình đã xả tùy côn thượng (6), "Kinh hoàng lo sợ" nắm chặt tay Kondou duy trì cân bằng! Sau khi đứng vững, cô sửng sốt giây lát (sờ mó đủ) mới luống cuống thu tay về, thẹn thùng nói: "Thật, thật xin lỗi!"

(6) Đánh rắn bằng gậy, rắn sẽ theo gậy quán lên cần, ý chỉ biết lợi dụng thời cơ.

Mặt Kondou lần này là (hỉ văn nhạc kiến (7)) đỏ lừ, "Không sao... "

(7) Thích nghe muốn xem, ý chỉ được chào đón, được chờ mong.

Đang không biết tiếp xuống thế nào, thiếu nữ bên kia đã sửa sang tay áo, hơi áy náy nở nụ cười, mở miệng trước: "Cho ngài thêm phiền phức. Xin hãy để tôi mời ngài uống một ly." Nói xong, cô đã đi đầu nhắc mình lên, tìm một chỗ có hai ghế trống song song nhau ngồi xuống, rồi quay đầu thần sắc tự nhiên kêu gọi Kondou.

Lần này, cục trưởng Shinsengumi hoàn toàn bị tình cảnh đầu đường gặp gỡ bất ngờ làm cho choáng váng, đứng ngẩn ở hành lang mặt mày hoảng hốt. Cho đến người khách phía sau bắt đầu thúc giục, hắn mới nhích từng li từng tý, cứng đờ ngồi xuống bên cạnh Đường Tiểu Đậu.

... Xem ra khởi đầu còn khá ổn?

...

[Năng lực bắt chuyện không tệ. Hay nên nói là vô sự tự thông đây?]

Vừa trôn vào phòng vệ sinh trong tiệm, bên tai Đường Tiểu Đậu liên vang lên tiếng của N'.

Tiểu Đậu đặt mông ngồi lên bồn cầu khép nắp, thở phào, kéo cổ áo quạt gió cho mình, "Lão gia ngài quá khen."

[Kế tiếp định làm gì?]

"Không biết."

[Phụt?]

Đường Tiểu Đậu đột nhiên dừng động tác quạt gió, "Thật tình không biết. Vì thế tôi không phải nói rồi sao, đại thần ngài thật xác định muốn tôi đến làm sứ giả tình yêu của ngài?" Nhún vai một cái, "Tôi lại chưa từng yêu đương."

Vừa dứt lời, N' như bị chấn động, hồi lâu, mới một lần nữa đáp lời.

[... Cô dùng thời gian là 13 giờ công lược ra 1000 cái BE, tốc độ tích lũy độ thiện cảm của đối tượng công lược là xếp đệ nhất toàn cầu. Hiện tại, độ thiện cảm của Kondou Isao là...], giữa không trung hiện ra số "31" màu vàng, [... Con số này. Thuận tiện nói luôn, giới hạn tối đa của độ thiện cảm là 100. "Không có kinh nghiệm yêu đương", câu nói này nghe qua có vẻ không có sức thuyết phục lắm.]

Nghe vậy, Đường Tiểu Đậu liếc con số nổi giữa không trung một cái, cũng thấy có gì to tát: "Trò chơi là trò chơi, cùng bản thân tự mình ra trận là hai chuyện khác nhau chứ. Bảo tôi điều khiển nhân vật ảo đi dưới gốc cây anh đào vừa chôn hoa vừa khóc lóc ỷ ôi thì được, tự mình ra trận độ thẹn rất cao đó."

N' lần nữa phát ra kiểu cười Jesus ha ha ha.

[Nếu thực sự cảm thấy công lược quá hại não, cũng có thể dùng phương pháp đơn giản hơn.]

...

Khi Đường Tiểu Đậu trở về chỗ ngồi, Kondou Isao rất tự giác tự rót tự uống qua một vòng, đã có chút hơi say.

Quả nhiên là tình tiết mượn rượu thêm can đảm, cục trưởng tôi xem trọng huynh!

Tiểu Đậu trong bụng vui mừng, trên mặt vẫn tỏ vẻ chính trực. Cô không ngừng cố gắng lại khuyến khích thêm mấy chén, lời nói của Kondou lúc này mới nhiều lên.

Dưới ánh đèn, người đàn ông màu da lúa mạch này bị rượu còn chưng đến đỏ bừng, nói chuyện lảm bảm không thành câu.

"Vậy mới nói, kẻ thô kệch như tôi, chỉ có nước vì chuyện đó mà bị mấy cô gái ghét bỏ, làm sao có duyên với phụ nữ chứ? Ha ha ha..."

"Kondou tiên sinh sao lại khẳng định như vậy," Tiểu Đậu tiếp lời, "Không có cô gái nào sẽ thích anh sao?"

Kondou sững sốt, tầm mắt chậm rãi dời về phía Tiểu Đậu.

Căn cứ sự kinh diễm trong cái ánh mắt kia, đại khái có thể đọc ra những câu sau:

[Trong men say, ánh mắt mông lung chiếu ra mỹ nhân mặt như hoa đào. Vào lúc tầm mắt một lần nữa gặp gỡ, khiến cho tâm linh không khỏi rung động.]

... Đại Bảo SOD mật, hừm, còn thật xứng đáng với khuôn mặt này của mình (8). (←v←)

(8) Câu quảng cáo của "Đại Bảo SOD mật" - kem dưỡng da bên Trung Quốc.

---- Ý thức được bản thân nhìn quá lâu, ánh mắt Kondou hoảng loạn lấp loé một hồi, nhanh chóng dời tầm mắt vùi đầu rót rượu.

Mất thấy độ lửa đã đủ, Tiểu Đậu ung dung thông thả đưa tay nắm chặt bàn tay rót rượu của Kondou.

Khoảng khắc tứ chi chạm nhau, dưới chữ nhỏ màu vàng viết tên trên đầu Kondou hiện ra một hàng số ---- Cũng y như thiết định gốc của game, nếu tới gần phạm vi của mục tiêu có thể thấy tên của đối phương, còn như tứ chi tiếp xúc thì lại có thể nhìn được độ thiện cảm.

Phía dưới con số "31" đang yếu ớt chớp động, là bốn chữ nhỏ miêu tả trạng thái tượng trưng cho mục tiêu nhân vật ----

Xuân tâm nảy mầm (...).

Tiểu Đậu lặng lẽ châm chích độ then thật là cao, lúc này bên tai vang lên tiếng của N' như cười như không. [Có xác nhận điều chỉnh độ thiện cảm của mục tiêu hay không?]

"Có."

Con số thoáng chớp động, lập tức bắt đầu tăng nhanh lên.

Mất thấy khi bị kéo tay lại, Kondou mắt chữ A miệng chữ O nhìn mình, đáng vẻ như sắp bốc cháy. Tiêu Đậu hơi suy nghĩ, bèn đến nơi đến chốn đáp lại bằng câu thoại bóng bẩy. "Uống nhiều tổn hại sức khỏe."

Trong khi nói chuyện, con số đỉnh đầu Kondou đã biến thành 100.

Không sai, phúc lợi đặc biệt đầu tiên của trò chơi này, chính là có thể trực tiếp kéo đầy độ thiện cảm của nhân vật mục tiêu.

---- Phụ kiện thiết yếu thứ hai trong Otome game: Bàn tay vàng (9).

(9) Ý chỉ một lợi thế, ưu ái nào đó, như kỹ năng, may mắn...

... Đậu cmm cái cảm giác này thật sướng khoái ghê gớm.

ĐẬU ĐẬU, EM CHƯA BIẾT YÊU

Niên Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Gintama Thiên - Kỳ Một

Đậu cmn cái cảm giác này thật sướng khoái ghê gớm!

Tiểu Đậu đang vui mừng, thành lĩnh, tay bị Kondou nắm chặt!

"... Sakashi tiểu thư, tôi... Tôi..."

Ặc má ơi.

Đây là muốn trình diễn tiết mục được lực-bàn tay vàng bộc phát?

"Tôi có vẻ như..." Âm thanh Kondou thoáng run rẩy, "Thích Sakashi tiểu thư rồi!!"

Dược hiệu kinh người!

Cổ họng vừa rỗng xong, Kondou lập tức thuận thế đứng lên, ngay cả cô cũng bị kéo lao đảo.

Trán chảy ra một ít mồ hôi lạnh, Đường Tiểu Đậu theo bản năng làm tư thế tay Nhĩ Khang (1) : "Đợi... Đợi đã, Kondou tiên sinh, xin hãy bình tĩnh..."

(1) Tư thế xòe tay đưa ra trước, để biết thêm chi tiết mời lên Google đánh chữ Nhĩ Khang.

Vừa dứt lời, Kondou đột nhiên mắt trợn trắng, nghiêng ngã hai cái rồi té về bàn rượu.

"Uống quá nhiều rồi." Chủ quán ló người ra, cười híp mắt nói.

Đậu nhi mau chóng xin lỗi rồi đi đỡ Kondou.

Tứ chi kề cận, chữ nhỏ trên đầu Kondou lại xuất hiện. Tiểu Đậu nhìn đỉnh đầu hấn, độ thiện cảm đã được tăng đến mức cao nhất, lại nhìn thanh trạng thái từ "Xuân tâm nảy mầm" chuyển sang "Khăng khăng một mực", hơi ngậy người.

Kỳ thực, trong game True Love Kiss, thanh trạng thái này cũng coi như một đặc sắc lớn ----

Tuy rằng, từ ngữ miêu tả các loại trạng thái yêu đương bất đồng này có thể từ người chơi tự động chỉnh sửa, nhưng thiết kế của chính bản thân trò chơi cũng rất dị. Kiểu như cái gì mà "Xuân tâm nảy mầm", "Tương tư thành tật" ---- Đường Tiểu Đậu chẳng quan tâm nên sửa câu cú thành khốc soái cuồng bá duệ thế nào, dù trạng thái yêu đương có là "Chàng là gió, em là cát" cũng xử lí gọn, trực tiếp che chắn chỉ nhìn chỉ số độ thiện cảm.

Tuy nhiên, cô cũng nhớ mang máng rằng, sau khi độ thiện cảm của nhân vật công lược trong game đã đầy, trạng thái sẽ biến thành hình thức yêu nhau "Tâm đầu ý hợp" (độ then vẫn còn dồi dào), mà không phải "Khăng khăng một mực".

Thắc mắc vừa lướt qua trí óc, N' đã tận trung với cương vị bắt đầu giải thích: [Chú ý tới? Bây giờ cô và nhân vật công lược còn chưa "yêu nhau", hẳn chỉ là đơn phương ái mộ cô thôi, vì lẽ đó trạng thái mới có thể biến thành như vậy. Còn có, quy tắc trò chơi vẫn như cũ, nếu như cô muốn thuận lợi thúc đẩy tiến trình thẳng tới kết thúc, điều kiện tiên quyết là trạng thái của đối tượng công lược phải thành "Tâm đầu ý hợp", cũng tức là các người nhất định phải "yêu nhau".]

Tiểu Đậu: Cần phiên toái như vậy làm chi!?

N': [Nếu tình cảm nhân vật chỉ vền vẹn dùng số liệu do độ thiện cảm đo lường thì thực quá mức lỏng lẻo, cho nên mới bổ sung cây trạng thái này để càng thêm hoàn thiện. Cái này cũng là thủ đoạn cần thiết nhằm tăng cường độ chân thực và vui sướng của trò chơi.]

Tiểu Đậu: ... Vậy muốn như thế nào mới có thể yêu nhau hả, thân ái?

[Không phải Kondou vẫn chưa xác định được tình cảm của cô sao? Để hẳn tin cô cũng yêu hẳn là được rồi.]

Tiểu Đậu vuốt xuống da gà đang nhô lên vì lời diễn tả của N', yên lòng: Chuyện này đơn giản, trực tiếp thổ lộ không phải là xong sao!

Nhưng hai giờ sau, cô mới phát giác mình suy nghĩ chuyện này "quá đơn giản" rồi.

...

Dưới màn đêm, Edo tựa như một bức tranh tĩnh vật sắc sỡ màu. Nơi phồn hoa là chốn xa hoa trụy lạc tại phường Kabuki hỗn loạn, còn chỗ u ám là con đường nhỏ yên ắng cảnh vật

tối tăm ---- Vĩ như trụ sở Sinsengumi, nơi chỉ có hai ngọn đèn lẻ loi giắt trước cửa, lộ ra vài phần vắng lặng.

Ấn tượng tuy đẹp, mà ấn tượng tan biến cũng là chuyện chỉ tốn một giây ---- Tại cửa trụ sở, tài xế taxi đầu đầy mồ hôi ôm cục trường Shinsengumi đang say như lợn chết, người sau vẫn lầm bầm: "Sa, Sakashi tiểu thư..."

Đường Tiểu Đậu mở ra bóp tiền, liếc mắt thấy trong chứng minh thân phận ghi "Sakashi Mame", từ trong rút ra tiền xe trả cho tài xế. Tài xế nhận tiền, mặt mũi lo lắng: "Một mình ngài có được không?"

"Không thành vấn đề!" Tiểu Đậu vỗ cánh tay nhỏ.

Nên nói là người đẹp thì nhất định chiếm ưu thế sao, bản thể của Đậu thân làm ra thì là anh tuấn tiêu sái, hiện giờ vừa nhìn chính là phong tình vạn chủng ---- Tài xế cũng là rất nể tình đồ mặt, vội vội vàng vàng thả Kondou xuống cạnh cửa gỗ để hấn dựa vào, lúc này mới nhất bộ tam hồi đầu (2) rời khỏi.

(2) Đi một bước quay đầu ba lần.

Nhìn theo taxi mất hấn ở cuối đường, Đường Tiểu Đậu xoay người lại vỗ vỗ mặt Kondou: "Kondou tiên sinh...?"

Kondou bỗng nhiên ngẩng đầu lên, một phát bắt lấy bàn tay mà cô còn đang treo ở bên mặt hấn! Đậu nhí sợ hết hồn, vừa định giã dựa đã bị cánh tay như kim sắt kia lôi vào trong lòng đối phương!

Chơi quá lớ rồi!!

Đời này tổng cộng chỉ ôm qua hai người đàn ông là cha cô Đường Lão Đậu và anh cô Đường Đại Đậu, Đậu bạn học bị dọa thành Đậu Hà Lan rang muối, nhanh tay dùng sức đẩy Kondou ra.

... Chết tiệt, sức mạnh chênh lệch hơi bị lớn!!

N' chột phát ra tiếng cười nhạt: [Cô đỏ mặt.]

Đường Tiểu Đậu dùng tiếng lòng đáp trả: Trong hạng mục phục vụ không có điều này! Đậu

gia bán nghệ không bán thân!

[Tiểu Đậu,] Nói tiếp cười nhạo là tiếng cười nhẹ, giọng điệu bình tĩnh của N' như cũ muôn đời không đổi. [Ta càng ngày càng thích cô rồi.]

Đối với N' đang trăm công ngàn việc còn không quên nói ẩn ý muốn chần cô một cái, Đường Tiểu Đậu không rảnh phản ứng tới. Đang lúc cô hoang mang lo sợ, Kondou vẫn duy trì tư thế ôm chặt cô, đột nhiên cúi đầu, vùi đầu vào cổ cô không nhúc nhích.

... Không có đoạn sau á?

Tiểu Đậu đờ một hồi, đang nghĩ Kondou sẽ không ngủ thiếp đi chứ, phút chốc bên tai vang lên giọng nam có chút khàn khàn.

"Tôi... Tuy rằng không biết tự lượng sức, nhưng tâm ý của tôi là thật... Ha, ha ha, ngược lại... Ngược lại thì Sakashi tiểu thư chắc chắn là muốn từ chối tôi đúng không... Tôi..."

Giọng nói dừng lại.

Có lẽ do say rượu, tốc độ nói chuyện của Kondou rất chậm, lại có chút đứt quãng, như đang chầm chước tìm từ.

Hồi lâu, mới một lần nữa nhẹ giọng mở miệng.

"Thất... Thất lễ, Sakashi tiểu thư... Tôi... dọa cô sợ rồi, vô cùng xin lỗi... Nhưng, nhưng mà..."

Âm thanh nhẹ dần.

"... Chỉ cần để tôi ôm thêm chút nữa... Là đủ rồi..."

Tiểu Đậu ngẩn ra.

... Xem ra đây là thời cơ tốt để chấp nhận tỏ tình?

Ừm, ngoại trừ có hơi ngược, hết thấy đều hoàn mỹ...

... Có vẻ như hi sinh một tý cũng không sao?

Nội tâm vùng vẫy một hồi, Tiểu Đậu từ từ giơ hai tay lên, ngáp ngừng chốc lát, xoa nhẹ lưng Kondou.

Thân thể Kondou nháy mắt cứng ngắc lại.

Tiếp đó, hắn liền nghe được giọng của thiếu nữ.

"Kondou tiên sinh, chúng ta quen nhau đi."

Động tác của Kondou động lại.

"... Sa... Sakashi tiểu thư..." Hắn bắt đầu nói lắp, "Cô, cô nói cái gì?"

"Chúng ta quen nhau đi... Được không?"

Vừa nói xong, cổ áo Kondou bỗng dựng căng thẳng, bị một cái tay tóm lấy! Hắn còn đang vịn vạt áo Tiểu Đậu, nên lần này ngay cả Tiểu Đậu cũng bị kéo đi, vừa vịn chạm vào tầm mắt người đang lồi kéo Kondou.

Đó là một đôi mắt tròn sáng ngời, nhưng con ngươi lại đỏ thẫm như máu dẫn theo mấy phần sát khí, đặt trên khuôn mặt baby kia rất có lực xung kích.

Thiếu niên mặc đồng phục Shinsengumi, thân hình mảnh khảnh, một tay kéo người cao to khỏe mạnh như Kondou lại không chút áp lực.

---- Okita Sougo nhất thời cùng Tiểu Đậu liếc mắt nhìn nhau, sau đó dùng giọng điệu có chút lười biếng ngày thường nói: "Cục trưởng, lúc nào cũng quá rồi cô gái như vậy thực làm người ta khốn nhiều đó."

---- Đùng hời Đậu thân tại sao biết tên này là Okita Sougo. Không thấy đỉnh đầu bốc lên chữ nhỏ vàng óng đại biểu nhân vật có thể công lược sao mấy sếp. (← ←)

Kondou vẽ mặt khẩn thiết, cùng Okita giảng co: "Sakashi tiểu thư, hồi nãy, hồi nãy nói là thật... Là thật sao?"

Nửa đường té ra Trình Giáo Kim. Để tránh trận chiến kéo dài, Tiểu Đậu tạm thời cũng không để ý tới tiết tháo, chỉ ước gì đem cọng ahoge trên đầu bẻ cong lại bày tỏ tấm lòng thành của mình, "Vâng..."

Mượn rượu thêm can đảm-Kondou lập tức bùng nổ: "Sa, Sakashi tiểu thư! Tôi..."

Lời còn chưa nói hết, đã bị Okita che miệng lại!

Okita dùng mắt đao lạnh lạnh quét qua khuôn mặt Tiểu Đâu, ánh mắt ngấn ngùi va chạm, tiếp đó thăm ra tia hàn ý; rồi dùng bộ mặt tê liệt, tiếp tục kéo Kondou hướng vào trong trụ sở.

"Xin lỗi, cục trưởng bọn tôi lại xin rồi, xin hãy nhìn tại anh ấy là đầy tớ của nhân dân, đừng có kiện cáo anh ấy tội quấy rối tình dục."

Nói xong, gã lưu loát câu chân đóng cửa lại, ngăn cách tiếng kêu rên của Kondou ở một bên khác.

Tiểu Đâu đứng ngẩn tại chỗ yên lặng một chốc.

... Thế nào lại đánh hơi ra mùi tình địch thoang thoảng?

... Okita tiểu ca, cậu giỏi lắm.

Hồi lâu, cô chỉ phải nhận mệnh rồi đi.

Không còn cách nào khác, ngày mai tái chiến.

...

Trở lại nhà trọ của Sakashi Mame, đầu tiên Đường Tiểu Đâu ngủ bù một đêm bồi dưỡng tinh thần đầy đủ. May mắn hôm nay là ngày nghỉ ở công ty nên có thể dậy trễ, nếu không ngày hôm sau lại đi làm không tránh khỏi tinh thần kém cỏi.

Có bạn gái đọc giả muốn hỏi, đi làm là có ý gì?

Chỗ này cần bổ sung nói rõ một tý. Thân phận mới hiện nay của Tiểu Đâu, "Sakashi Mame", người cũng như tên, là một thành phần trí thức đi làm tại một công ty sản xuất rượu, ưa thích nếm rượu. Phần đầu bỏ bớt, vì thế, khi cô "mộ danh mà đến" thưởng thức rượu ngon ở một nhà bán rượu, đã "xảo ngộ" Kondou.

Ai da, lại còn là một thiếu nữ văn nghệ có chút của cải ha?

... Thiết lập thân phận thật khoa học làm sao, quả thực là cuộc gặp gỡ định mệnh nha

Kondou-san (...).

Cọ sát đến chiều, đúng lúc có giữ thuốc giải rượu đặc chế của công ty, cô hăm hở đi Shinsengumi lấy lòng.

Sakashi Mame khoác lên người bộ kimono màu cát vàng, đứng ở chỗ đó, nếu không nói không động, tưởng như pho tượng hình người tạc bằng ngọc. Người vừa tới cửa cục cảnh sát, vừa vịn bắt kịp tia nắng chiều bao trùm khắp trời, ánh chiều tà phủ lên gương mặt, vẻ đẹp được thêm điểm tô. Thật đúng là một đại sát khí.

Mấy cảnh sát Mạc Phủ trước cửa bị sát đến quăng mũ cỡi giáp, lời đều không nói hoàn chỉnh đã chạy vào thông báo.

Một lát sau, Kondou chậm chạp lê mề đi ra cửa, có điều phía sau còn theo một thiếu niên.

---- Okita vẫn là biểu cảm lười biếng, cứ như là chỉ đi ra xem trò vui cộng thêm cho Kondou can đảm (?), dựa vào cửa.

Trong lúc đó, kẻ này như có như không liếc Tiểu Đậu.

Tiểu Đậu bèn nhảy bắt được trong ánh mắt thiếu niên có từng tia từng sợi hàn ý.

Hừm, tên nhóc quỷ này. Thế nào lại có linh cảm không lành đây.

Ừm...

Quyết đoán không nhìn. (→ _ →)

Tiểu Đậu hơi khom người chào Kondou: "Chào buổi chiều, Kondou tiên sinh."

Kondou bị cái bánh tên là mỹ nhân từ trên trời giáng xuống đập đến choáng váng, mặt mũi không thể tin nổi, vào lúc này hồn vía còn đang bay bổng: "À, chào chào... chào buổi chiều!"

Người quân nhân cao to khỏe mạnh như vậy, lúc nghiêm túc cũng là nhân vật tàn nhẫn đao đao cắt thịt. Bây giờ hắn lại cúi đầu trước một cô gái thấp hơn bản thân một cái đầu, ngây ngốc như học sinh tiểu học làm sai chuyện chịu la mắng. Sườn mặt góc cạnh rõ ràng chỉ chốc lát đã thấm ra mồ hôi hột.

Như vậy vừa lúc, dù sao thì mình cũng chỉ là diễn viên lâm thời đọc lời thoại dở tệ (...).

Tiểu Đậu ngẩng mặt lên, "Công tác của tôi có liên quan tới rượu, trong nhà thường phòng sẵn thuốc giải rượu đặc chế. Tôi nghĩ Kondou tiên sinh có lẽ sẽ cần cái này, kính xin chớ ghét bỏ." Nói xong, cô dùng hai tay bung một cái hộp được đóng gói thanh lịch đưa cao hơn một chút.

Tay Kondou run rẩy tiếp nhận, "Làm... Làm phiền ngài đã tốn công... "

Lúc ngón tay hai người nhẹ nhàng đụng vào nhau, Tiểu Đậu dùng dư quang liếc thanh trạng thái đỉnh đầu Kondou một cái.

Quả nhiên, vẫn là "Khăng khăng một mực"...

Không phải là để Đậu thần lại thổ lộ lần nữa sao, chuyện nhỏ, Đậu thần có chính là tiết tháo (...)!

Tiểu Đậu rút tay về, bày ra biểu cảm muốn nói lại thôi (ở trước gương luyện tập rất nhiều lần), có chút mất tự nhiên thì lễ: "... Trên đường kiểm tra hàng hóa có đi ngang qua Shinsengumi, lúc này mới mạo muội đi lên làm phiền. Thất lễ, vậy tôi đi trước, còn có công tác cần làm."

Tiếp đó, cô cũng chưa cho Kondou cơ hội nói chuyện, xoay người rời đi.

Rẽ qua một con hẻm nhỏ, N' mở miệng: "Chỉ như vậy thôi sao?"

Tiểu Đậu không lên tiếng, đứng bên lề đường, vẻ mặt sầm muện ngắm nhìn bầu trời phương xa, dùng tiếng lòng nói: Dem người dẫn ra mới dễ nói chuyện. Chưa từng nghe qua ôm cây đợi thổ sao?

Vừa dứt lời, một âm thanh từ phía sau xa xa truyền đến: "Sakashi tiểu thư, xin... Xin chờ một chút!"

---- Không phải Kondou thì còn là ai?

Tính toán như thần-Đậu trong lòng tà mị nở nụ cười, quay đầu giả bộ như người không biết gì: "Kondou tiên sinh? Làm sao vậy?"

Kondou bước nhanh đi tới trước mặt cô, trong tay còn siết chặt hộp thuốc Tiểu Đậu đưa. Vừa đứng lại, hắn đưa tay vuốt vuốt mái tóc ngắn sau đầu, cười gượng vài tiếng: "... Ngày hôm qua tôi uống đến không biết gì, có nhiều mạo phạm."

Oh yeah có hi vọng!

Tiểu Đậu dứt khoát cúi đầu làm bộ e thẹn!

Ừm, bỗng chốc bảo cô mặt đỏ có chút khó khăn, cúi đầu thì sẽ không thấy biểu cảm ha ha (...).

"Không, không, không có gì, xin đừng để ý..."

Mặt đỏ không không chế được, âm lượng vẫn có thể không chế; cái gì mà nói chuyện đứt quãng, âm thanh nhỏ dần. Độ khó không cao.

Kondou nuốt ngụm nước miếng, cứng ngắc ngẩng đầu lên: "Cái đó... Sakashi tiểu thư? Còn có chuyện này, liên quan tới hôm qua... hôm qua đã nói..."

Phản hấp dẫn đến!

"Tôi đều nhớ rõ." Tiểu Đậu đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Kondou, ngắt lời hắn ----

Nhìn thấy Kondou biểu cảm khiếp sợ, ánh mắt Tiểu Đậu bối rối do dự một hồi, như cũng ý thức được phản ứng của mình quá khích, thế nhưng vẫn kiên trì nói hết lời: "... Ý, ý của tôi là, tôi đều nhớ rõ... Kondou tiên sinh... Không nhớ sao?"

Lời nói vừa buông xuống, Sakashi Mame ngơ ngác nhìn Kondou một lát, theo đó âm thanh thả nhẹ: "Hay là nói... Kondou tiên sinh xem chuyện này như chưa từng xảy ra... Muốn cho tôi quên?"

---- Kondou đã chờ đợi.

Trên con đường dài nhỏ, hoàng hôn dần tàn, ánh tà dương như máu...

Lại vẫn không sánh bằng với màu sắc trên khuôn mặt cục trưởng Shinsengumi (...).

"Sa Sa Sa Sakashi tiểu thư, quen quen quen nhau..."

"Được."

...

Thuận lợi bước sang giai đoạn hẹn hò!

Bóp bóp bóp vỗ tay!!

Mọi chuyện đầy đủ, tiếp theo chỉ cần suy nghĩ làm sao để tiến vào BE là xong. Tâm tình Đậu thần rất tốt, được Kondou đưa một đoạn đường, thầm nghĩ lại xác nhận lần cuối, liền giở lại trò cũ, phóng skill "Hạ bàn bất ổn". Trên giao lộ, cô đột ngột dừng bước, quay đầu lại nói với Kondou: "Tiến đến đây là được rồi..."

Sau đó, tại lúc Kondou còn chưa kịp thu chân, cô thuận thế "không cẩn thận" va vào ngực hắn.

Vừa ngẩng đầu, Tiểu Đậu định tiếp tục đối đáp lời thoại, phút chốc ngây ngẩn.

---- Thanh trạng thái trên đỉnh đầu Kondou, vẫn cứ lập loè bốn chữ nhỏ "Khăng khăng một mực".

ĐẬU ĐẬU, EM CHƯA BIẾT YÊU

Niên Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Gintama Thiên - Kỳ Hai

Sau khi nhiều lần xác định được rằng thanh trạng thái của Kondou vẫn chưa chuyển thành "hình thức yêu nhau", Đậu nhi vô cùng kinh hãi.

Tuy trong quá trình tản bộ cùng Kondou, cô tung hết các skill như là "Hạ bàn bắt ỏn", "Dịu dàng thùy mị", "Am hiểu lòng người"...

Nhưng Kondou - san vẫn cứ "Khăng khăng một mực", cứng rắn thẳng tắp như cũ (...).

Mà đường tản bộ cũng đi đến cuối, hai người tại một giao lộ tách ra.

Tiểu Đậu yên lặng đưa mắt nhìn bóng lưng Kondou.

Rất tốt, rất mạnh...

Đậu thần...

Kẹt ải.

...

Nhà trọ Sakashi Mame.

Đường Tiểu Đậu cúi kính ở trong phòng đi tới đi lui, dùng sức kéo cọng ahoge trên đầu, "Kondou huynh đài quá khó trị, tôi có thể đổi đổi tượng công lược hay gì không..."

[Thay đổi đổi tượng công lược? Đương nhiên có thể. Có điều...] Giọng điệu N' lại trở nên kì lạ, [... Sự kiện tình địch không phải không chơi được, nhưng cần thận trọng coi chừng đùa với lửa...]

Tiểu Đậu nghe cái giọng này không đúng lắm, đánh gãy hấn: "Nói vậy có ý gì?"

N' nhẹ giọng nói khẽ: [Cô thử xem chẳng phải sẽ biết sao?]

Thân, ngài tỉnh lại đi! Thiết định của ông là thượng đế chứ không phải quỷ súc (1)! Nhân vật mà tan vỡ, đọc giả sẽ bỏ văn đây!

(1) Từ bắt nguồn từ Nhật Bản, ý chỉ người thích tra tấn, ngược đãi người khác, xem đối phương giãy giụa, phản kháng làm niềm vui.

Tiểu Đậu: "Vậy tôi không xin đổi boss nữa, tôi xin đổi phó bản."

[Một khi đã điều chỉnh độ thiện cảm của đối tượng công lược, trước khi công lược ra kết thúc của đối phương, cô không thể rời khỏi thế giới này.]

Vừa nghe lời này, Tiểu Đậu hồi hận đến ruột gan đều run, "... Ý là chỉ cần không xài bàn tay vàng, là có thể mặc sức đổi phó bản à?"

[Dưới tình huống không công lược ra kết thúc của bất kỳ nhân vật nào, cô muốn chuyển đổi thế giới, phải trả cái giá tương ứng.]

Tiểu Đậu theo bản năng ớn lạnh sống lưng, "Cái giá gì..."

Một lần nữa, N' lại nhẹ giọng nói khẽ: [Cô thử xem chẳng phải sẽ biết sao?]

... Cạn lời, không biết nói gì hơn ha ha ha.

Tiểu Đậu buông lỏng cọng ahoge, mặt không thay đổi lắm lắm: "Tại sao vẫn là khăng khăng một mực... Vấn đề đến cùng nằm ở đâu chứ..."

Không có hồi đáp, trong gian phòng rơi vào tĩnh lặng.

Cách một lát, N' mới một lần nữa lên tiếng.

[Thái độ quá mức hời hợt...]

Tiểu Đậu: ??

[Nơi này là 'Thế giới chân thực' mà ta sáng tạo, cô đối mặt không phải là chương trình trò chơi True Love Kiss được hình thức hóa, mà là con người có máu có thịt. Tình cảm của nhân loại không thể đo lường, không thể tính toán, đừng đem sự việc nghĩ quá đơn giản.]

Tiểu Đậu: "... "

---- Lão gia ngài mau nghỉ ngơi đi! Ban đầu là ai nói "Xin cô giúp ta hoàn thành toàn bộ trò chơi này"? Ngài cũng đã gọi đây là trò chơi, bây giờ quay đầu xe lại bắt đầu chơi kiểu văn nghệ á...

Tiểu Đậu lăn qua lộn lại trên đất một hồi, đem da gà trên người lăn hết, hai mắt vô thần nhìn trần nhà chóc lát: "... Nếu như mãi mãi cũng không công lược thành công thì sao?"

[Nhu vậy, cô sẽ...] N' dùng giọng nghiền ngẫm chứa theo một tia sung sướng, [... Mãi mãi không thể rời khỏi nơi này.]

... Vốn dĩ cái văn ăn hại này đã không có nhân khí, cầu ngài đừng muốn tan vỡ thiết định, chuyển qua phạm trù quý súc, cảm ơn! Sẽ có nhiều người phát hiện ra cái mác thoải mái chỉ là gạt người mà bỏ văn đấy!

Tiểu Đậu ủ rũ dùng chân bịt kín đầu, không nhúc nhích.

...

Hành lang thời gian.

Ừm, mấy quý ngài không nhìn lầm, địa điểm chính là Hành lang thời gian.

Giống như chơi game mệt rồi là có thể về giao diện chính, chỉ cần người ở trong nhà mình, bất cứ lúc nào Đậu nhi cũng có thể tiến vào Hành lang thời gian...

... Không sai, bài văn này chẳng những là cái văn về hệ thống trò chơi, mà còn là văn tùy thân không gian.

Ha ha, làm nóng đề tài, hiệu quả đúng là tốt. _(:3" ∠)_

Lặng lẽ châm chích xong, Tiểu Đậu tiếp tục làm việc.

Dù chưa từng ăn thịt heo cũng đã gặp heo chạy, thi đấu game muốn nâng cao kỹ thuật còn phải nhìn cách đánh của các tiền bối. Đậu thần mình dù sao cũng là tuyển thủ hạt giống cấp quốc tế. Trước mắt suy một ra ba, cô quyết định trước tiên nghiền cứu những đoạn ngắn trong Nụ hôn chân tình từng chơi qua một lúc, nhìn xem cái gì có thể xài được.

Dựa lưng vào giá sách, cô nhanh chóng lục lọi những quyển sách to bản lơ lửng trước mắt,

phút chốc đầu ngón tay hơi dừng.

Bìa sách vàng viết tên họ nhân vật đang cấp tốc chuyển động, bỗng nhiên dừng lại, bụi vàng đang bay bay cũng trở nên bất động.

Tiểu Đâu nhìn chăm chú vào bốn chữ nhỏ được tái hợp lại bằng bụi vàng, lẩm bẩm đọc lên

"... Toshima Ryuya?"

Bởi vì là đối tượng công lược ra BE lần thứ hai trăm năm mươi (2) (...), vì vậy cô có ấn tượng đặc biệt sâu sắc. Tiểu Đâu mở ra phần hồi tưởng kết thúc của hắn, "Toshima Ryuya... Là một chiến binh nhiệt huyết, phải lòng con gái út của chúa công, nguyên nhân BE là..."

(2) 250 ở Trung quốc có hàm ý là ngu ngốc, vô dụng.

[Tinh thần võ sĩ quấy phá, không thể vì người yêu bỏ đi bội đạo.] N' tổng kết nói. [Ta nhớ rằng cô vì nhanh chóng qua ải, sơ lược phần lớn đoạn hội thoại, thế mà còn nhớ được tình tiết cụ thể ư?]

"Ngày trước, lúc đấu giải phải thuộc lòng số liệu với công thức, so với cái này còn nhiều hơn..." Đường Tiểu Đâu liếc nhanh cốt truyện của tuyển Toshima Ryuya, tiếng nói chợt tạm dừng. "Tinh thần võ sĩ...? Có chút thú vị đây... Được rồi, đưa tôi trở về nào."

Vừa dứt lời, Hành lang thời gian nguy nga lộng lẫy phía trước dần dần mờ đi, mấy giây sau, Đường Tiểu Đâu đã đứng trên sàn gỗ nhà trọ.

Xuyên qua góc nhìn khá tốt từ cửa sổ, cô có thể thấy được kiến trúc san sát nhau bên ngoài ---- giữa rừng công trình cao ốc là những ngôi nhà truyền thống mang phong cách Nhật, bầu trời được điểm xuyết bởi nhiều phi thuyền lớn nhỏ, thực sự vừa quái lạ lại kỳ dị; nhưng ban đêm gió mát lại lạnh lẽo chân thực như vậy, khiến người ta nảy sinh cảm giác hoang đường.

[Nghĩ tốt kế hoạch tác chiến rồi à?]

Đường Tiểu Đâu chậm chạp giơ tay lên, cao quý lãnh diễm vượt cọng ahoge một cái.

Sau đó, cô ngắt lấy tiết tấu, sâu xa nói: "... Tất nhiên rồi. Cứ chờ Đâu thần phát huy đi."

...

Lần trước có nhắc tới, đại Đậu thần dùng bàn tay vàng ba lần đùa giỡn Kondo Isao... Khụ khụ, nói chung là chúng ta hãy đi hồi tưởng tiến độ công lược thoáng tít.

Do mở ra máy ăn gian độ thiện cảm, sau đó cô phải làm không phải "Làm cho đối phương yêu chính mình", mà là "Làm cho đối phương cho rằng mình cũng yêu anh ta", do đó tâm đầu ý hợp, chàng là gió em là cát, tiến vào hình thức yêu nhau ----

Nói đơn giản, chính là lúc trước công lược trai, bây giờ bị trai công lược.

Ái chà, nông nô xoay người làm ông chủ (...).

Trở lại chủ đề.

Chính là dục tốc thì bất đạt, Tiêu Đậu bắt đầu thay đổi chiến thuật, khởi đầu từ hện hò bình thường trước.

Chính là kiến tha lâu đầy tổ, một lần làm không xong, từ từ cảm hóa thì được chứ gì?

Đầu tiên, cô xin công ty cho điều đến chi nhánh cách trụ sở Shinsengumi không xa, thuận tiện cho việc đi lại mỗi ngày biểu hiện sự tồn tại của mình. Khi đến thăm, cô nhất định phải đưa điểm tâm này, rượu này. Dưới luồng ánh sáng bắn phá từ những tia ghen tị của cả đám cảnh sát độc thân kia, cô cùng Kondou - san phát hồ tình, chỉ hồ lễ (3), hện hò kiểu Platon (4) hồi lâu...

(3) Phát sinh tình cảm nhưng vẫn trong giới hạn lễ lối xã hội.

(4) Một triết gia Hy Lạp, tình yêu kiểu Platon là tình yêu trong sáng, thuần khiết, không có dục vọng thể xác.

Bạn tưởng Đậu thần sẽ nói cho bạn biết là, thật ra nguyên nhân thực sự là tại cô sợ lúc bốn bề vắng lặng, lỡ tiến triển thành sờ tay hay ôm eo gì đó, độ thẹn khó mà chấp nhận nổi sao.

(→Ⅲ→) Dám nói Đậu gia là đồ chết nhất hay chưa đủ Sue đều kéo ra ngoài phạt nhật tiết tháo một trăm lần!!

Thế là, dưới sự nỗ lực công nạp đồ tể thâm lặng của đại Đậu thần, rốt cục một ngày nọ,

Kondou hẳn...

Bỗng tránh mặt không gặp Tiểu Đâu.

Ngày đó, khi Tiểu Đâu đến cửa Shinsengumi, lấy được trả lời là Kondou dẫn theo một tiểu đội ra ngoài công tác, tạm thời rời khỏi Shinsengumi một tuần.

... Quá ngây thơ rồi Kondou - san, anh cho rằng Đâu thần không nhận ra đạo gần đây anh trở nên tâm sự nặng nề khác thường sao? Quan trọng nhất là, cái gã truyền lời ----

Là Okita Sougo.

"Nếu không còn chuyện gì nữa thì trở về công tác đi, Sakashi tiểu thư." Okita Sougo mặt không thay đổi đứng trên bậc thang, từ trên cao nhìn xuống cô, "Nơi này dù sao cũng là cục cảnh sát, đứng trước cửa như vậy, lỡ như làm cho con dân lương thiện chậm trễ báo cảnh sát thì toi."

Ha ha, mấy em gái đọc giả, các em sợ cái gì?

Tránh mà không gặp là chuyện tốt, có chướng ngại vật cũng là chuyện tốt. trong Otome game đều có đoạn hồi tưởng, là tín hiệu của việc đẩy cốt truyện lên cao trào đúng không nào?

Đúng như dự đoán, Tiểu Đâu chỉ đứng ở cửa kì kèo chốc lát. Mật thám Yamazaki Sagaru, người hay được cô phát điểm tâm nhiều đến cảm động muốn khóc trong một tháng qua, kéo cô sang một bên, kín đáo nhét cho cô một lá thư: "Là cục trưởng kêu đội trưởng Okita giao cho ngài, có điều bị đội trưởng Okita che giấu, tôi lén lấy thư ra đây..."

Thấy chưa, đây là cách kết bạn của Đâu thần ♂.

Thế là Tiểu Đâu cầm thư về nhà trọ, tìm chỗ thoải mái ngồi xuống, mở ra.

[Kính gửi Sakashi tiểu thư:

Dưới đêm trăng mờ ngày ấy, có hạnh gặp gỡ Sakashi tiểu thư, lòng rối như tơ vò. Mỗi tình sâu đậm này có thể được hồi đáp, thoáng như mộng đẹp, vui mừng khôn xiết lại chợt thấy lo âu...]

Tiểu Đâu cầm giấy viết thư, con mắt đờ chốc lát.

Ha ha ha, không phải là phong cách văn nghệ thôi sao? Muốn cho Đậu thần lòi dốt, quá ngây thơ rồi, thân!

Không biết rằng Đậu thần là văn khoa trạng nguyên sao!

Các bạn hỏi Kondou huynh đài rốt cuộc viết cái gì? Ừm, mô phỏng theo cách nói của anh ta, dùng từ đơn giản dễ hiểu nói trực tiếp khái quát nội dung bức thư, chính là...

"Cái, cái đó... Sakashi tiểu thư vì sao lại thích... Một kẻ chẳng có gì hay ho... như tôi?"

Đáp án được vạch trần.

Trong tình yêu, hẳn cực kỳ thiếu hụt sự tự tin và cảm giác an toàn. Thậm chí dù đang quen nhau, hẳn cũng tự cho rằng bản thân là đàn tiền đầu (5).

(5) Mũi tên riêng lẻ, ý chỉ tình đơn phương.

Khi bạn yêu ai đó, người kia cái gì cũng là tốt đẹp nhất, chỉ cần nhăn mày hay cười một cái cũng làm bạn khổ tâm, dù bạn có chôn vùi mình xuống bùn đất thì vẫn ngại chưa đủ.

Ừm, chạm đến thì dừng, các bạn hãy thử cảm thụ.

Tiểu Đậu bình tĩnh buông thư xuống, lấy điện thoại di động ra, bắt đầu lách cách nhắn tin.

*Em đối đãi chân thành với Kondou tiên sinh, cũng mong Kondou tiên sinh chân thành đối với em.

Lá thư này, em chưa xem hết, em muốn ngài chính miệng nói với em.*

Cuối cùng, cô trực tiếp kèm thêm thời gian địa điểm, gửi đi.

... Máy bé đọc giả, thời khắc quyết chiến đến rồi!!

Không phải là cos (6) thanh niên văn nghệ thôi sao.

(6) Gọi tắt của Cosplay, nghĩa là hóa thân vào nhân vật.

Ha ha, ahoge vung lên, chiến thôi.

...

Đảo mất một tuần đã trôi qua, lại một đêm trăng mờ.

Bên trên con sông chảy ngang qua cổ thành Edo, chiếc cầu hình vòm bị sương đêm dày đặc che khuất lối trông có phần tiêu điều.

Trên cầu, một cô gái mặc trên người bộ kimono đỏ tươi, tay cầm cuốn sổ nhỏ, nhú mào nhìn.

---- Đường Tiểu Đậu nhắc lên nhắc xuống cuốn sổ ghi chép trên tay, lật qua một trang giấy viết chỉ chút chữ. Mặt trên ghi lại tỉ mỉ cốt truyện của tuyến Toshima, kỹ đến nỗi mỗi câu thoại đều dùng bút màu tô đậm. Cô lật tới trang công chúa bày tỏ với võ sĩ đại nhân, nhìn một lúc rồi nheo mắt, khép lại sổ, giấu vào tay áo.

Khi đầu cầu bên kia lờ mờ hiện ra bóng dáng Kondou, thời gian so với cuộc hẹn của hai người sớm hơn một ít. Nhìn thấy Đường Tiểu Đậu đã đứng ở đầu cầu, Kondou rõ ràng sửng sồ.

Thiết định Sakashi Mame là thành phần trí thức cao cấp, đương nhiên tủ quần áo có thể sánh bằng một quốc gia. Từ lúc quen biết tới nay, hắn chưa từng thấy cô mặc quần áo trùng lặp. Đêm nay lại khác biệt, bộ kimono đỏ tươi này cô đã mặc lúc sơ ngộ, ấn tượng khắc sâu hơn cả.

Không sai, Đậu gia chính là cố ý mặc như vậy.

Tua lại hỏi ức cái gì, đẹp thay, đẹp thay.

Tiểu Đậu sắc mặt tự nhiên nhìn Kondou, như không biết hắn trong nháy mắt hốt hoảng: "Kondou tiên sinh, anh đến rồi."

Hai người sớm chiều chung đụng, lúc này Kondou thấy Sakashi Mame cũng đã nói chuyện tự nhiên, không còn chột máy, chỉ có hơi co quắp vò vò tóc: "À ---- Xin lỗi, anh tới trễ..."

Hai người câu được câu không hàn huyên với nhau, rồi lại lặng ngắt như tờ.

Nếu núi không đến với Đậu, Đậu sẽ đến với núi (7); Đậu nhi không rành diễn cảnh sóng mắt đưa tình, nên hơi nghiêng người. Cô lấy một tư thế Kondou chỉ có thể nhìn đến sườn mặt

cô, khó nhìn kĩ biểu cảm, dựa vào lan can. Mang theo mấy phần bồi hồi nhìn về phương xa, cô chủ động lên tiếng.

(7) Nguyên văn: Nếu núi không đến với Mohammed, Mohammed sẽ đến với núi. Câu nói của Mohammed - nhà tiên tri Hồi giáo, ý chỉ phải biết chủ động phần đầu.

"... Chắc trong lòng Kondou tiên sinh thấy khó hiểu? Vì sao em lại qua loa bằng lòng quen anh?"

Phút chốc yên tĩnh.

Kondou mở miệng, "Anh... Sakashi tiểu thư thật sự rất ưu tú," Rồi dùng kiêu cười gượng gạo đặc trưng của mình, "Nhưng mà... Ngày đó gặp gỡ đã nhắc tới đúng không, anh là... Tóm, tóm lại, dù đã biết chuyện đó, em vẫn có thể nói rằng thích anh, luôn cảm giác không chân thật cho lắm..."

Nghe vậy, Tiểu Đậu hơi ngớ ra, rất nhanh nhớ tới ngày kia uống rượu cùng Kondou, hẳn đã nói.

[...Vậy mới nói, kẻ thô kệch như tôi, chỉ có nước vì chuyện đó mà bị mấy cô gái ghét bỏ, làm sao có duyên với phụ nữ chứ? Ha ha ha...]

Chuyện đó...

Hoá ra, chuyện hẳn một mực đề ý là chuyện đó!?

Thấy hồi lâu Sakashi Mame không đáp lại, Kondou không khỏi ngẩng đầu nhìn cô một cái.

Trong màn sương, thiếu nữ dựa vào lan can quay đầu đi, nhìn về phía xa hơn, hoàn toàn thấy không rõ biểu cảm trên mặt. Gió sông thổi nhẹ mái tóc đen, thỉnh thoảng lại lướt qua gò má trắng mịn, càng đẹp đến xa xách, càng khiến người ta trù trù nhút nhát, không dám chạm nhẹ.

... Bạn tưởng Đậu thần sẽ nói cho bạn biết là, kỳ thật là do biểu hiện trên mặt suýt bẽ, sợ lộ tẩy, mới cố gắng nghiêng mặt thêm một chút, ngăn chặn tất cả sơ hở có thể bị Kondou huynh đài nhìn ra sao?

Thở một hơi, cô hết sức không chế tốc độ nói chuyện, từ từ mở miệng ----

ĐẬU ĐẬU, EM CHƯA BIẾT YÊU

Niên Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Gintama Thiên - Kỳ Ba

---- Thở một hơi, Tiểu Đậu hết sức khống chế tốc độ nói chuyện, từ từ mở miệng.

"... Gặp gỡ Kondou tiên sinh ngày ấy, em từng nói với Kondou tiên sinh rằng 'vì công tác và sở thích của bản thân, nên tôi thường mộ danh mà đến thử rượu'... Kỳ thực có một nửa là nói dối đấy. Thật ra, ngày đó, em muốn mượn rượu tiêu sầu, bởi vì..."

Nhịp điệu ngừng giây lát, "Bởi vì em vừa thất tình."

Dứt lời, Sakashi Mame xấu hổ mỉm cười.

"Nói như thế nghĩ lại có chút không công bằng? Vì lúc đó, em cảm thấy Kondou tiên sinh rất đáng yêu. Vì thế khi đáp lại anh, đúng là em có ý vào men say công với đầu óc không bình thường... Ngày hôm sau, em chạy đến cục Shinsengumi tìm anh, cũng là nghĩ 'gặp lại lần nữa đi, muốn biết Kondou - san sẽ có phản ứng thú vị gì'. Thế nhưng sau một tháng, cùng Kondou tiên sinh sớm chiều chung đụng, em thấy được rất nhiều chuyện, kết quả..."

Gió đêm vi vu, làm tiếng nói của Sakashi Mame như muốn tan ra, phân tán, mơ mơ hồ hồ khó mà nghe rõ. "... Tâm tình đã thay đổi."

Cô đưa tay vuốt lọn tóc mai bị gió thổi rồi tung ra sau tai, chậm rãi quay đầu nhìn Kondou.

... Mặt đối mặt đối đáp lời thoại, áp lực hơi lớn.

Quyết định vẫn nên giả bộ then thùng gì đó đi thôi, hức hức.

Sakashi Mame rũ mắt xuống, hít thật sâu. "Rốt cuộc là vì sao lại thích Kondou tiên sinh, thích Kondou tiên sinh điểm nào đây..."

Trong đầu cô nhanh chóng lướt qua sổ ghi chép chi chít chữ kia, lời thoại được khắc sâu trong kí ức chiếu lại như đèn kéo quân.

[Màu da lúa mạch bỗng nổi lên từng mảng đỏ ửng, Toshima Ryuya lấp ba lấp bắp nói:

"Công công... Công chúa điện hạ!? Vì, vì sao lại thích một kẻ như thần?"

Yoshihime dần nở nụ cười, tựa như đang hoài niệm cái gì. Hồi lâu, nàng khoan thai mở miệng: "... Ta đều ghi nhớ. Dáng vẻ khi Toshima tiên sinh vung đao, còn có..."

"Em đều ghi nhớ. Dáng vẻ khi Kondou tiên sinh vung đao, còn có dáng vẻ khi anh dẫn dắt các vị Shinsengumi luyện tập, khi tâm sự hay đùa giỡn với cấp dưới... Tất cả mọi người đều kính phục Kondou tiên sinh, ỷ lại Kondou tiên sinh. A, đúng rồi ---- Còn có Kondou tiên sinh..."

Đại Đẩu thần ta quá siêu, tâm linh trong sáng lại thấu triệt (...), dùng lời thoại khởi, thừa, chuyển, hợp (1) , không kém một li ----

(1) Bô cục viết văn thời xưa.

["Dáng vẻ khi chàng ngắm nhìn bóng lưng ta mỗi lần đưa ta về thành."]

"Dáng vẻ khi anh đưa mắt dõi theo bóng lưng em mỗi lần em rời khỏi trụ sở."

["... Làm người võ sĩ, qua lại dưới ánh đao biên máu, hễ cử động thì chiến tranh sát phạt. Thế mà một khi cởi ra chiến bào, dõ xuống bội đao..."]

"... Thế mà một khi cởi ra chiến bào, dõ xuống bội đao. Đôi bàn tay cầm đao trên chiến trường dễ dàng thu gặt tính mạng kẻ địch kia, lại có thể vì cô gái mình yêu bới tóc tô mi. Cặp mắt khi săn đuổi kẻ địch như loài diều hâu kia, cũng có thể vì ngóng nhìn bóng lưng người yêu mà hóa thành tình ý triền miên."

["Tâm lòng của Toshima tiên sinh..."]

"Tâm lòng của Kondou tiên sinh..." Sakashi Mame nhẹ giọng cười, "Mặc dù nhìn có hơi đáng sợ, nhưng tâm lòng của Kondou tiên sinh, dịu dàng hơn bất cứ ai."

"Vậy nên, ta rất vui vẻ."

"... Em rất vui vẻ. Một võ sĩ như Kondou tiên sinh, trong trái tim lại vì em chừa một vị trí."

[... Ta yêu Ryuya.]

"... Em thích Kondou tiên sinh."

Sương mù dần tan, ánh trăng bạc nhẹ nhàng trút xuống.

Ông tay áo đỏ thắm tung bay trong gió đêm, phảng phất cánh bướm vồ.

Sakashi Mame từ từ siết chặt hai tay, dường như đang thấp thỏm chờ đợi người đối diện trả lời.

Ừm...

Bùng nổ đúng cái chất của thiếu nữ văn nghệ chưa nào.

Độc thuộc lòng siêu quần luôn đúng không.

... Eo ơi khẩn trương quá! Kondou huynh đài, ngài hãy chấm điểm độ thuần thực nghề nghiệp cho ta đi chứ!

---- Vẫn trong trạng thái mắt chữ A miệng chữ O, Kondou Isao rớt cục cử động.

Tiếp đó, hấn đột nhiên khom người chào!!

"Vô... Vô cùng cảm tạ, Sakashi tiểu thư!!!" Hấn nói năng lộn xộn, dùng kính ngữ bừa bãi, "Xin... Xin hãy kết hôn với tôi!!!"

Thấy thế, Sakashi Mame sợ hết hồn, tay chân cũng không biết đặt chỗ nào! Mắt thấy Kondou còn định quỳ xuống cầu hôn, cô lúng túng tiến lên dìu hấn: "Kon, Kondou tiên sinh, anh đừng như vậy..."

Khoảng khắc tứ chi va chạm, trên đầu Kondou trôi nổi ba chữ vàng nhỏ, trong đó một nhóm chữ phía dưới cùng còn đang không ngừng chớp chớp.

Kondou Isao

100

Tâm đầu ý hợp

... Ha ha.

Tâm đầu ý hợp.

Ha ha ha ha ha ha.

Nhìn thấy chưa, đây chính là đẳng cấp của game thủ cấp hardcore đấy ♂

Bị công lược, cũng là một môn kỹ thuật sống. (←w←)

Tiểu Đậu từ từ buông tay ra, dùng khước mắt như có như không liếc nhìn đầu cầu bên kia, một bóng đen bị sương khói bao phủ.

Vị Okita tiểu ca đang rình trộm nghe lén đằng kia, lần này ngài yên tâm hài lòng rồi chứ?

Cản trở người khác yêu đương, coi chừng bị ngựa đá yoooo~

---- Đừng hỏi tại sao Đậu nhi biết Okita tiểu ca ở nơi đó, đã nói tắt cả công lược mục tiêu chỉ cần xuất hiện trong phạm vi nhất định, trên đầu sẽ viết chữ nhỏ màu vàng mà.

...

[Thật sự muốn kết hôn với hắn?]

"Làm gì có chuyện đó." Hôm nay là thời gian làm việc, Tiểu Đậu vừa mau chóng sắp xếp tài liệu trên tay, vừa dùng tiếng lòng trả lời N'. "... Còn có, cái giọng trở nên hưng phấn đó của ông là ý gì đây?"

[Lúc trước, ta từng nói cho cô. Một khi tiến vào hình thức yêu nhau, chừng nào không thể công lược kết thúc BE, chừng đó cô sẽ không thể rời đi thế giới này. Kỳ thực, có chỗ cần phải lưu ý... Nếu dưới hình thức yêu nhau mà kết hôn, nói không chừng cô sẽ bị hệ thống phán định thành kết thúc HE.]

Tiểu Đậu đã ở trong công ty công tác cả ngày, lúc này đầu óc đang choáng váng, phản ứng cũng chậm lệt đi một ít. Nghe xong, cô vẫn thấy hơi mờ mịt: "Thật là có kết thúc HE? Khoan đã, tôi nhớ ông từng nói 'sau khi công lược ra kết thúc của nhân vật là có thể lựa chọn rời khỏi thế giới trước mắt, không trả cái giá gì', vậy nếu công lược ra nhân vật kết thúc HE có tính không?"

[Đương nhiên tính, có điều...] Cách nói chuyện của N' càng ngày càng triết học, [Công lược

ra kết thúc HE coi như công lược thất bại. Thất bại tổng cộng ba lần, cô sẽ bị xoá bỏ...]

Đậu trong miệng vừa uống một ngụm cà phê, nghe vậy vất vả nuốt xuống, nhất thời ho khan một hồi. Thừa lúc trước khi đồng nghiệp nam chạy tới quan tâm, cô nhanh tay cầm ví, quẹt thẻ tan ca. Đi trên đường nhỏ yên lặng ngoài cửa công ty, lúc này cô mới yên tâm lớn mật bắt đầu châm chọc: "Đừng nặn tình báo như nặn kem đánh răng được không vậy? Không thể nói hết một lượt sao?"

[Phải chiều cổ đến tốc độ hấp thu của đọc giả chứ.]

... Nếu để ý cảm nhận của đọc giả như thế, bình thường ông chỉ cần bớt vớ thiết định, đừng quỵ súc kiêu đó nữa là được rồi, thân!

Tiểu Đậu lặng lẽ lải nhải, bắt đầu chậm chậm sửa sang quần áo trên người, quay lại đề tài. "Dù sao thì hôn này chắc chắn kết không được."

[Thật là kết không được? Cũng đã đi tới bước này rồi...]

Chỗ này bỏ sung chi tiết một chút, sau khi Okita-Dung ma ma-Sougo trải qua sự kiện đêm tối hội hợp kia, không còn chính diện xuất hiện tại trường hợp hai người Nhĩ Khang- Isao và Tử Vi-Đậu đơn độc với nhau nữa. Sau một quãng thời gian tìm hiểu, hai người thuận lợi tiến vào giai đoạn đàm hôn luận gả đúng chuẩn, có thể nói bây giờ chỉ kém chính miệng cầu hôn thôi.

Đậu nhi hơi mỉm cười, vẻ mặt ung dung đùa giỡn với cộng ahoge trên đầu: "Nguyên do kéo dài thời gian như vậy, còn không phải là vì muốn đi tuyên BE sao? Yên tâm đi, ngày hôm nay là có thể định thắng bại."

[Tự tin như vậy? Gợi ý một chút xem.]

Lúc này đến phiên Đậu nhi kiêu cách, nói một nửa giữ lại một nửa: "Ông không nhớ à? Chuyện mà Kondou huynh đài để ý nhất?"

[... Cái gì?]

"Nguồn gốc khiến anh ta vẫn lo được lo mất, thiếu hụt cảm giác an toàn, không thể tin tưởng tôi..." Tiểu Đậu ung dung thông thả phui nhẹ sợi bông dính trên người, đổi mới độ ngầu, "Nguyên văn nói thế nào nhỉ? Ừm... 'Vậy mới nói, kẻ thô kệch như tôi, chỉ có nước vì chuyện

đó mà bị mấy cô gái ghét bỏ, làm sao có duyên với phụ nữ chứ?' ---- Chính là chuyện ấy đấy."

[... À.]

Tiểu Đậu hắng giọng, bắt chước giọng điệu của Kondou mở miệng.

"Sa, Sakashi tiểu thư, kỳ thực tôi..."

...

---- Là tên đàn ông có cái mông lông rậm như lông thú vậy.

Kondou Ngồi trên ghế phòng ăn, trong đầu phút chốc lướt qua tình cảnh khí bản thân nói với Sakashi Mame câu này.

Biểu cảm phức tạp nhìn chăm chăm tờ truyền đơn mỏng trên tay, sau đó hẩn lại đưa nó vào trong tay áo. Vừa chỉnh lại tay áo, Sakashi Mame đã từ phòng rửa tay đi ra, lần nữa ngồi xuống bàn ăn đối diện ----

Hôm nay, Sakashi Mame và Kondou đã hẹn sẵn khi tam tằm sẽ gặp mặt. Tuy bình thường hai người do mỗi người đều có công việc nên luôn hẹn hò kiểu này, có điều bởi vì Tiểu Đậu đi công tác quãng thời gian trước giờ mới về, lần này đặc biệt long trọng hơn. Địa điểm lựa chọn chính là nhà hàng kiểu Tây xa hoa ----

Tiểu Đậu im hơi lặng tiếng đánh giá Kondou giây lát.

Đại cục trưởng ta quá khủng, quen nhau tới nay đã một tháng, biến hóa quả thực nghiêng trời lệch đất ----

Từ trước đến giờ, vốn là một cảnh sát lồi thoi lếch thếch, hiện tại mỗi ngày gặp cô, hẩn đều phải phun nước hoa Cologne, mấy sợi râu trên cằm cũng cạo sạch sành sanh. Liền ngay cả lúc nói chuyện cũng nhẹ giọng nói khẽ, mất hết giọng nói ồm ồm hào khí lẫm liệt ngày trước.

Hồi xưa, hẩn thường mặc áo yukata quần hakama, trang phục điển hình của đàn ông Edo. Bây giờ vì chiều theo sở thích của cô, hẩn đổi thành Tây trang giày da cẩn thận tỹ mĩ...

Ánh mắt Tiểu Đậu khó nhận thấy thoáng lấp loé, lập tức sắc mặt tự nhiên cười với Kondou: "Lát nữa muốn đi đâu?"

Kondou liếc mắt nhìn nắng chiều dần buông ngoài cửa sổ, đáp: "Thời gian chênh lệch không nhiều lắm, chúng ta đi ra ngoài tản bộ nhé? Cái đó... Anh đưa em về nhà."

...

Sau khi ra nhà hàng, dưới ánh chiều tà, hai người cùng đi dạo trên con đường nhỏ.

Kondou hơi rũ mắt, nhìn thiếu nữ bên cạnh, đúng lúc không hề phòng bị chạm vào tầm mắt cô đang nhìn lại.

Cô mỉm cười với hắn.

---- Từng có một vị cao nhân đã nói, khi bạn không biết dùng biểu cảm gì đối mặt, chỉ cần mỉm cười là được rồi.

Bổ sung tí, trải qua luyện tập chăm chỉ không ngừng, kiểu cười Mona Lisa của Đâu thần càng ngày càng tự nhiên, cực kỳ tiên khí đúng không nào.

Ha ha, nhất là dịu dàng từ mỗi cái nhíu mày, mỗi một nụ cười.

[Nói không chừng, lát nữa hắn chính thức cầu hôn cô. Cô có vẻ như không chút sốt ruột?] Âm thanh của N' rất chuyên nghiệp vang lên.

Tiểu Đâu: cảm miệng xem diễn.

"Mame... Mame - chan, anh có chuyện muốn nói với em."

---- Phần phân kích đến.

Tiểu nhân nhi trong lòng Đường Tiểu Đâu đắc ý lộn cù mèo, cũng không chú ý hắn thay đổi cách xưng hô với mình mà châm chích cái gì.

"Chuyện gì vậy?"

"..." Kondou trù trù chốc lát, mới yếu ớt nói: "... Anh cạo sạch lông móng rồi."

... ($\rightarrow v \rightarrow$)($\leftarrow w \leftarrow$)

Các bé đọc giả, hãy cùng Đâu thần làm ánh mắt thắng lợi nào, cảm ơn hợp tác.

Tiểu Đâu lặng lẽ hít sâu mấy hơi, lúc này mới dần dần bày tỏ khiếp sợ, rồi nhẹ giọng hỏi ---

--

"Tại sao?"

"Ồ, ơ ơ? Vì, vì anh muốn lấy trạng thái tốt nhất cầu hôn Mame - chan..."

Nghe vậy, Sakashi Mame nhú mày.

"Như vậy là vì em sao? Là vì em... Mới làm như thế sao?"

Kondou vô ý thức khẽ gật đầu.

---- Đồng tử thiếu nữ thu nhỏ lại, rơi vào im lặng.

Một lúc lâu, cô mới do do dự dự lên tiếng.

"Kondou tiên sinh..."

ĐẬU ĐẬU, EM CHƯA BIẾT YÊU

Niên Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Gintama Thiên - Kỳ Bốn

---- Đồng tử Sakashi Mame thu nhỏ lại, rơi vào im lặng. Một lúc lâu, cô mới do do dự dự lên tiếng.

"Kondou tiên sinh... Từ khi mới quen biết em tới bây giờ... Đã vì em thay đổi rất nhiều...."

Cô cúi đầu, hai tay hơi siết chặt vào nhau.

"Em nhớ lúc mới quen Kondou tiên sinh, anh vì chuyện cái mộng lông lá ấy mà hết sức khổ não, cũng không tự tin. Mà em cũng đã nói rõ, em không để ý, vì em thích mọi thứ của Kondou tiên sinh. Nhưng giờ đây..."

Cô nhắm hai mắt lại.

"Em dần nhận ra... Có lẽ sự thay đổi của Kondou tiên sinh là trái với ý muốn bản thân. Mà người thúc đẩy Kondou tiên sinh từ bỏ những thứ đó, là em."

[Toshima Ryuya hơi cười khỏ. "Điện hạ, người muốn thần vĩnh viễn phải ở lại trong cung làm bạn với người, muốn thần vứt bỏ bội đao và chiến mã ư?"]

"... Thói quen sinh hoạt cũng được, hay ngoại hình cũng được... Thấm thoát anh đã thay đổi nhiều như vậy, nhượng bộ nhiều lần như vậy... Lần này chỉ là lông mộng, nói kkhông chừng, lần sau anh sẽ buông tha cho 'bội kiếm' của mình. Tiếp đó, anh cũng có thể sẽ từ bỏ niềm tin, thậm chí là 'bản thân'... Đến lúc đó, Kondou tiên sinh... Vẫn còn là 'chính anh' sao?"

["... Thần là một võ sĩ, từ khi có ý thức tới nay, ý nghĩa sinh tồn chỉ có chiến đấu ---- Người có hiểu không? Rời khỏi chiến trường, e rằng thần sẽ không còn giá trị, ngay cả muốn bảo vệ Điện hạ như ngày xưa đều làm không được... Đến lúc đó, thần sẽ không còn là thần..."]

"... Đến lúc đó, Kondou tiên sinh có còn là 'Kondou tiên sinh' mà hiện tại em yêu mến không?"

["Có lẽ thần cũng không còn là... "thần" mà Điện hạ mong nhớ nữa."]

Âm thanh Sakashi Mame run rẩy.

"Okita tiên sinh nói đúng, sự tồn tại của em, chỉ khiến Kondou tiên sinh thêm gánh nặng."

[Toshima là ung, loài ung tự do bay lượn trên chiến trường ---- Mà tình yêu của Yoshihime, là khối chì buộc chặt đôi cánh loài chim dữ. Cung điện của Yoshihime, là một chiếc lồng son hoa lệ mà lạnh giá.]

"Xin lỗi."

[... Điện hạ, để thần rời khỏi đi. Thần không thuộc về nơi này.]

"... Chúng ta... Kết thúc đi."

Nói xong câu đó, hai tay Sakashi Mame hơi vịn chặt.

Kondou trầm lặng giây lát, bỗng chậm rãi giơ tay lên, dừng lại một lúc rồi che mặt lại.

Tiếng cười miễn cưỡng của hắn xuyên qua khe hở truyền đến, có chút rầu rĩ.

"... Thực tế thì, cha của Sakashi tiểu thư đã gọi điện thoại cho anh. Ông ấy nói, hi vọng anh nghỉ công việc cảnh sát nguy hiểm luôn cầm cây kiếm đi qua đi lại ấy đi và về làm việc cho công ty ông. Thành thật mà nói, không chỉ vì mấy tên trong Cục không khiến người bớt lo kia, nếu anh từ bỏ thân phận 'võ sĩ' mà sinh hoạt, dù có thế nào thì đây cũng là điều khó tưởng tượng nổi."

Nghe thấy thế, Tiểu Đậu cũng sửng sờ.

... Hoá ra, mình còn có đồng đội?

Kondou giơ tay lên gỡ bộ tóc ngắn phía trước mấy cái. Con mắt hẹp dài nheo lại, trong lúc nhất thời khiến người ta xem không rõ.

"Khi ấy anh đã nghĩ, nếu như lần này không thể thỏa hiệp, chắc chắn sẽ gặp phải nhiều trở ngại... Thế nhưng..."

Kondou nở nụ cười nhìn có vẻ sang sảng.

"Đúng là, quyết tâm của anh còn chưa đủ kiên định, ha ha ha..."

Ai da.

Sao lại cảm giác thanh HP (1) giống như bị thụt xuống một miếng...

(1) Thuật ngữ trong game, được hiểu là điểm sinh lực.

... Cầu mấy em gái đọc giả cho lọ máu hay cái gì đi. (:3 ㄿ)3

Tiểu Đậu ngẩng đầu nhìn thẳng vào Kondou. Chống lại nụ cười có chút ngượng ngập, nhưng vẫn ẩn chứa khí chất khoan dung đặc trưng ấy, tâm tình cô lần đầu cảm thấy có chút phức tạp.

Tâm tình vừa phức tạp, không cẩn thận liền phức tạp tới tận một phút.

Dài dằng dẳng trầm lặng qua đi, Tiểu Đậu tiến lên một bước.

Sau đó cô giang hai tay ra rồi nhón chân, khẽ ôm lấy người võ sĩ cao to trước mặt.

Cánh tay đang nâng lên của cô từ từ hạ xuống, vỗ về tấm lưng rộng rãi của Kondou như dỗ dành một đứa trẻ.

Cô miễn cưỡng cười, mở miệng.

"Tạm biệt, Kondou tiên sinh..."

Không tự chủ được, cô toát ra một vài tình cảm chân thực, "... Thành thật xin lỗi."

Âm thanh Kondou từ đỉnh đầu truyền đến, hơi khàn khàn.

"Mame - chan là cô gái tốt... Cái gì mà 'xin lỗi' chứ, thật ra..."

Bàn tay lớn như là động viên, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên vai cô, tốc độ thông thả rất nhiều.

"Quả nhiên là do anh còn quá vô dụng đúng không?"

Cái ôm như của bạn bè thông thường, nhẹ đến nỗi vừa chạm liền rời khỏi. Đến khi buông ra Kondou, Tiểu Đậu nghe được âm thanh vang lên bên tai, ngân nga chốc lát.

[Nhân vật mục tiêu: Kondou Isao, đạt thành kết thúc BE. Đang tính toán số điểm... Người chơi số thứ tự 0925, điểm hiện tại: 1. Kích hoạt cột số liệu của người chơi, chúc mừng ngài

chính thức tốt nghiệp kỳ thực tập, xin hãy tiếp tục cố gắng.]

...

Tiểu Đâu lấy tờ truyền đơn dự phòng từ trong túi ra, ánh mắt yếu ớt nhìn chữ viết phía trên.

~Sản phẩm mới nhất *Tướng quân diệt lông* , thành phần tinh khiết đến từ thiên nhiên, một đợt trị liệu hoàn mỹ loại bỏ lông móng, cả đời sẽ không tái phát, trả lại cho ngài một cuộc sống với bờ móng trơn láng không một sợi lông 〇~

---- Lúc trước cô lén lút nhét món đồ này vào hòm thư của trụ sở Shinsengumi đã mất bao phen trắc trở. Vì để phòng ngừa, cô còn giữ vài tờ dự bị.

Hiện tại cô đã không cần dùng tới...

Vò tờ truyền đơn thành một cục nhét vào thùng rác, cô xoay người đi đến cửa khu trọ.

... Tâm tình, có chút thốn thức...

Một mạch thốn thức tới phòng trọ, Tiểu Đâu ý bảo N' đưa mình đến Hành lang thời gian, bắt đầu nghiên cứu chức năng mới được kích hoạt. Cũng chính là cột số liệu của người chơi mà hồi nãy cô nghe thấy nhắc nhở.

Cô mở ra xem, không ngoài dự đoán chính là những tư liệu cơ bản như số thứ tự người chơi v.v., phần lớn hạng mục đều là một chuỗi dấu chấm hỏi. Trái lại, cột điểm số lại làm cô chú ý: "Cái này có ích lợi gì?" Ngón tay cô lúc có lúc không chọt vào con số "1" màu vàng đang lơ lửng trong cột điểm. Dù nó có bị phân tán thành bụi vàng thì vẫn tiếp tục ngưng tụ lại.

[Sau khi điểm đầy tới 100, không cần công lược ra 100 cái kết thúc BE, cô cũng có thể về nhà.]

Tiểu Đâu nhảy bén bắt được trọng điểm: "Khoan, lẽ nào điểm này không phải được tính toán dựa theo số lượng nhân vật công lược sao?"

[Mỗi một nhân vật mục tiêu, sau khi công lược thành công đều lấy được điểm số khác nhau. Trị số ấy được quyết định từ độ công lược khó khăn của họ. Hệ số độ khó của Kondou Isao là 1, vì vậy cô chỉ được một điểm.]

"Chẳng lẽ còn có điểm cao hơn?" Tiểu Đậu lên tinh thần.

[Nhìn mục trợ giúp.]

Tiểu Đậu theo lời ấn vào dấu chấm hỏi ở góc trên bên phải cột số liệu, chữ viết trước mắt ngay tức thì tản ra thành bụi vàng, tiếp đó lần nữa tổ hợp lại.

*Gintama ---- Bảng nhân vật có thể công lược:

Kondou Isao (CLEAR), Okita Sougo, ???, ??...*

---- Vẫn giống với giao diện của Nụ hôn chân tình, hình ảnh của nhân vật có thể công lược cô từng gặp qua đều sẽ biểu hiện trên danh sách thể giới, mà nhân vật chưa gặp thì lại chỉ có hình phác họa bằng đường viền.

Nói tới nói lui, nhân vật có thể công lược trong Gintama đúng là quá nhiều...

Nàng chỉ vào tên Kondou Isao, ngay lập tức nó sẽ nhảy ra một danh sách viết cặn kẽ tài liệu về hắn, cột hệ số độ khó rõ ràng viết con số "1" trợ trụ.

Tiện tay mở ra tên Okita Sougo...

Hệ số độ khó: 3.

Mắt Đậu Đậu tức khắc lóe lên tia sáng xanh: "Nói cách khác, tôi giải quyết cái tên này là có thể lấy được ba điểm?"

[Phải.] Giọng nói của N' không biết thế nào lại có mùi hứng thú rã rời.

Đậu nhi kiểm chế hưng phấn, tiếp tục nhấn nải lật xem cột số liệu, tránh khỏi bỏ sót chức năng mới mà chính mình không biết. Kết quả cô phát hiện phần lớn chức năng vẫn còn dấu chấm hỏi ---- Tỷ như chế độ điểm ---- Khi chiếm được câu trả lời là "Cần thỏa mãn điều kiện nhất định mới có thể kích hoạt đoạn hướng dẫn của phần này" từ N', cô cũng không dây dưa nữa.

Ý là, cũng như phần lớn trò chơi khác, trò chơi có một số chức năng cần chính mình vô tình phát động mới có giáo trình cụ thể?

Đậu nhĩ gãi cằm, mắt vô ý thức lướt nhìn; đường nhìn xẹt qua quyển sách khổ lớn in chữ "Toshima Ryuya" trên giá, ánh mắt cô không khỏi lay động giây lát.

Trong lòng vừa nghĩ, sách liền từ giá sách bay đến trước mặt cô, trôi nổi giữa không trung rồi mở ra.

Tiểu Đậu nhìn cốt truyện phí trên tờ giấy loé sáng và lia qua cứ như đèn kéo quân, dùng phong cách văn nghệ cảm thán.

"... Quả nhiên không phải cùng một loại người, dù có nhân nhượng đối phương thế nào đi nữa cũng không được lợi ích gì."

[Không phải cùng loại người thì không thể được sao? Nhưng Toshima và Yoshihime cũng có tuyến HE có thể đi mà.]

Lời còn chưa dứt, trang sách đã rào rào lật tới cuối cùng. Trên tờ giấy trông không hiện ra một nam một nữ, rõ ràng là Toshima Ryuya và Yoshihime ----

Vẫn là ánh trắng đỏ, vẫn là cung điện đỏ. Bóng một nam một nữ đứng yên ở dưới hàng hiên, được làm nên bởi trang giấy hơi ố vàng, lại như mở ra một quyển sách với hồi ức xưa cũ bị phủ đầy bụi.

["Thưa điện hạ," Toshima khàn giọng nói rằng, "Nếu phải ở lại trong cung làm bạn với Điện hạ, thần... Sẽ không thể tiếp tục đứng vào thanh đao này, cũng không thể lại ra chiến trường nữa. Kẻ mất đi chiến mã và bội đao như thần, cuối cùng sẽ có một ngày ngay cả thân thể này cũng trở nên trì độn suy nhược..."]

Vẻ mặt Toshima tràn ngập đau khổ và giãy dụa; Yoshihime không khỏi nâng lên gương mặt ấy, ngóng nhìn hồi lâu, [Nhẹ nhàng ôm hân.]

Hân ngẩn người, kẻ đó cẩn thận dè dặt ôm lại nàng. "... Công chúa điện hạ?"

Nàng nhẹ giọng thở dài. "[Nói cho ta biết phiên muện của chàng.]"

Toshima cười khổ.

"Thật hồ thẹn, thần... Có hơi sợ hãi. Thần là một võ sĩ, từ khi có ý thức tới nay, ý nghĩa sinh tồn chỉ có chiến đấu ---- Người có hiểu không? Rồi khỏi chiến trường, e rằng thần sẽ không

còn giá trị, ngay cả muốn bảo vệ Điện hạ như ngày xưa đều làm không được. Đến lúc đó, thần sẽ không còn là thần..."

Hắn khẽ vuốt mái tóc dài sau đầu nàng.

"... Có lẽ cũng không còn là... "thần" mà Điện hạ mong nhớ nữa."

"[Trở lại chiến trường đi.]" Nàng nhẹ giọng cắt đứt lời hắn. "Hãy trở về đi, Ryuya. Nơi này vốn không phải là nơi chàng nên lưu lại... Ngăn nắp tráng lệ, vàng son lộng lẫy, danh nghĩa là cung thất, thực chất là lao tù."

"!?" Toshima không thể tin giương mắt: "Thần không thể đi, làm sao có thể để lại Điện hạ..."

"Nói ngốc gì thế?" Nàng xì cười ra tiếng. "Ai nói ta muốn ở lại?"

---- "... Mang ta cùng nhau bỏ trốn đi."

Mấy tháng sau, hắn và nàng giục ngựa đứng trên một ngọn đồi cao, nhìn xuống truy binh vẫn đang loanh quanh trong thâm cốc.

Nàng ngoái đầu nhìn hắn. Giữa một rừng hoa đang bay múa, bỗng dưng nàng nhớ tới lần đầu gặp gỡ. Cảnh tượng khi đó, hắn áo mũ nhuốm máu, băng hộ trán tung bay trong gió, khua đao chém giết tướng địch, rồi ngược ánh sáng đi về phía nàng.

Người võ sĩ ấy hệt như thiên thần phá tan trận địa quân địch. Khi giơ bàn tay nhuộm dần máu đen lên, hắn còn có chút bối rối, lau chùi trên vạt áo mấy lần, mới dám đưa tay về phía nàng.

[May mắn không làm nhục mệnh, thừa Điện hạ.]

Hắn mỉm cười nói.

Hồi ức đột ngột dừng lại, bởi vì hắn đột nhiên ôm nàng chặt hơn rồi quay đầu ngựa, đánh ngựa chạy nhanh về hướng ngược lại với hướng thành trì phương xa.

Móng ngựa làm tung tóe tàn hoa, hắn ở bên tai nàng cười khẽ.

"May mắn không làm nhục mệnh, thưa Điện hạ."

Mang ta cùng nhau bỏ trốn đi.

---- Được.]

Hình ảnh Toshima và Yoshihime giục ngựa chạy gấp cùng mưa hoa đầy trời nhạt dần, trang sách lại trở nên trống rỗng. Tiểu Đậu cau mày ngẩn ngơ một hồi, mới khép sách lại.

[Cảm tưởng?]

Tiểu Đậu nhún vai, "Không hiểu."

[... Ha ha. Đại Đậu nói đúng, cô quả là chưa biết yêu mà.]

Ngài đây không đi con đường quý súc nữa, mà theo Đậu huynh trưởng đổi thành đường lối Cung X Na (2) sao, tiểu đồng bọn?

(2) Ca sĩ Trung Quốc Cung Lâm Na, từng hát ca khúc tên là [Pháp Hải anh chưa biết yêu].

... A, nói đến Đại Đậu.

Tiểu Đậu hoảng hốt chốc lát.

Mình rời đi đã lâu như vậy rồi, không biết Đại Đậu thế nào...

Lão Đậu mất sớm, trong nhà chỉ có Đại Đậu Tiểu Đậu sống nương tựa lẫn nhau. Tuy rằng ông anh ruột này cả ngày độc mồm độc miệng thích kêu mình là Nhị Đậu Tử, thật muốn được ăn đấm mà, nhưng là...

Tiểu Đậu lắc lắc đầu, vung ra một đám "nhưng là" vừa mới lộ chút manh mối kia đi.

Ừm, lên tinh thần mau mau làm việc, làm xong rồi thì dừng tay về nhà thôi.

Khi rời khỏi Hành lang thời gian trở về nhà trọ, Tiểu Đậu vẫn không nhận được có chút tâm phiền ý loạn. Cô bèn mở TV, cắm vào súng trò chơi cảm ứng, bắt đầu chơi một game tên là 《Monkey Hunter》.

[Đối với trò chơi, cô đúng là cố chấp...]

"Công việc phải làm thôi." Đường Tiểu Đậu chơi đùa một lúc, tâm tình trở nên tốt hơn. Cô không chế thợt sẵn khi trên TV giờ súng sẵn giết một con khi đột khá lớn, giọng nói thoải mái: "Bây giờ không bảo trì cảm xúc tay, mai một khi về nhà còn thi đấu kiểu gì?"

[...] N' khẽ cười. [Người chơi bị cô đánh bại chắc hẳn sẽ rất khổ sở.]

Vì vừa giải quyết xong vấn đề của Kondou nên cô cũng thả lỏng lại, không cần mọi lúc mọi nơi căng thẳng diễn kịch nữa. Đậu nhì lại khôi phục điệu bộ trước đây, nghe vậy toát ra một nụ cười có phần lưu manh --- Trên khuôn mặt lung linh xinh đẹp kia lại hiện lộ mấy phần anh khí ----

"Khổ sở? Người tạo ra Otome game đúng thật không hiểu việc thi đấu." Ngón trở câu lại, cô lần nữa bóp chặt cò súng cảm ứng trong tay, "Trong giới thi đấu chúng tôi có câu châm ngôn, gọi là 'Có chiêu thì xài, không chiêu thì chết'."

Lại một con khi đột to bự trên TV kêu thảm rồi tạch.

Kèm với tiếng rên rỉ trước lúc chết của khi đột, cửa nhà trọ đột nhiên bị gõ vang, cũng che phủ lời đáp của N'.

Đường Tiểu Đậu liếc mắt nhìn đồng hồ bên phải trên màn hình, đã là mười một giờ đêm, ai sẽ đến thăm vào giờ này?

Cô đứng dậy đi tới cửa nhìn qua mắt mèo, ngay lập tức sững sốt.

Okita Sougo đứng ở ngoài cửa, khuôn mặt baby thanh tú hơi trắng nõn ngược lên, mặt không thay đổi ngẩng đầu nhìn vào mắt mèo.

Đồng phục bó sát người phác họa ra cơ thể cân xứng của người thiếu niên, đầu tóc màu nhạt được ánh đèn hành lang điều phối càng tản ra ấm áp.

... Ôi má ơi.

Đây là muốn phát triển thành thể loại harem (3) à?

(3) Một thể loại của anime và manga, trong đó nhiều nam thích 1 nữ hoặc nhiều nữ thích 1 nam.

Tiểu Đâu thoáng chân chờ, mở cửa, "Ok..."

Chưa kịp chào hỏi xong, cô đột nhiên bị kính phong từ trước cửa đánh úp lại, khiến câu nói bị mạnh mẽ chặn về!

Okita vung ngược kiếm lên, một giây sau đã đem cả kiếm lẫn vỏ đưa tới cổ họng cô!

Một tay bám vào khung cửa, thiếu niên thoải mái kéo ra cánh cửa nặng nề kia, tay còn lại vẫn duy trì tư thế giờ kiếm cúi đầu mặt đối mặt với cô.

Chương 7: Gintama Thiên - Cage

Okita lấy một tay bám vào khung cửa, thoải mái kéo ra cánh cửa nặng nề kia, tay còn lại vẫn duy trì tư thế giữ kiếm cúi đầu mặt đối mặt với cô.

"Ngày đó tôi đã nói rồi đúng không? Mặc kệ cô có mục đích gì, đừng bắt cục trưởng bọn tôi ra đùa giỡn." Thiếu niên với khuôn mặt trầm tĩnh, dùng giọng điệu bình thản như đang nói việc nhà, "Anh ấy là người dễ bị tổn thương lắm đấy."

Trong lòng Tiểu Đậu lộp bộp một tiếng.

... Ai da.

Bỗng chốc chuyển sang chơi kiểu moe-yan (1), hơi đặc biệt à nha.

(1) Thuật ngữ trong manga/anime, moe: có nghĩa khá rộng, chỉ một hình ảnh, hành động, lời nói... làm người khác cảm giác rung động; yan: xuất từ yanderu, nghĩa là bệnh hoạn.

"Kiếm có hay giả bộ ngoan hiền cũng vô dụng. Đừng tưởng rằng cô lừa được Kondou - san là có thể che giấu tất cả mọi người." Okita Sougo mặt không thay đổi giờ vồ vồ cao một ít, đẩy cằm cô lên. "Tôi vẫn luôn nhìn thấy... Mùi 'đồng loại' hơi thối từ trên người cô."

Hoa văn nhô ra từ vỏ kiếm không nhanh không chậm xẹt qua làn da, hơi đau lại có chút ngứa.

Con mắt đỏ tươi của Thiếu niên khóa chặt cô, càng khiến người ta liên tưởng tới đồng tử dựng thẳng của loài bò sát.

Lặng im chốc lát, Okita mới lần nữa mở miệng.

"Chia tay rồi mà còn quấy rầy bạn trai cũ cũng không phải là phong độ mỹ nhân nên có, tôi nghĩ Sakashi tiểu thư đây về sau chắc sẽ không đi tìm cục trưởng đâu nhỉ?"

Dùng giọng điệu trần thuật nói câu nghi vấn, thiếu niên à cậu quyết tâm định ôm trọn toàn

bộ điểm Sue của nam chủ ngôn tình thể loại yandere (2) sao?

(2) Thuật ngữ manga/anime, bình thường có tính cách hiền lành, nhưng khi có chuyện liên quan đến người mình yêu sẽ trở nên nguy hiểm và có suy nghĩ bệnh hoạn như giết tình địch, giết người yêu để người đó luôn yêu mình...

Tiểu Đậu vừa ở trong lòng châm chọc vừa cố gắng duy trì bình tĩnh, không nhanh không chậm trả lời. "... Sẽ không. Tôi tôn trọng Kondou tiên sinh."

Okita nhìn chăm chăm cô chốc lát, tiếp đó lưu loát phát tay thu đao. Một vệt sáng chói lóa từ đoạn thép lộ ra trên vỏ kiếm phản chiếu lên má cô gái.

"Như vậy thì cảm ơn nhé." Hắn toét miệng cười.

Khóe môi thiếu niên vẽ ra một độ cong tràn đầy ngọt ngào. Nụ cười này phối hợp với cái mã ngoài tốt đẹp kia, vô hại cực kỳ ---- Cũng chỉ là 'có vẻ' thôi, con mắt đỏ máu kia đang thẩm ra hàn ý rợn người.

Sau đó hắn xoay người bỏ đi.

Tiểu Đậu đứng không nhúc nhích, đưa tay vân vê cái cầm đang nhức nhối.

N' đột nhiên lên tiếng. [Sợ rồi?]

"Không." Cô thuận miệng đáp, "Ham muốn chiếm hữu của tên này mạnh thật..."

[Cậu ta rất sùng bái Kondou.]

"Ừm, Kondou tiên sinh là người đàn ông tốt." Tiểu Đậu híp mắt lại, như có suy nghĩ gãi cằm.

[Đang nghĩ gì đây?]

"Đang nghĩ... Lừa gạt người tốt quả thật không phải." Trong lúc nói chuyện, Tiểu Đậu cất bước chậm rãi đi tới hành lang.

Thang máy khu trọ cách chỗ ở của Sakashi Mame cũng không xa. Khi Tiểu Đậu đến cuối hành lang, Okita còn đang chờ thang máy. Cô tăng nhanh bước chân, tiến lên kéo cánh tay

Okita ----

Từ lúc phía sau vang lên tiếng bước chân, Okita cũng đã quay đầu lại. Dưới cái tên màu vàng trôi nổi trên đầu kia, con số tượng trưng cho độ thiện cảm "-5" đang yếu ớt lấp loé.

Ừm, lừa đàn ông tốt, không nên, không nên.

Có điều, Okita tiểu ca, cậu ta ấy à...

Rõ ràng không nằm trong nhóm "đàn ông tốt" thôi. (←_←)

Nghĩ vậy, Tiểu Đẩu cười nhạt. "Okita tiên sinh, tôi có chuyện muốn với anh."

Trong đầu, âm thanh N' từ xa vọng lại. [Có xác nhận điều chỉnh độ thiện cảm của mục tiêu hay không?]

Tiểu Đẩu: lẹ lên đi.

Con số đỉnh đầu Okita phút chốc chớp động một hồi, rồi lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được cấp tốc tăng cao ---- !

---- Ha ha.

Cái này gọi là cảnh giới của sáng văn, các bạn thử học tập chút đi. (→v→)

Đang chờ thuốc-bàn tay vàng phát tác, Tiểu Đẩu chợt cảm thấy không đúng lắm ----

Thân thể nhẹ bẫng, là cảm giác không trọng lực quen thuộc khi vừa đến thế giới này. Cảnh tượng trước mắt trở nên hư ảo rồi nhanh chóng nhạt dần. Trong lúc ý thức càng ngày càng hỗn loạn, chỉ có âm thanh không mang theo bất kì tình cảm nào của N' vẫn rõ ràng.

[Người chơi số thứ tự 0925, bắt đầu thanh lọc hồ sơ.]

...

Đường Tiểu Đẩu bởi vì nhức mỏi khắp người mà từ từ khôi phục ý thức.

Cô giật giật mí mắt, mở ra ----

... Bốn phía một màu đen kịt.

Trợn mắt rành rành thế này, thậm chí cô có thể cảm nhận được cảm giác nhói nhói khi trông mắt tiếp xúc không khí. Nhưng cái gì cô đều không nhìn thấy, chỉ có sự tối tăm khó chịu khiến người ta tưởng mắt mình đã mù lòa.

Đậu có chút hoảng hốt, vội vã dùng tiếng lòng kêu gọi N'.

N' không trả lời.

Chính mình đang nằm trên mặt đất.

Mặt đất lạnh ngắt lại cứng rắn, từng tia từng sợi hàn ý thấm vào xương khớp.

Cơ thể nặng nề, cổ họng đau nhói như bị bỏng.

Tiểu Đậu chống đất định ngồi dậy.

Mới động dậy, bên tai đã vang lên tiếng leng keng .

Xung quanh quá yên tĩnh, tiếng động lạ vang vọng trong đêm đen lại như bị phóng to gấp mấy lần.

Tiểu Đậu cứng người, theo bản năng thở nhẹ, trán thấm ra một tầng mồ hôi mỏng.

Trong bóng tối đưa tay không thấy năm ngón này, tiếng tim đập như đang kích thích màng nhĩ.

Trên cổ tay, cổ chân truyền đến cảm xúc cứng rắn buốt lạnh.

Cô vát vát đan hai tay vào nhau, mò mẫm nơi bắt nguồn xúc cảm ấy ---- Là thứ gì đó làm bằng kim loại.

... Trên cổ cũng có.

Theo những món đồ đang treo trên người mình, cô rõ ràng lần mò được xiềng xích tiếp nối với chúng. Mấy tiếng leng keng vang lên khi nãy chính từ cái thứ này vọng lại.

Động tác của cô ngừng lại, chỉ một chốc mà làn da do căng thẳng cao độ đã nổi lên một lớp

da gà.

Cái trò quỷ gì thế này!?

Một tiếng cọt kẹt vang lên, trước mắt phát ra một đường sáng dọc, sau đó nó dần mở rộng.

Vừa tiếp xúc với ánh sáng, hai mắt Tiểu Đậu lập tức đau rát. Cô dụi dụi mắt, xuyên qua làn nước mắt hơi ứa ra vì xôn, lơ mờ nhìn nơi phát ra nguồn sáng.

Cánh cửa chậm chậm bị đẩy ra.

Tiểu Đậu cúi đầu, nhắm mắt lại thích ứng một lúc mới mở ra.

Tiếng chuông linh linh truyền đến từ trên cổ cô nghe rất vui tai. Mượn tia sáng xuyên vào tối tăm ngoài cửa, cô cuối cùng thấy rõ ---- Trên cổ mang một chiếc vòng bằng sắt gắn dây xích, chính giữa còn treo một cái lục lạc xinh xắn.

Tay chân bị gông cùm nặng trĩu khóa lại. Xích sắt cài trên còng tay thông xuống mặt đất, thoáng cử động liền kêu leng keng.

Lại ngẩng đầu, cô nhìn thanh sắt đen thui dàn hàng ngay ngắn tỏa ánh sáng lạnh trước mặt.

Cô cứ như gia súc, bị nhốt trong một cái... lồng.

Tầm nhìn bị một song sắt phía trước chia làm hai. Cô đành phải nghiêng đầu qua bên cạnh, chuyển góc độ một chút, muốn xuyên qua hai thanh sắt thấy rõ thiếu niên đứng ở trước cửa.

Đồng phục, bội đao, khuôn mặt trẻ thơ không chứa tí biểu cảm dư thừa.

... Đờ mờ.

Cái bối cảnh mở đầu gây sốc thị giác thế!!

Mí mắt Đậu nhi run lên, đường nhìn chạm phải đồng tử máu đỏ của thiếu niên.

Ngay lúc này, âm thanh N' vẫn im lìm này giờ chọt đi vào trí óc.

[Thanh lọc hồ sơ thành công. Đối tượng công lược: Okita Sougo, độ thiện cảm đã điều chỉnh hoàn tất. Cập nhật quy tắc mới vào thanh số liệu của người chơi, mở khóa phần chỉ dẫn

mới, mở khóa chức năng mới, xin hãy kiểm tra ngay.]

Đừng nói nhảm, mau mau phổ cập đi!

Trước mắt cô bỗng dung hiện ra một đám chữ nhỏ vàng rực.

Lộp cộp.

Okita bước ra một bước, đi về phía cô.

Lung Tiểu Đậu ứa mồ hôi lạnh, cấp tốc dời đường nhìn, đọc nhanh như gió lướt qua chữ nhỏ trôi nổi trước mặt.

[Mở ra hướng dẫn mới ---- Không chế độ thiện cảm:

Tin tức tốt, chức năng điều khiển độ thiện cảm mở ra rồi. Chức năng này giúp ngài thoát khỏi buồn phiền vì kiếm độ thiện cảm của những chàng trai cao quý lãnh điểm quá vất vả, đề ngài trực tiếp nhảy qua giai đoạn 'nói chuyện yêu đương' mà bắt đầu giở trò lưu manh~?

Điều cần lưu ý là, điều chỉnh độ thiện cảm không khác gì bóp méo trình tự, sẽ mang đến cho ngài hậu quả khôn lường.

Lấy Kondou Isao làm thí dụ, điều chỉnh độ thiện cảm của hắn sẽ không mang đến bất kỳ tác dụng phụ nào, bởi vì hắn có kỹ năng đặc biệt 'nhân tận khả thâm (3)' khiến hắn không hoài nghi khi đột nhiên sinh ra tình cảm mãnh liệt với ngài. Có điều, dù sao thì loại chiến sĩ tình yêu này không phải tùy ý thấy được. Vì vậy, một khi ngài tiến hành điều chỉnh độ thiện cảm đối với những đối tượng có IQ cao. Rất có khả năng, vì duy trì tính hợp lý của kịch bản, tác dụng phụ sẽ tự động biên soạn một bộ "Hồi ức tình yêu" hoàn chỉnh liên quan đến ngài, càng có khả năng cưỡng chế ngài chơi trò dịch chuyển không gian hay bước nhảy thời gian để phối hợp kịch bản. Ngài có thể sẽ bị truyền tống ngẫu nhiên đến địa điểm nào đó, thời kỳ nào đó song song là sự thay đổi về bối cảnh thân phận. Còn như phong cách kịch bản thì lại tùy theo từng người, đến lúc đó xin ngài hãy cẩn thận đối đáp lời kịch.

(3) Chỉ cần là nữ đều có thể làm vợ mình.

Chức năng này không thể điều khiển. Nhằm tránh phát sinh bi kịch, đề nghị ngài nên làm bé ong mật cần cù, tự tay kéo độ thiện cảm ra nhé ♂

Ngoài ra, tự tay kéo độ thiện cảm sẽ có khen thưởng thêm, cụ thể xin mời ngài tìm đọc hướng dẫn tương quan.]

[Mở ra chức năng mới ---- Thanh lọc hồ sơ:

Do tác dụng đi đôi với việc điều chỉnh độ thiện cảm đã bị kích hoạt, chức năng thanh lọc hồ sơ bị cưỡng chế mở ra. Trong quá trình công lược lần đầu tiên của ngài ở thế giới này, toàn bộ ký ức của các nhân vật từng có tiếp xúc với ngài đều bị tẩy trừ, câu chuyện được làm lại từ đầu.]

Lượng thông tin lớn đến mức nhồi banh não!

Từ độ khó chịu của hai mắt khi thoáng thấy chút ánh sáng đến xem, 'thân phận mới' này cũng bị nhốt ở đây mấy ngày. Cho dù không biết 'thân phận mới' cùng Okita đã xảy ra vụ gì, nhìn diễn biến lòng chó kiêu này xem ra cũng không phải chuyện tốt đẹp gì!

Tiểu Đậu dùng tiếng lòng phun N' xối xả: Ông hại tôi!! Lúc trước chỉnh độ thiện cảm đâu có nói tác dụng phụ dị hợm như thế chứ!! Đậu thần không làm!!

[Đừng mà Đậu thần.] N' dịu dàng đáp, [Ngài không phải từng nói sao, giới thi đấu có câu châm ngôn: có chiêu thì xài, không chiêu thì chết.]

Nghe vậy, sắc mặt Tiểu Đậu năm màu rực rỡ có thể sánh ngang Đậu cầu vòng. Thế nhưng chưa kịp đậm chột N' thành mặt mày ngũ sắc ---- Okita Sougo đã đi tới trước mặt.

Thiếu niên nghịch quang mà đứng, thân thể hơi gầy gò được đắp lên một vàng sáng nhu hòa.

Hắn ở trước cửa lòng chậm chạp ngồi xuống.

Đậu nhi cổ đề nén adrenalin đang bắn loạn xạ trong người, theo bản năng co rút về sau ----

Động tác có phần gấp gáp ấy khiến tiếng lục lạc giòn giã càng thêm dai dẳng.

Khoảng cách của hai người rất gần, gần đến cô có thể nhìn rõ mỗi một chi tiết nhỏ trên gương mặt thanh tú kia.

Con mắt Okita Sougo vừa to lại sáng ngời, thậm chí còn chút sương mù mờ mờ lung.

Thân là kẻ săn nai, lại có một đôi mắt nai.

Hắn đưa tay ra, xuyên qua song sắt, nhặt lên một đoạn xích.

Cô không tự chủ nhìn cái tay kia, thân thể căng thẳng, ánh nhìn không dám rời đi một giây.

Hắn nắm chặt dây xích chó trong tay, hời hợt lôi kéo.

Trên vòng cổ truyền đến sức mạnh không thể kháng cự. Cơ thể cô bị kéo lệch đi, phát ra một tiếng đau đớn, gò má bị dí sát vào thanh sắt.

Hắn từ từ đến gần cô.

"Thế này thì cô sẽ trốn không thoát." Okita mặt không thay đổi nhẹ giọng nói rằng. "Cứ như vậy... Trở thành của tôi đi."

Cổ bị siết đau, cô khó chịu muốn lùi về sau tránh xa hắn ra, đổi lấy là càng bị kéo thô bạo hơn!

Vòng cổ bỗng chốc mạnh mẽ ngăn chặn khí quản, cô ho khan kịch liệt!

Okita một tay lôi kéo xích chó, một tay khác nắm chặt cái cằm bị ghì ở song sắt, cúi đầu tiến tới gần ----

---- Chúa ơi làm ơn đừng làm thế!!

Tiết tháo của Đâu thần!!! Q盆Q

---- Tiếng ho khan bị bờ môi kề sát của hai người nhấn chìm.

Khớp hàm hung hãn đâm vào nhau, chân răng bỗng chua xót! Môi Okita lạnh lẽo, trong lúc hít thở thậm chí có chút hương trái cây ngọt ngào, khiến nụ hôn làm người sờn tóc gáy trở nên quái dị mà lại say ngọt.

Tiểu Đâu luồn hai tay lại muốn đẩy hắn ra. Nhưng cái còng nặng trĩu trên cổ tay còn mắc kẹt giữa song sắt, căn bản là không có cách dùng sức!

Môi dưới đột nhiên truyền đến đau đớn!

Mắt Okita mở to, không hề chớp nhìn chăm chăm cô, càng gần càng sâu.

Mùi máu tanh chọt từ khoang miệng lan rộng tiến vào mũi.

Đồng tử cô co rút nhanh, viền mắt ngấn nước ngưng tụ thành lệ, chậm rãi chảy xuống.

Tiết tháo của Đậu thần...

Nó đã ở chỗ này vỡ vụn...

Okita từ từ nhả ra, liếm vết máu bên môi. Bàn tay nắm cầm thiếu nữ nhẹ di chuyển, dùng ngón cái lau đi vết nước mắt trên khuôn mặt trắng nõn kia.

"..." Nhìn chăm chú giọt nước mắt trên đầu ngón tay, giọng điệu Okita lạnh lùng mà xa cách: "... Lại để ý Hijikata đến vậy sao?"

Tứ chi hai người tiếp xúc trong chớp mắt, Tiểu Đậu liền thấy được độ thiện cảm trên đầu Okita đã đầy ắp cùng với thanh trạng thái "Tâm đầy ý hợp" sáng loáng. Lại nghe được câu nói có lượng thông tin và độ then chốt phá tận chân trời này của Okita, cộng ahoge trên đầu cũng không khỏi quần quáo vì xấu hổ.

Là ai viết kịch bản máu chó này hả!?! Mau mau tha ra ngoài phạt nhật tiết tháo một trăm lần!!

Vớ lại, đừng tùy tiện ảo tưởng ra đây là nước mắt cá sấu của một cô nàng bắt cá hai tay chứ thiếu niên!

---- Đậu thần ta đây là đau quá mới khóc đó cảm ơn!!

Chết tiết.

... Đậu thần lại sẽ nói cho các bạn biết rằng đây là nụ hôn đầu của Đậu thần sao.

... Cạn lời.

Ở trong mắt Okita, cô chính là sắc mặt ửng đỏ, trông vẻ như khóc suốt暮; giọt máu ở khóe miệng kéo ra một vết đỏ sẫm, in trên cái cằm trắng như tuyết. Cặp mắt kia rõ ràng là đang nhìn hẩn, nhưng ánh mắt lại tan rã mờ mịt, không tập trung.

Tay nắm dây xích chó của hắn khó mà nhìn ra thả lỏng mấy phần, biểu cảm rất cực cũng có biến hóa. Ngoại trừ ngạc nhiên, còn có một sự tức giận đang từ từ bốc lên, như bị cái gì đâm đau nhói.

---- Tiểu Đậ đúng là không có nhìn Okita, vì sự chú ý của cô đã hoàn toàn tập trung vào chuyện khác.

[Đạt được thành tựu "Nụ hôn đầu", mở khóa vật phẩm mới "Kim đồng hồ tình yêu".] N' lười biếng nói. [Cảnh cáo, kim đồng hồ biểu hiện tiến độ kết thúc HE của Okita Sougo đã qua 85%.]

N' vừa dứt lời, cửa lồng đột nhiên chân động!

Thân thể Okita vẫn không nhúc nhích, chỉ có cổ tay cầm kiếm giơ lên, lưỡi kiếm sắc bén cắt ra một đường hàn quang lạnh lẽo chính giữa hai người!

Cửa lồng sắt phát ra tiếng kẹt kẹt, bị chặn đứt ngọt xót!

Hắn đứng lên, đá văng cánh cửa đã hỏng đi vào.

Vào lúc này Tiểu Đậ đã tỉnh táo lại, lập tức dùng cả tay chân muốn lùi về sau!

Động tác Okita càng nhanh hơn, khom lưng nhặt dây khóa chân Tiểu Đậ lên rồi dùng tay kéo ra phía sau!

Tiểu Đậ chỉ cảm thấy mắt cá chân bị một luồng sức kéo mạnh, lập tức mất cân bằng ngã xuống đất!

Đầu gối bị cạ vào đất trở nên nóng rát, ngay sau đó cả người lại bị kéo một hồi ---- Okita lôi kéo xích sắt quấn vài vòng lên đoạn cửa sắt bị gãy, xoay chuyển trường đao cắm vào trong khe hở của xiềng xích. Dây xích vốn không dài, lần này một bên mắt cá chân của cô hoàn toàn bị quấn vào song, căn bản không đứng lên nổi.

"Đùa à..." Okita quỳ một gối xuống cạnh cô, mái tóc trước trán che lại hai mắt. "... Kondou là như thế, chị là như thế, cô cũng như vậy."

Hắn đưa tay nắm chặt bờ vai cô, lời nói rét lạnh.

Tiểu Đậu không chút nghĩ ngợi dùng tay trái còn hoạt động được cho hắn một tát!

Ngoài ý muốn là, gông cùm nhìn như cực nặng, mà cánh tay từ thân thể này vung ra... cũng không tổn sức.

Cổ tay một phát bị bắt được, biểu cảm Okita không đổi cùng cô độ sức.

"... Chỉ cần vừa nhắc tới chuyện của tên kia, thì ngay cả sức phán đoán cơ bản nhất cũng đánh mất sao?"

Cổ tay đau nhức.

"Bàn tay cầm kiếm này... Cũng trở nên yếu đuối... Thật là khó xem."

Hắn cúi người, ngón tay lạnh lẽo hạ xuống nút áo trước ngực.

[Cảnh cáo, kim đồng hồ biểu thị tiến độ kết thúc HE của Okita Sougo đã qua 90%.]

Đường Tiểu Đậu cảm giác sợi dây lý trí cuối cùng cũng căng đứt.

Tiết mục gì đây?!

Hắc hóa (4) đến nỗi chơi kiểu lòng chó thể này mà còn đạt thành HE à?!

(4) Trạng thái tinh thần thay đổi theo chiều hướng xấu.

[Trước mắt xem ra đúng là vậy.] N' chuyên nghiệp đáp.

Cúc áo thứ nhất bị cởi ra.

Chương 8: Gintama Thiên - Kỳ Sáu

Giác quan và tri giác đều vì khản trương cao độ mà bị phóng to hết cỡ, nơi ngón tay Okita lướt qua phát tiếng loạt xoạt làm dây lên sự ngửa ngáy khó chịu tột đỉnh.

Đậu nhi bị Okita ép tới không thể động đây, mảnh áo sau lưng ướt đầm mồ hôi lạnh.

Vừa mở màn thì tiến độ đã HE thẳng tiến, căn bản chính là tử cục. Cái này không khớp với quy tắc trò chơi!!

[Hệ thống sẽ không soạn ra "tử cục". Còn quy tắc... Bản thân cô bóp méo độ thiện cảm đã là trái với quy tắc, phải đánh đổi bằng một số việc ngoài ý muốn trong phạm vi cho phép cũng là điều bình thường. Nói thí dụ như... Độ khó công lược gia tăng?]

Cúc áo thứ hai bị cởi ra.

Vì sức nặng của vòng cổ, chỉ ngẩng đầu thôi cô cũng đã rất vất vả. Hai chân do kéo căng quá lâu mà không tự chủ run rẩy lên, bị chất vải xơ cứng trên đồng phục của Okita cọ đau.

Tiểu Đậu cuồng lên thật rồi, cô sống cô chết vùng vẫy: Điên rồi hả!!! Loại kịch bản này mà ông cũng viết ra được sao!?

[...] N' im lặng chốc lát, khi mở miệng lần nữa đã là giọng điệu như lúc mới gặp. [... Không phải do ta viết, cái này là phán đoán của 'quy tắc' ---- Chẳng hạn như, trí tuệ nhân tạo có khả năng tiến hóa khi được lập trình xong, dù là bản thân người lập trình cũng chẳng thể hoàn toàn không chế nó. Ta chỉ là người sáng tạo quy tắc, không có nghĩa là ta có thể không chế tất cả.] Hơi tạm dừng, âm thanh của hắn chợt trầm thấp, [Có điều... Mở cửa sau cho cô một lần... Cũng không phải không được.]

Vừa dứt lời, động tác của Okita đột nhiên dừng lại!

Thời gian phảng phất ngưng trệ.

Một giây sau, vẫn là cái cảm giác y như mỗi lần bị N' ném vào cánh cửa thần kỳ ấy, Tiểu

Đậu lại được thể nghiệm cảm giác "Mất tối sầm lại, bất tỉnh nhân sự", mất đi ý thức.

...

"Mame - chan, Mame - chan..."

Trong lúc mơ hồ hình như có ai đang gọi mình.

Âm thanh càng ngày càng rõ rệt, Tiểu Đậu giật mình tỉnh lại. Quay đầu nhìn, một cậu nhóc đang đỏ mặt nhìn cô. Cô hơi sững sờ, phát hiện mình đang ngồi tựa lưng vào một cây đại thụ cành lá sum xuê.

"Cuối cùng cũng tỉnh rồi, Mame - chan." Cậu bé ngại ngùng cười. "Anh đi đâu đều tìm không thấy, thì ra là em ngủ ở chỗ này."

Tiểu Đậu đầu tiên là mờ mịt hồi lâu.

---- Không phải lòng chó.

Sau lưng nổi lên tầng mô hôi dày đặc, nỗi niềm khi suýt tý nữa thì tiết tháo (trinh tiết) khó giữ lại ủa về lòng ngực.

Cô cúi đầu.

Dưới người là bãi cỏ dạt dào xanh biếc. Hai người được bao phủ trong tàn cây loang lổ, thấp thoáng có những vết nắng lốm đốm nhỏ vun.

Đưa tay lên, bàn tay dính phải vài cọng cỏ đang tản mùi đặc trưng của cỏ non mát dịu mang thêm chút ẩm ướt.

Cỏ tay cực kỳ mảnh dẻ, bàn tay cũng rất nhỏ, không phải là tay của một cô gái trưởng thành nên có.

Từng có kinh nghiệm đột biến ngự tử (1), phản lão hoàn đồng cái gì... Cô đã không hề áp lực (...).

(1) Loại hình nhân vật nữ có ngoại hình và tính cách thành thực, chín chắn.

Cô vỗ quần áo đứng lên.

Vừa mới vỗ nhẹ, bờ công anh nhưng mềm dính trong lòng bàn tay rơi vào thân kimono.

Ngước mắt nhìn lên, nơi này là một sườn đồi thoải thoải miết xanh tươi tốt. Cách đó không xa, cô có thể nhìn thấy những kiến trúc san sát tinh tế được che phủ trong làn khói bếp đan xen.

... Xem ra mở đầu là thuộc dạng thanh xuân sức sống?

Đậu Đậu tự dung cảm thấy như đã hai kiếp làm người. Cô ổn định hô hấp, bắt đầu dùng tiếng lòng kêu gọi N'.

---- N' không đáp lại.

Cậu bé bên cạnh mở miệng, "Chung quanh đều không gặp em, anh liền đoán được em sẽ đến đây. Em lại nhớ cha em rồi à?" Trong lúc nói chuyện, cậu ta bước ra một bước bắt đầu đi về phía trước.

Tiểu Đậu ngầm thừa nhận, đuổi theo cậu, thuận tiện dựng thẳng lên dây anten lên tiếp nhận tình báo.

N' giả chết cũng không sao, Mao gia gia từng nói, tự mình động thủ, cơm no áo ấm...

"Lại nói mấy ngày nữa chính là ngày giỗ của chú Sakashi rồi..." Nhóc này rất có trách nhiệm đóng vai NPC (2), "Mame - chan thật sự rất kiên cường, cho dù cha có qua đời cũng có thể tự săn sóc bản thân..."

(2) Non-player character, những nhân vật được thiết kế sẵn trong game để hỗ trợ người chơi.

Tiểu Đậu còn chưa nắm bắt được tình hình nên đành bày ra kiểu cười Mona Lisa (đã luyện qua mấy trăm lần) vạn năng ra cười với đối phương.

Mặt cậu nhóc lập tức ửng hồng, không được tự nhiên quay mặt đi.

Tiểu Đậu không khỏi cúi đầu xác nhận lần nữa, mình rõ ràng vẫn là vóc người con nít...

... Tiết tấu này ý là Mary Sue muốn làm từ bé sao?

Cùng cậu trai này lên đường sóng vai về thôn, lượng thông tin cô tiếp thu cũng được tám chín phần mười.

Nơi này quả nhiên không phải Edo, mà là thuộc Bushuu. Thân phận mới của mình vẫn là Sakashi Mame, đáng tiếc lúc này không phải thực nữ thành phần trí thức. Thiết định người cha cũng từ "Ông trùm sản xuất rượu giàu có, thương con hết mực" biến thành "Người mở tiệm bán rượu ở nông thôn", hơn nữa còn đã qua đời gần một năm.

Cậu bé tới đón cô tên là Harada Ryouta, xem như tồn tại dưới dạng "anh hàng xóm" nửa trúc mã lúc Sakashi Mame sáu tuổi ---- Cha cậu ta Harada Tadasu và ông chú Sakashi có giao tình. Hai nhà từng làm hàng xóm với nhau được một quãng thời gian dài, thẳng đến khi nhà Harada dời đến Bushuu.

Sau khi biết được Sakashi Mame mất cha, Harada Tadasu đã chạy tới nhà Sakashi mang cô bé cùng về Bushuu.

Harada Ryouta: "Cha đang chờ em đấy. Anh không thể đi chung với hai người tới võ đường. Nhưng em đừng lo, Kondou tiên sinh là người cực kỳ tốt."

Cộng anten ahoge của Đậu nhi trong chớp mắt căng lên!

Emma, Đậu thần nghe được cái gì đây!

---- Từ then chốt: Kondou tiên sinh, võ đường, Bushuu.

Lần này mọi thứ cơ bản có thể nghĩ thông ---- Quả nhiên không chỉ thay đổi địa điểm, ngay cả tuyến thời gian cũng thay đổi ---- Lúc này Kondou còn đang mở đạo trường, mà Shinsengumi vẫn chưa thành lập.

.... Kondou - san, Đậu Hán Tam ta là trở về rồi đây (3) (...).

(3) Nhái lại câu nói kinh điển của Hồ Hán Tam - nhân vật phản diện trong phim Ngôi sao đỏ lấp lánh: "Hồ Hán Tam ta lại trở về rồi đây."

Chẳng qua thì nói tới nói lui, đi võ đường làm gì...

Hai người đã bước vào thôn, Đậu nhi còn chưa kịp nói khách sáo, đã bị một bầy con trai (nhóc quỷ) vắt mũi chưa sạch nhiệt tình vây quanh.

"Mame -chan em đi đâu thế? Anh Harada tìm em lâu lắm đó!"

"Mame -chan, tớ giúp cậu cầm gói đồ cho..."

"Cút ngay, tay mày bẩn như vậy sẽ làm dơ gói đồ đấy!"

Mồm năm miệng mười, giành qua giặt lại.

Qua một hồi, Tiểu Đậu đại khái cũng cân nhắc ra hàm nghĩa.

---- Bọn nhóc nghịch ngợm này đều là từ nhỏ quen biết trong xóm, tuổi tác bình quân từ sáu đến mười bốn tuổi không đồng đều, cả đám đều trong độ tuổi thích quậy phá. Harada Ryoua chắc hẳn đóng vai trò như đầu lĩnh của bọn trẻ. Tình thế trước mắt này... Dường như cậu ta có ý đồ mang Sakashi Mame dung nhập vào vòng xã giao của bọn nhóc quỷ bản xứ?

Tiểu Đậu như có điều suy nghĩ dùng dư quang liếc nhìn bóng của mình dưới sông.

---- Ừm, vốn đang yên ổn làm Đậu thực nữ lại biến thành Đậu loli (4).

(4) Loại hình nhân vật nữ có ngoại hình và tính cách như bé gái từ 13 tuổi trở xuống.

Nhìn nhóc Đậu chưa tới 10 tuổi, tuy rằng không bằng Đậu thực nữ phong lưu phóng khoáng, phụ kiện tiêu chuẩn vẫn cao vượt trội như cũ. Mãi ngoài xinh đẹp vốn là đặc sản của Otome game vẫn có ứng dụng thích hợp cho vị thành niên (...). Một khuôn mặt loli căng mọng, trắng muốt như trứng gà bóc vỏ, ngũ quan tinh xảo đáng yêu. Mái tóc đen dài mà mềm mịn, làm tôn lên bộ kimono sắc màu mộc mạc. Vừa nhìn thiết định là biết ngay đi theo phong cách nữ thần kiểu cũ ---- Đứng giữa một đám choai choai tươi cười nhí nhố kia, quả thực như là một mét ánh dương tươi trẻ của Annie bảo bối (5)...

(5) Nữ tác giả viết văn theo phong cách u ám, thâm lương, chán chường,...

... Cái hình ảnh "Nữ thần giữa bầy nít ranh" đập mạnh vào thị giác này.

... Điềm Sue quá nhiều không sức mà phun (...).

Cuối cùng thì Ryoua tiểu bằng hữu có sức thuyết phục hơn: "Mame - chan, đưa anh gói đồ đi, buổi tối anh đưa hết đồ qua giúp em." Hơi ngập ngừng, vẻ mặt cậu thoáng phức tạp: "Anh... Anh sẽ nói với cha mấy ngày nay anh sẽ trực tiếp ở tại võ đường, thuận tiện luyện

kiếm luôn, cũng tiện giúp em quen thuộc hoàn cảnh... Em đi tìm cha trước đi."

Tiểu Đậu còn chưa thăm dò tình huống rõ ràng, cũng may thiết định của Sakashi Mame là mới chuyển tới còn chưa quen đường. Am hiểu lòng người-Ryouta - kun trực tiếp mang cô tới cửa nhà, bàn giao cho Harada Tadasu xong mới rời đi.

Ừm, bởi vì Harada Tadasu là nam phụ không thể công lược nên miêu tả bề ngoài liền bỏ qua đi (...). Nói chung thì chú Tadasu là một ông chú tuổi trung niên dễ gần và truyền thống về mặt ý nghĩa. Hai người sau khi gặp mặt, nói mấy câu thoại hằng ngày nghe không ra chiều gió, ông ấy bèn mang Tiểu Đậu đi đến võ đường.

Cảnh sắc nhìn thấy trên đường hoàn toàn khác biệt với sự pha trộn mâu thuẫn giữa nét thanh lịch cổ xưa và khoa học kỹ thuật hiện đại ở Edo.

Không có phi thuyền, cao ốc và ánh đèn neon màu sắc cũng không. Đập vào mắt chỉ có những dãy nhà và khuôn viên truyền thống đậm chất Nhật Bản.

Đến khi tới cửa đạo trường, mặt trời đã sắp ngã về Tây.

Hai người đứng ngoài đình viện, tiếng gõ nhịp nhàng của kinh lộc (6) cùng với tiếng nước róc rách quanh quần bên tai.

(6) Nghĩa là làm kinh sợ hươu nai. Vốn là dụng cụ phát ra tiếng động xua đuổi chim thú lạc vào vườn, về sau được dùng trang trí trong sân, dựa vào nguyên lý đòn bẩy khi nước đổ đầy ống trúc phát ra âm thanh.

Quả thực khắp nơi đều là zen (7).

(7) Nghĩa là thiền. Phong cách zen Nhật Bản chú trọng gần với thiên nhiên, đơn giản, thanh bình.

Harada Tadasu gõ cửa, cánh cửa liền bị người từ trong mở ra.

Mở cửa là một người đàn ông thân hình cao lớn, ngũ quan góc cạnh. Tay hắn cầm kiếm tre, trên người còn đeo giáp bảo vệ. Khi thấy Tiểu Đậu, hắn ngừng bước, khom người xuống cho cô một nụ cười sang sảng.

"A... Chính là cô bé này sao?"

Tiểu Đậu ngẩng đầu lên, đập vào mi mắt chính là gương mặt rõ ràng non nớt không ít của Kondou.

... Không phải Kondou mà cô biết.

Mà là một Kondou chưa từng gặp gỡ Sakashi Mame, cũng chưa phải là cục trưởng Shinsengumi.

Chỉ có sự ảm áp bên trong nụ cười kia vẫn quen thuộc.

Cảm giác...

Khá là vi diệu...

Kondou chìa bàn tay to còn chưa lấy găng tay ra, xoa đầu Tiểu Đậu rồi cười: "Lần đầu gặp mặt, anh là Kondou Isao, xin được chỉ giáo nhiều hơn."

Tiểu Đậu hơi ngẩn ngơ, theo phản xạ cho hấn một nụ cười vụn vặt.

Sau đó là màn hỏi han đơn giản của hai người trưởng thành, Kondou liền dẫn người vào phòng tiếp khách. Ngay khi ngồi ổn, Harada Tadasu mở miệng trước: "Như ngài đã biết, đứa bé này là con người bạn quá cố của tôi. Ở quê nhà không quen biết ai, tôi mới đón con bé về đây..."

Harada Tadasu thở dài.

"Thế nhưng tình huống trong nhà tôi ngài cũng biết đấy, muốn nuôi dưỡng đứa trẻ này cũng là hữu tâm vô lực. Khi ở quận Tama, tôi đã nghe đến danh quân tử hoài đức của Kondou tiên sinh, tự mở võ đường thu nhận rất nhiều cô nhi và cũng giáo dục bọn họ nên người. Lúc này tôi mới dám mạo muội đến nhà... Thật sự làm phiền ngài quá." Nói xong, ông dùng hai tay chống đầu gối, cúi đầu sát xuống đất.

"... Làm ơn hãy chăm sóc tốt đứa bé này."

Lần này Tiểu Đậu đã hiểu, hóa ra là tiết mục gởi gắm.

Còn Kondou thì lập tức tiến lên đỡ lấy Harada Tadasu còn đang vái lạy: "Sao lại nói vậy! Yên tâm đi, tôi sẽ chăm sóc con bé đáng hoàng."

...

Trong tiếng kiếm tre đánh vào nhau chan chát hòa cùng tiếng quát của các đệ tử, Tiểu Đâu được Kondou dắt vòng qua một hành lang, dừng lại trước một căn phòng trống trải sáng sủa.

"Thiếu cái gì cứ nói ra, không thói quen cũng có thể nói cho anh biết." Kondou dạn dò nhóc Đâu, phút chốc lộ ra vẻ mặt sầu não, vỗ đầu một cái: "Á... Chẳng qua hồi đó tới giờ anh nhặt về toàn mấy tên tiểu tử thúì, nuôi bé gái cũng là lần đầu..."

Hắn trực tiếp ngồi xổm xuống nhìn thẳng Tiểu Đâu.

"Thế nên mới nói về sau xin hãy chỉ giáo anh nhiều hơn nha!"

Nói xong hắn đưa tay về phía cô.

Ôi chao. Thanh HP lại bị thọt.

... Kondou - san, thật biết cách dỗ con nít đây.

Tiểu Đâu nhìn biểu cảm có mấy phần căng thẳng của Kondou, tâm tình càng ngày càng phức tạp. Cô từ từ đưa tay nắm chặt bàn tay kia.

Kondou thoáng sững sờ, tiếp đó đầy mặt thụ sủng nhược kinh (8), "Ôi ôi, anh còn tưởng rằng sẽ bị từ chối chứ? Đáng ghét, chẳng lẽ là duyên với trẻ con của mình bắt đầu trở nên tốt hơn rồi sao... À thì, nói tóm lại ---- "

(8) Được yêu thương mà nơm nớp lo sợ.

Người võ sĩ ấy sang sảng cười.

"Bắt đầu từ hôm nay, nơi này chính là nhà em."

Tiểu Đâu vô ý thức liếc mắt nhìn đỉnh đầu Kondou ---- Đã không còn đánh dấu nêu lên có thể công lược nữa.

Sau đó cô nhẹ nhàng "vâng" một tiếng.

...

Sau khi Kondou đi khỏi, Tiểu Đậu một người đứng yên đánh giá nơi mình trú ngụ sắp tới. N' xác chết sống lại: [Tình hình cơ bản đều nắm rõ rồi chứ?]

Tiểu Đậu nhướn mày hỏi ngược lại: "Chơi trò mất tích đủ rồi hả?"

[Đã qua kỳ thực tập, ta đương nhiên không thể tiếp tục chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng gợi ý.] N' Ung dung thông thả nói. [Bây giờ nói cũng vậy thôi. Ta đưa cô về dòng thời gian cô và Okita Sougo vừa quen biết. Trên lý thuyết thì đây là phá hoại 'quy tắc'. Vì vậy bây giờ cô phải chân chính tự tay công lược hắc tử đầu. Hơn nữa tại trước dòng thời gian hắc tử cô vào chuồng chó, cô phải làm độ thiện cảm của hắc tử tràn đầy, bằng không sẽ chịu trừng phạt vì phá hoại quy tắc trò chơi.]

Sau khi hiểu thông, Tiểu Đậu buồn bực lải nhải: "Vậy tôi có nên hỏi trừng phạt là gì luôn không? Ngài thế nào cũng sẽ trả lời là 'Cô thử xem chẳng phải sẽ biết' chứ gì?"

N' phát ra tiếng cười quỷ súc, [Bé ngoan...] Hắc khê dừng, [Nói trước là chuyện này về sau không có ngoại lệ nữa. Mai mốt, cô nên bớt điều chỉnh độ thiện cảm lại đi... Còn việc làm sao cô với Okita phát triển đến ngược luyện chuồng chó, thì tự bản thân đi thăm dò. Cố gắng nắm bắt, đừng giẫm lên vết xe đổ.]

Tiểu Đậu: Rõ ràng kẻ đào hầm chính là lão gia ngài. Bây giờ bề nợ thì dù cho lão gia ngài có đôi tác phong thành thây tốt bạn hiền cũng không cứu vãn nổi tỷ lệ bỏ văn đang liên tục tăng lên có biết không.

N' mất tự nhiên "A..." một tiếng, nói sang chuyện khác: [Không nhìn vật phẩm mới sao?]

Vật phẩm mới? Tiểu Đậu tạm thời chưa phản ứng kịp, hơi ngẩn ngơ.

[Đạt được thành tựu "Nụ hôn đầu", mở khóa vật phẩm mới "Kim đồng hồ tình yêu".] N' không nhanh không chậm lập lại. [Có trang bị hay không?]

Nghe vậy, cọng ahoge của Đậu nhi trong nháy mắt xấu hổ uốn cong.

Nhớ lại rồi, đúng là trong chuồng chó hình như có nghe qua nhắc nhở này.

Nói đi nói lại, kim đồng hồ tình yêu...

... Cái tên của thứ đồ này độ then hơi bị cao nha.

Đậu nhi đang ở trong nội tâm chiêm chọc, trên tay bỗng dựng bốc lên một đám bụi vàng mờ ảo rồi cấp tốc thành hình, ngưng tụ thành một thứ có dạng đồng hồ quả quýt có bề ngoài tinh xảo.

Cô đưa tay đẩy nắp ra, mặt đồng hồ óng ánh trong sáng. Không có con số ghi giờ phút, chỉ có chỗ giờ số không lại gắn một ký hiệu không rõ ý nghĩa.

Trên mặt đồng hồ có hai cây kim trắng và đen, đều đứng ở giờ số sáu. Độ dài của chúng giống như đũa, tạo hình rất độc đáo, nhìn sát vào có thể thấy trên thân kim có điều khắc hoa văn.

Cô hơi đụng vào mặt đồng hồ, không trung liền hiện ra mấy cái chữ nhỏ màu vàng:

[Số liệu nhân vật ghi chép thành công.

Đang tiến hành công lược: Okita Sougo.]

Tiểu Đậu đầu đầy châm hỏi: "Món đồ này là cái gì?"

[Đạo cụ tham khảo, có thể cho thấy 'khuynh hướng' của nhân vật công lược một cách chính xác.] N' khá có hứng thú nói chuyện, [Kim đen đại diện khuynh hướng BE, kim trắng đại diện khuynh hướng HE. Sau khi ghi vào số liệu nhân vật mục tiêu, hai cây kim này sẽ cùng lúc chuyển động hướng về đích là ký hiệu nằm ở không giờ. Kim đen tới trước nghĩa là đạt thành BE, ngược lại cũng vậy. Có nói rõ trong chỉ dẫn, cô tự xem đi.]

Trước mặt nổi lên một loạt chữ nhỏ vàng óng ánh, Tiểu Đậu liền bắt đầu đọc nhanh như gió

... Tốc độ tiến lên của hai kim đồng hồ phụ thuộc vào sự hỗ động giữa ngài và nhân vật công lược. Từ đó cho thấy, vật này là chiếc đồng hồ giám sát tâm tình nhân vật công lược tốt nhất. Nó có thể trực quan cho thấy chiến lược phương châm của ngài rốt cuộc là chính xác hay sai lầm, để ngài có thể thay đổi sách lược bất cứ lúc nào.

Nhìn xuống chút nữa, độ then của phần diễn giải tăng vọt làm Đậu nhi mặt mày xanh mét.

*Khi ngài lần thứ nhất nhận được cái hôn từ nhân vật công lược sẽ đạt được kim đồng hồ này. Số liệu nhân vật công lược sẽ được ghi chép và kích hoạt kim đồng hồ.

Đồng dạng, phương pháp ghi vào sổ liệu nhân vật mới vẫn là [Hôn môi nhân vật mục tiêu].

Có câu nói rất hay, không tỏ vẻ đáng yêu thì không có ăn, không nở bả tiết tháo thì không bắt được sói. Xin ngài hãy ngoan ngoãn giao tiết tháo ra đây đi, ha ha.*

Ha ha, sách hướng dẫn này thật có nhân tính, còn có câu cửa miệng nữa ha? May mà Đậu gia đã ghi Okita tiểu ca vào đây xong, tiết tháo đã sớm xếp gọn cất vào túi rồi...

... Ha ha cmm!! Ai làm thiết kế này!?!? Đầu óc biên kịch bị Titan dị thường (9) tiến công luôn rồi đúng không?!?!

(9) Một loại Titan trong manga Shingeki no Kyojin (Attack On Titan).

Tiểu Đậu vừa muốn đá đều, đột nhiên phía sau truyền đến tiếng động.

Theo phản xạ bỏ đồng hồ quả quýt vào tay áo, cô quay đầu nhìn lại.

Đứng ngoài cửa là một bé trai.

---- Căn phòng mà Kondou bố trí cho cô có ánh sáng rất tốt, mở cửa là thấy sân nhà. Còn cách một khoảng thời gian nữa mới tới hoàng hôn, ánh mặt trời trong đình viện vừa đứng, tất cả đều chiếu lên người cậu ấy.

Lại kết hợp với cỏ cây tươi tốt xanh biếc mềm mại phía sau, càng khiến cho cảnh này tựa như tranh vẽ.

Gió nổi lên, hiu hiu phát vạt áo yukata màu nhạt cùng mấy sợi tóc trên trán cậu.

Bên dưới vầng sáng, đầu tóc cậu ta có màu như sữa bò pha hơi nhiều mật ong, nhợt nhạt mà ngọt ngào. Trên khuôn mặt thanh tú nghiêng nghiêng ấy, hai mắt đỏ rực không hề chớp mắt nhìn chằm chằm cô.

Khoảnh khắc tầm mắt gặp nhau, đỉnh đầu cậu nhóc bay lên chữ nhỏ màu vàng, lấp loé giây lát lại hóa thành bụi vàng tiêu tán đi.

---- Okita Sougo.

Khúc đầu có nhắc tới, lúc này Kondou vẫn là thiếu chủ võ đường ở Bushuu, Shinsengumi

vẫn chưa thành lập. Mà Okita tiểu ca... Hẳn đương nhiên còn là một thằng nhóc miệng còn hôi sữa (...).

Ừm, tình huống này...

Không sai đi đâu được, điệu bộ này rõ ràng là muốn mình với Okita tiểu ca làm thanh mai trúc mã, về sau thông đồng thành gian đây mà. (←_←)

Chương 9: Gintama Thiên - Cách Thức Chăn Nuôi

Nhóc Okita đứng trong đình viện, hơi nghiêng người chạm mặt với Tiểu Đậu ở phòng trong.

Gió nổi lên, hiu hiu phát vạt áo yukata màu nhạt cùng mấy sợi tóc trên trán cậu ta.

Bên dưới vàng sáng, đầu tóc cậu có màu như sữa bò pha hơi nhiều mật ong, ngọt ngọt. Trên khuôn mặt thanh tú nghiêng nghiêng ấy, hai mắt đỏ rực không hề chớp mắt nhìn chăm chăm cô.

Thực sự là hết sức... Duy mỹ.

---- Làm cho Đậu nhi nhìn ngây ngẩn một hồi.

Ui cha...

Làm cho màn sơ ngộ với Kondou - san hoàn toàn sánh không kịp cũng chẳng sao chứ? (:3
っ)3

Tiểu Đậu phục hồi tinh thần, đang nghĩ nên nói cái gì đây. Nhóc Okita đã đi trước xoay người chính diện đối mặt cô, bước lên bậc thềm rồi đứng ở cạnh cửa.

Bóng từ mái hiên che lại nửa khuôn mặt cậu ta, hàng lông mày thanh tú dưới tóc mái nhóc Okita chậm rãi nhú lại.

Trên gương mặt của một đứa bé trai non nớt đáng yêu kia lại lộ vẻ âm u không hợp tuổi.

"Người là ai."

Cậu ta vừa quay người lại, Tiểu Đậu mới nhìn rõ tay phải cậu còn cầm một bộ quần áo, xem vóc người thì không thể nào là của tên này được. Bản thân bộ đồ cũng thật không có chỗ nào đặc biệt, có điều nơi bả vai bị cắt ra một lỗ thật dài...

Chẳng qua Okita còn chưa đợi Tiểu Đậu trả lời, một tiếng kêu gọi xa xa truyền đến: "Okita tiền bối, cậu ở đâu?"

Nhóc Okita lập tức lộ ra biểu cảm thiếu kiên nhẫn, nhẹ nhàng "hừ" một tiếng, trực tiếp ném quần áo trong tay xuống hành lang rồi nhanh chóng chạy vào phòng, kiễng chân khép cửa lại. Quay đầu lại nhìn thấy Tiểu Đậu còn đứng không nhúc nhích, cậu ta hung tợn nói khẽ: "Im lặng, đừng cản trở."

Cùng với tiếng bước chân ngoài cửa từ xa đến gần, một bóng người in trên cửa giấy, tiếp đó dừng lại, khom lưng nhặt lên bộ đồ. Trầm lặng hồi lâu, người đó mở miệng nói: "... Tiền bối, là cậu cắt hông nó phải không?"

Tiểu Đậu để ý thấy giọng nói người kia có chút khàn khàn kỳ quặc.

Okita Sougo không lên tiếng.

Người ngoài cửa lặng im một lát, "Tiền bối, tôi biết cậu ở trong đó. Nếu cậu không ra thì tôi đi vào."

Rầm một tiếng, cửa giấy bị kéo ra.

Một thiếu niên thân hình gầy gò đứng ngoài cửa, trên người mặc bộ thường phục màu tím sẫm, tóc đen cột đuôi ngựa cao, tóc mái nửa che con mắt hẹp dài, giữa hai lông mày hơi đông lạnh. Lại thêm bộ mặt đang kiềm nén tức giận khiến khí chất của hắn vì thế mà có vẻ khó gần. Tầm mắt dời xuống, hắn ngay mặt đối diện với nhóc Sougo cũng đang ngược đầu nhìn lại.

Tiểu Đậu đánh giá đối phương...

Ừm, là Hijikata - kun thời niên thiếu nha...

---- Tên của nhân vật có thể công lược sẽ xuất hiện khi tiến vào tầm nhìn cái gì, thật là tiện lợi (...).

Thảo nào hồi nãy nghe âm thanh có chút là lạ, hẳn là anh ta đang ở thời kỳ biến thanh rồi...

Lúc trước ở trụ sở Shinsengumi, cô từng xa xa gặp qua Hijikata - kun vài lần, chỉ là chưa bao giờ bắt chuyện mà thôi.

Sougo bị bắt tại trận vẫn cứ mạnh miệng, "Khứu giác tên chó săn nhà người vẫn khá là bén nhạy đấy."

"Đó là bởi vì tiền bối nguy trang quá dở tệ, bóng đèn chiếu hết vào trên cửa." Hijikata mặt không biểu cảm nói.

Dù sao vẫn là con nít không biết giữ chừng mực, Sougo bắt đầu ngang ngược: "Đây là thái độ nói chuyện với tiền bối của ngươi sao!!"

Hijikata cầm y phục đưa vào giữa hai người, "Nhu vậy thì tiền bối, xin cậu giải thích thử xem tại sao phải cắt hư y phục của tôi?"

"Cắt hư? Cắt hư chỗ nào, gần đây khí trời nóng bức, ta đây là đang giúp ngươi thay đổi thiết kế."

"Cái lỗ lớn như vậy mà gọi là thay đổi?"

"Nhu vậy thì gió lùa dễ dàng hơn, vừa khéo giúp cho cái thân thể vừa thấy mayonnaise liền khô nóng lên của ngươi giải nhiệt luôn."

Huyệt thái dương của Hijikata nhảy nháy, trực tiếp đưa tay bắt lấy cổ áo nhóc Sougo xách lên: "Ồ thật sao? Vậy tôi cũng nên cho tiền bối giải nhiệt mới được."

Sougo vùng vẫy oang oang kêu loạn: "Buông tay!!"

Trong lúc hai bên lôi lôi kéo kéo, Hijikata vô tình ngẩng đầu, lúc này mới chú ý tới Tiểu Đậ một mực ở bên vây xem. Hắn không khỏi sửng sốt, động tác trên tay cũng ngừng: "Cô là..." Dừng một chút, giọng điệu khôi phục trạng thái không có bằng trắc: "Là Kondou tiên sinh mới mang về..." Nói được nửa câu, sắc mặt hắn cứng ngắc, dường như không muốn nói thêm nữa, qua loa gật đầu tỏ ý với cô liền xách Sougo như xách con gà con đi ra ngoài.

Tiểu Đậ mờ mịt chốc lát ---- Thái độ này của Hijikata - kun là thế nào?

Thôi kệ, tạm thời không đếm xỉa, dù sao cũng cũng không phải đối tượng chủ công (...).

Tiểu Đậ bắt đầu thu dọn nơi ở sắp tới, thuận tiện sửa sang lại kế hoạch tác chiến.

Nghĩ tới bộ đồ bị cắt hỏng lúc này, cô luôn có một loại cảm giác như... Nỗi ưu thương của quả trứng.

Okita tiểu ca, thật đúng là từ nhỏ quậy đến lớn... Tuổi còn nhỏ, nội tâm đã vụn vẹo như

bánh quẩy Thiên Tân, ngay cả kết thúc HE đều đen đến nỗi vắt ra nước, như thế nào đạt BE... Đúng là một vấn đề ha?

Vừa nghĩ tới hai chữ "Hắc hóa", cô lại không khỏi rùng mình.

... Nếu không thì, trước tiên thử đi con đường cảm hóa tên nhóc quỷ?

Ừm, trước nên quen thuộc hoàn cảnh mới, đứng vững gót chân (phóng thích quang sáng Thánh Mẫu) rồi bàn tiếp.

Có em gái đọc giả muốn hỏi, quang sáng Thánh Mẫu là có ý gì?

Mấy vị bằng hữu, các bạn đã quên thiết định của Sakashi Mame rồi sao?

... Chính là một đóa hoa loli thân thể nhấp nhô, người người thương xót, thuộc thể loại chữa lành ấy, ha ha ha. (→w→)

Đang lúc Tiểu Đậu còn suy tư, bỗng chốc Kim đồng hồ tình yêu từ trong tay áo tuột ra. Tiểu Đậu ở một giây trước khi đồng hồ rơi xuống đất đã nhanh tay lẹ mắt bắt được. Ngay sau đó mặt đồng hồ sáng ngời, trên không trôi nổi mấy cái chữ nhỏ màu vàng.

[Tìm thấy xung đột trình tự.

Số liệu trở về không.]

Chết tiệt, lại gì nữa đây!?

Tiếng nói của N' hợp thời vang lên: [Do tự tiện bóp méo quy tắc nên tuyến thời gian lùi về vạch xuất phát, cái hôn mà cô lấy được ở 'tương lai' cũng sẽ không được tính vào. Nếu như cô muốn ghi vào số liệu của Okita lần nữa, vậy cần phải...] Hắn ngập ngừng, [Thật khó nói... Kỳ thực cô không có thứ này hỗ trợ cũng được.]

Tiểu Đậu đã hoàn toàn tê cứng: Bây giờ ngài đổi thành kiêu tri tâm ca ca cũng vô dụng thôi được không vậy?

... Ôi chao, cạn lời.

...

Đến buổi chiều, hảo thiếu niên Harada Ryouta đưa hành lý còn lại của Tiểu Đậu đến võ đường. Sau khi Tiểu Đậu sắp xếp sơ sơ hành lý, liền hăm hở theo sát Ryouta - san đi võ đường luyện kiếm đẳng trước, chuẩn bị trước quen mặt cái đã.

Tới nơi cô mới phát hiện lúc này là giữa giờ nghỉ ngơi, tất cả mọi người đang ôm kiếm chợp mắt. Kondou cười ha hả để Tiểu Đậu đi vào, các đệ tử vừa nhìn thấy một bé loli xinh tươi bước đến thì rất phấn chấn, dồn dập tỏa ra ánh sáng thân thiện.

Được các vị tiền bối đại ca ca lấy vuốt sói xoa đầu cái gì, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, xe gặp xe rước (...) cái gì, là điều đương nhiên thôi.

Chỉ là chuyến này trọng điểm của Tiểu Đậu không phải tăng độ yêu thích hàng loạt. Thừa dịp đang tiến hành nghi thức vuốt sói xoa xoa, cô nháy mắt khắp nơi tìm kiếm bóng dáng Okita tiểu ca.

Không thấy người đâu?

Không biết nên nói NPC chuyên nghiệp cỡ nào đây, nghi vấn trong đầu cô vừa chuyển một vòng, một gã đệ tử từ ngoài đi tới: "Anh Kondou, bọn họ đã nhắc thùng nước hai tiếng rồi. Khí trời quá nóng, Sougo tuổi còn nhỏ..."

Kondou long hai tay vào tay áo, biểu cảm chưa biến. "Cậu ấy cần biết kiểm điểm."

Tên đệ tử kia hơi lưỡng lự, "Nhưng Hijikata cậu ấy không phải có chút vô tội..."

"Đồng môn lục đục, không có ai đúng ai sai, cùng tội như nhau!" Kondou nghiêm túc lên, tiếng nói thô lỗ cũng ẩn chứa uy nghiêm, "Đã là đồng môn, sau này chính là huynh đệ, mọi chuyện gánh vác bình đẳng, đây chính là đạo nghĩa! Mấy đứa đều phải nhớ cho kỹ!"

Mọi người lẫm liệt đáp lại.

Chờ Kondou đi đầu trở về trong sân, Tiểu Đậu nghe có đệ tử thở dài lẫm lẫm: "Nói thì nói như thế, nhưng Hijikata cũng thực hơi bị oan uổng. Dù sao lần này lại là Sougo gây rối, cắt hỏng quần áo mà thầy Kondou đưa cậu ấy... Thật sự muốn phạt đến giữa trưa ngày mai sao? Gần đây mặt trời không phải là giỡn chơi đâu."

Đệ tử bên cạnh nói tiếp: "Đồ lòng dạ đàn bà. Từ trước đến giờ thầy Kondou luôn lấy phương pháp của bậc đại trượng phu để bồi dưỡng, cậu xem xem Toshi gai góc ngày trước du

còn ra sao, hiện tại thành hình dáng gì là biết rồi."

Tiểu Đâu không chút biến sắc tiếp thu lượng thông tin ấy, ngẩng đầu lên, "Cái đó..."

Lực sát thương của cái giọng trẻ con trong veo này rất lớn, hai đệ tử nghe tiếng liền cúi đầu: "Làm sao vậy Mame - san?"

Tiểu Đâu chuyên nghiệp dùng tốc độ của loli nói chuyện: "Hai người bọn họ, bị xử phạt ở đâu vậy?"

...

Sau khi hỏi rõ nơi sân hai tên bị phạt đứng chỗ nào, Tiểu Đâu chậm rãi đi tới.

Nói đi thì nói lại, thân thể một đứa trẻ thực yếu ớt... Liên tiếp đi một quãng đường xa, lúc này cô đã mệt đến gần chết rồi.

Trước đã hỏi kĩ N', dòng thời gian không thể nhảy qua. Okita còn nhỏ, chuyện này có ý nghĩa là cô còn rất nhiều thời gian dạy dỗ tên nhóc đáng ghét này, đồng thời cũng mang ý nghĩa là cô cũng "từ từ lớn lên".

... Thế sự xoay vần cái gì, đúng là nhưc nhối.

May mà N' từng nói, bất luận trong game qua bao lâu, thời gian bên ngoài đều là đóng băng.

Có điều cho dù tạm ngưng lại, cũng khó chống lại những lúc nhớ nhà sẽ có tí xiu xao động...

Tâm tình Tiểu Đâu lại không ổn nữa rồi.

Thế là vẫn duy trì tâm tình không ổn lắm này, cô đứng ở trước cửa viện, nhìn hai vị như nước với lửa kia đang bị phạt trong sân.

Hai bóng người một cao một thấp, mỗi người xách bốn cái thùng đựng đầy nước to to nhỏ nhỏ, có vẻ khá phí sức. Điểm duy nhất giống nhau chính là gạch đá dưới chân cả hai đều rất khô ráo, không tràn một giọt nước.

Nghe nói là muốn đứng tới trưa mai, bị mặt trời nướng một phát mới coi như phạt xong?

Xem tình cảnh này, Tiểu Đậu neho mắt lại, nhìn thấy nhóc Okita sắp không chịu được nữa mà cánh tay hơi run rẩy.

Thế nào mình lại cảm thấy... Khá là hả hê nhỉ?

Ừm, như vậy thì một lần hiểu rõ triệt để... Chắc cũng không sao?

Sửa đổi kịch bản một tý, vấn đề không lớn, ha ha.

Ngay sau đó xao động-Đậu nhấc chân thoáng dùng sức giậm một cái trên phiến đá, tạo ra tiếng động, rồi nghiêng người sang vờ như đi ngang qua cửa.

Thế là thiếu niên Hijikata và nhóc Okita đồng thời nhìn phía cửa, thấy được Tiểu Đậu "đang đi ngang qua".

Hijikata - kun khá có lễ phép, khẽ gật đầu ra hiệu với bé loli mới mặt không thay đổi quay đầu trở lại. Ngược lại, người bạn nhỏ Okita nhướng mày, trong ánh mắt chất đầy mũi nhọn trừng lại cô.

Sakashi Mame cuống quýt hơi thi lễ, sau đó rời đi. Đến trước cửa viện, cô lại quay đầu lại liếc mắt nhìn mới đi đi ra ngoài.

Tiếp đó cô quả quyết trở về căn phòng mình, rửa mặt rồi nằm xuống chuẩn bị ngủ (...).

N' lên tiếng: [Còn tưởng rằng cô sẽ hỏi han chốc lát mới đi.]

Tiểu Đậu cuộn người vào chăn, "Trưa mai nói tiếp."

[Tại sao?]

Tiểu Đậu: "Biết nguyên lý thuần dưỡng động vật không?"

[Nguyên lý gì?]

"Không có chuyện thuần hóa khi ăn no, tất cả đều bỏ đói bỏ khát mới thuần. Con người cũng giống vậy, giáo dục khi đói bụng luôn luôn hữu hiệu hơn giáo dục lúc vỗ về." Đậu nhĩ ung dung nói, "Hiện giờ chỉ là ngày đầu tiên. Đợi đến trưa mai, thời điểm tên nhóc vừa đói vừa khát lại thêm một mẻ sẽ tới, lực sát thương mới đủ lớn."

[Rành quá đấy.]

"... Khi còn bé, anh tôi chính là dùng chiêu này sửa hết tật xấu của tôi." Đậu nhi đánh ngáp, "Không nói nữa, ngủ."

...

Một đêm đi qua, sáng ngày tiếp theo.

Đánh thức Tiểu Đậu ăn điểm tâm chính là hảo thiếu niên Ryouta, cậu ấy còn kín đáo đưa cho cô một bao quần áo: "Mẹ bảo anh đưa cho em đây."

Cô mở ra xem, là một bộ kimono cỡ nhỏ chất liệu bình thường nhưng được may vá khéo léo.

Tiểu Đậu nhìn Ryouta đang cười đến nhẹ nhàng khoan khoái, lại so sánh với thằng nhóc hay sinh sự Okita...

Cái này gọi là con nhà người ta (...).

Nhưng mà nói tới nói lui, quần áo làm thật đúng lúc. Nếu cô trang bị lên người thể nào cũng thuộc tính mị lực +10, không thể nghi ngờ sẽ vì xác suất qua ải tăng cao không ít.

Cô thay xong quần áo rồi ăn cơm chung, lại cử hành nghi thức "được chư vị đại ca ca dùng vuốt sói xoa đầu". Ăn xong, Tiểu Đậu nhắm ngay Kondou mà đi theo, hỏi rõ hạn cuối chịu phạt cụ thể của hai người đó.

Mấy gái độc giả lại muốn hỏi, Kondou - san sẽ không thắc mắc tại sao Đậu nhi phải quan tâm chuyện này?

Ha ha, đã quên Đậu loli tự mang thuộc tính Thánh Mẫu rồi à? Đáp án đương nhiên là đồng môn hữu ái, chuẩn bị đưa đi cho hai vị sự quan tâm ấm áp như gió xuân rồi.

Sau khi thu hoạch được một khuôn mặt từ phụ vui mừng cộng thêm một lần phục vụ vuốt sói từ Kondou - san, Tiểu Đậu bình tĩnh kéo cao độ thiện cảm của quý vị trên võ đường. Thẳng tới khi giữa trưa mặt trời chói chang nhất, lúc này cô mới chọn đúng thời gian phạt ước chừng còn hai mươi phút, mang theo ấm trà lắc lư đến nơi hai kẻ chịu phạt.

Tối hôm qua còn tạm, bây giờ là lúc ánh nắng mãnh liệt, cả hai bên rõ ràng chẳng phải dễ chịu. Hijikata - kun vẫn đứng nghiêm, có điều phía sau lưng đã thấm một tầng mồ hôi. Phía bên trái, Sougo lão đà lão đảo, nước trong hai cái thùng đã rót một mảng.

Tiểu Đâu bình tĩnh đi tới trước mặt hai người.

Tóc trước trán tên nhóc quỷ Sougo đều ướt đầm, hai mắt lơ lơ nửa híp vì mồ hôi. Nhìn thấy Tiểu Đâu thì sững sờ, cậu ta nhận ra đó là con bé ngày hôm qua từng có gặp mặt một lần, "Lại là người... Người tới làm gì."

Hai người này từ hôm qua đến giờ đều trong trạng thái không ăn không uống. Nên lúc nói chuyện, cổ họng nhóc Sougo đều khàn khàn.

Ô kìa. Không dễ chịu đúng không Okita tiểu ca.

... Thế nhưng sao trong lòng Đâu gia lại có nhỏ nhỏ thư thái nhỉ.

Ha ha... (→v→)

Châm chích thì ra châm chích, việc vẫn phải làm. Thế là Đâu chuyên nghiệp đưa hai tay thắt vào nhau ra vẻ bối rối, mở miệng ----

ĐẬU ĐẬU, EM CHƯA BIẾT YÊU

Niên Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Gintama Thiên - Kỳ Tám

Đậu chuyên nghiệp đưa hai tay thất vào nhau ra vẻ bối rối, mở miệng.

"Cái đó... Hai người có khát không? Tôi đến đưa cái này..."

Nói xong, cô nhẹ nhàng đưa ấm trà trên tay đặt lên mặt đất.

Okita dùng ánh mắt như xem đĩa ngọc nhìn cô: "Trước khi phạt xong không được uống nước. Đừng xen vào việc của người khác."

Chết tiệt. Tên nhóc quỷ vẫn khó ưa như vậy.

Hừm... Không phải chỉ là thuộc tính tsundere (1) thôi sao.

(1) Kiểu nhân vật hay tỏ ra thờ ơ, kiêu ngạo, nhưng thực chất chỉ để che giấu thiện tính.

Không biết rằng chủng tộc loli ta đây có quang sáng Thánh Mẫu bạch liên hoa (2) trời sinh á?

(2) Kiểu nhân vật bề ngoài mạnh mẽ, trái tim thuần khiết vô tội, hay có lòng trắc ẩn quá độ, dễ dàng tha thứ người khác.

Hạ khắc thượng, còn sợ khắc không chết nhà ngươi sao. (→_→)

Nhóc Đậu nghiêm túc (ngoan ngoãn đáng yêu) gật nhẹ.

"Tôi biết, thế nên bây giờ tôi sẽ không đưa nước cho Okita - kun... Còn mười lăm phút, tôi sẽ chờ ở đây."

Okita-tsundere-hai mặt-Sougo bị ghen thành bộ mặt táo bón.

Đậu thần ta đã xà tùy côn thượng, lấy ra hai tách trà đặt trên hành lang phía trước, nhắc lên ấm trà rót đầy (...).

Khát lâu như vậy, Okita và Hijikata vừa nhìn thấy nước, con mắt cũng trở nên khác lạ.

Không sai, Đậu thần chính là cố ý.

Thấy được mà uống không được, đẹp thay, đẹp thay.

---- Tiểu tử thúì, Đậu gia tức chết người ha ha ha.

.... Ừm, xin lỗi Hijikata - kun, ngài là người tốt.

Sakashi Mame ngồi dậy, ngoan ngoãn đứng ở một bên tiếp tục nhìn hai người (thuận tiện thả vầng sáng Mary Sue).

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trán nhóc Đậu đều chảy dài mồ hôi. Chỉ là nếu so sánh với tiểu quỷ Okita vô cùng thảm hại kia, còn tốt chán ----

Dưới ánh nắng chói chang, da thịt cô bé như làm từ gốm sứ, được ánh đèn cơ hồ trắng trong suốt. Vài sợi tóc đen ở thái dương ướt mồ hôi, lại thêm phần xinh đẹp óng ánh.

Con mắt tựa như điểm nước sơn kia yếu ớt liếc nhìn cánh tay đang nhắc thùng nước của Sougo.

Xuất phát từ loại tâm lý lạ kỳ nào đó, cánh tay nhóc Okita vốn dĩ sớm đã run đến không còn đáng về gì lại bị ánh mắt Tiểu Đậu kích thích đến càng ngày càng táo bạo, cắn răng liều chết.

Tiểu Đậu: Ha ha, mời quý ngài cứ duy trì điệu bộ này, để ta càng sáng khoái thêm chút nữa.

Mười lăm phút trôi qua.

Tiểu Đậu (nội tâm sâu sắc tiếc nuối) mở miệng: "Thời gian đã đến..."

Hijikata như người không có chuyện gì thả xuống thùng nước, tiếp nhận tách trà từ tay Tiểu Đậu, thấp giọng nói cảm ơn.

Khoảnh khắc ngón tay chạm nhau, độ thiện cảm trên đầu Hijikata - kun ần ần từ không biến thành một.

Trái lại thì thùng nước trong tay người bạn nhỏ Okita đã khiêng không nổi, lạch cạch đổ xuống mặt đất!

Sakashi Mame giật mình, phát ra tầm mắt quan tâm + [thương hại]: "Không sao chứ, Okita - kun?"

Thiếu niên Hijikata đang tuổi chóng lớn, thể lực của nhóc Okita đương nhiên không có cách nào so với hắn. Giờ đây lại ở trước mặt người khác thua hắn một bậc, Okita chui vào ngõ cụt, lập tức thay đổi sắc mặt tức giận trả lời Tiểu Đâu "Nhiều chuyện", có vẻ giận dữ chụp lấy tách trà.

Kết quả vì xách nước quá lâu, tay đã hoàn toàn rã rời, căn bản cầm tách không nổi khiến nó rớt thẳng xuống, lộn vòng lăn trên đất.

Sakashi Mame mau lẹ nhặt lên, rút ra chiếc khăn trong ngực lau khô cái tách lại rớt đây. Cô chân chừ chốc lát, hai tay nâng đến bên mép Okita: "Okita - kun..."

Tiện tay dứt com, tiện tay đưa nước cái gì.

Cái này gọi là lực sát thương của loli hệ chữa trị.

Okita Sougo lại không động.

Con mắt đỏ huyết ấy nheo lại, ánh mắt cậu ta thẳng tắp nhìn chăm chăm vào cặp mắt Sakashi Mame. Hồi lâu, cậu ta mặt không thay đổi đẩy tay cô ra: "Phiền chết..."

Cằm của bé trai này thoáng ngẩng lên một ít, dùng loại vẻ mặt hàm chứa ý soi mói và chế nhạo xem Sakashi Mame.

"... Con nhỏ nhà người quả nhiên thích lo chuyện bao đồng."

Nói xong cậu ta quay đầu, dứt khoát rời đi.

Tiểu Đâu kinh ngạc ---- Cũng không phải bị thằng nhóc làm cứng họng, mà là vừa nãy lúc Okita đẩy tay cô, độ thiện cảm bắn ra từ đỉnh đầu...

---- Đã biến thành trù hai!!

... Điên rồi, diễn biến này là sao đây?

...

Đệ tử ở võ đường làm việc và nghỉ ngơi vô cùng quy luật, sáng rèn luyện hay trưa nghỉ ngơi đều có giờ giấc. Do Sakashi Mame tuổi còn nhỏ, cho dù có lòng muốn giúp đỡ cũng không có việc nặng gì có thể giao cho cô. Nhiệm vụ duy nhất của cô chính là ăn nhiều mau lớn, cũng chính là được hành động tự do về mặt ý nghĩa. Theo lý thuyết thì đây là ưu thế địa lý tuyệt vời, càng miễn bàn tới việc tiểu quỷ Okita mỗi ngày đều ở võ đường không ngừng chăm chỉ luyện tập. Ngắc đầu không gặp thì cúi đầu cũng thấy, ngay cả hao tâm tổn sức chế tạo ngẫu ngộ cũng không cần...

Hừm, Đại Bảo ư, mình mỗi ngày thấy (3) (...).

(3) Câu khẩu hiệu của "Đại Bảo SOD mật" - kem dưỡng da bên Trung Quốc.

---- Vấn đề mấu chốt là, mỗi ngày thấy không có nghĩa là có tiến triển...

Không sai, từ lần đầu công lược chiến bại đến nay, tiến trình công lược của Đậu nhi chính thức tiến vào thời kỳ giằng co.

Ừm, chuyện này còn phải nói từ đầu.

Đại Đậu thần ta quá ghê gớm, số lần lên hình ở võ đường khá là khả quan. Lợi dụng vàng sáng loli, trong một tuần qua cô đã nhanh chóng hòa thành một khối với chư vị sư huynh. Lại thêm mối quan hệ thân thiết với đám bạn nhỏ kia, ngôi vị nữ thần (...) mà cô chiếm giữ chưa từng lung lay, tất cả đám nhóc quý đầu đường cuối ngõ vùng lân cận dường như đều bị thu phục.

---- Ngoại trừ Okita Sougo.

Các vị độc giả, các bạn không nhìn lầm, đích xác là "Ngoại trừ Okita Sougo" ---- Ngay cả Hijikata - kun mới đầu còn không nể nang gì, bây giờ thì thỉnh thoảng cũng nói với bé loli này mấy câu đầy thấy không?

Sự thực chứng minh, trong lần gặp mặt đầu tiên, thiếu niên Hijikata một chữ quý như vàng cũng không phải là chỉ nhằm vào mỗi mình Sakashi Mame, mà là hướng đến đông đảo quần chúng nhân dân (...).

Ừm, thiếu niên trong thời kỳ biến giọng vì đề ý tới chuyện thanh tuyến bị biến đổi nên càng im lặng ít nói, cái gì mà thuộc tính thiên phú không thích trò chuyện...

Đề tài kéo về bên người Okita tiểu ca.

Vị tiểu quỷ tsudere này đầy người gai góc cũng không phải chỉ nhằm vào mỗi mình Tiểu Đậu ---- Ngoại trừ với Hijikata như nước với lửa ra, nhóc Okita đối xử bình đẳng với những quần chúng nhân dân khác, đều không hữu hảo như nhau (...). Nhưng vấn đề là, một tuần nay, thái độ của hắn với Tiểu Đậu ----

Từ "Đều đối xử bình đẳng không hữu hảo" đã trở thành "Khá là không hữu hảo".

Tóm lại, xin mời theo mạch suy nghĩ của Đậu thần hồi tưởng một tý sáng sớm ngày tiếp theo sau sự kiện đưa nước.

Ngày đó, Tiểu Đậu dựa theo kế hoạch thức dậy thật sớm, sau đó lang thang đến võ đường. Lúc đó Okita còn chưa tới, thuận lợi kéo độ thiện cảm của mọi người một cái. Nhón chân đưa khăn mặt này, sắp xếp ly tách này... Chỉ chốc lát cô đã thu hoạch được các loại danh hiệu như "Ngoan ngoãn hiểu chuyện", "Siêu đáng yêu", "Cũng muốn có em gái như vậy" vân vân.

Đang đối đáp với các vị sư huynh, Okita tiến vào.

Thấy tình cảnh này, cậu ta lạnh lùng liếc xéo Tiểu Đậu... Sau đó lại lộ ra đáng cười như giễu cợt.

Xin hãy tưởng tượng một thằng ranh con chưa tới mười một tuổi lộ ra "Đáng cười giễu cợt".

... Thực sự rất gọi đòn.

Chuyện này còn chưa hết. Đến lúc nghỉ trưa, thừa dịp trong võ đường đang hò hét ầm ĩ, cô sượt qua người cậu nhóc, khẽ chạm vào cậu ta, kết quả phát hiện... Độ thiện cảm của thằng nhóc quỷ này lại hạ xuống hai điểm thành trừ bốn.

Mấy ngày nay, Tiểu Đậu cũng coi như nhìn ra quy luật. Mỗi lần cô đi kéo độ thiện cảm người chung quanh thì độ thiện cảm của Okita Sougo sẽ giảm xuống. Cô cố gắng phóng ra quang sáng chữa trị với hắn thì thiện cảm vẫn giảm xuống. Nói tóm lại, độ thiện cảm của Okita đang không ngừng giảm xuống, không ngừng giảm xuống, giảm xuống, xuống...

... Hay cho một đóa kỳ hoa đóng đưa trong gió.

Nói cách khác, thuộc tính thánh moe "loli hệ chữa trị" phổ biến cả thế giới này, gặp phải tên nhóc quỷ Okita méo mó kia thì... Không xài được.

Ừm, Đậu thần... Lại một lần nữa kẹt ải.

Lại là một chiều hoàng hôn, các đệ tử ở võ đường tốp năm tốp ba tản đi, ai về nhà nấy. Tiểu Đậu xen lẫn trong dòng người, bởi vì đá hoài vẫn không ghi điểm mà buồn bực ---- Mấy ngày nay cô đều không dám đi lại nhiều trong võ đường, miễn cho phạm Thái tuế ông cố nội Okita thì thiện cảm lại giảm.

Một thân một mình vừa đi vừa nghĩ, cô vô tình đi tới nơi các đệ tử ngủ lại. Bây giờ là lúc dùng cơm tối, cả gian phòng đều không có một bóng người. Tiểu Đậu tùy tiện ngồi xuống một bậc thềm, thấy bốn bề vắng lặng liền đánh về nguyên hình, ngắt một bông hoa ngậm vào miệng nhai.

Sửa sao đây, rốt cuộc là sai ở đâu?

Âm thanh của N' vào thời khắc này vang lên.

[Tiểu Đậu.]

Tiểu Đậu sợ đến nổi cọng ahoge giật thót: "Ông trở về rồi?"

---- Từ khi biến thành Đậu loli, N' càng ngày càng ít nói chuyện, cả tuần qua càng không lại thể hiện sự tồn tại của mình.

[Trở về?]

Tiểu Đậu: "Đã biệt tăm suốt một tuần, đi làm giàu chỗ nào vậy?"

N' khẽ cười lướt qua cái đề tài này, [Ta chưa bao giờ rời khỏi... Mà luôn một mực nhìn cô.] Hắn hơi dừng, [Kẹt ải rồi à? Không thể nào... Trước đây ta đã nói, tốc độ tích lũy độ thiện cảm nhân vật có thể công lược của cô là nhanh nhất trong tất cả người chơi ở True Love Kiss.]

Tiểu Đậu cắn cánh hoa, mơ hồ lầm bầm: "Giới thi đấu chúng tôi có câu châm ngôn, 'Chết đuối đều là kẻ biết bơi'. Đại thần cũng có lúc thất thủ thôi..."

[Vây sao? Ta lại không cảm thấy là cô thất thủ... Ta nhớ rằng khi cô chơi game là dùng trực giác chọn lựa, mà hiện tại cô lại đang 'sắm vai' người khác.]

Tiểu Đậu bộ dạng uể oải lấy bông hoa trong miệng ra: "Ý của ông là bảo tôi bản sắc biểu diễn?" Cô nhướn mày: "Quá vô căn cứ đi, trò chơi và người thật là hai chuyện khác nhau mà..."

[Không nhận ra sao?... Tiểu Đậu, lúc cô làm về chính mình thật đáng yêu.] giọng điệu N' như nói việc nhà.

Tiểu Đậu bị chấn động đến ngã nhào, đang vội vàng vượt đám da gà vừa nổi, hành lang một đầu khác đột nhiên hiện ra một bóng người.

---- Là Hijikata - kun.

Thiếu niên này mới vừa luyện kiếm xong, trên cổ còn mang theo khăn mặt, đầy người hơi nóng đi về phía trước. Khóe mắt dư quang nhìn thấy Tiểu Đậu (vội vàng khôi phục tư thế ngồi của thánh moe) thì dừng chân lại, xoay người đi về phía cô rồi đặt ở một bình rượu buộc sợi thừng nhỏ trước mặt: "Cô ở đây à. Khéo thật, Harada nhờ tôi đưa cho cô."

Tiểu Đậu tiếp nhận bầu rượu, sững sốt: "... Cho tôi?"

Thấy biểu lộ của cô, Hijikata hơi khó hiểu: "Sao vậy? Cậu ta nói đây là cô muốn đưa cho cha cô mà."

Tiểu Đậu một lát liền hiểu, chợt nhớ tới ---- Sáng hôm trước Ryouta - kun đã nhắc qua mình, ngày giỗ ông chú Sakashi sắp đến rồi ---- Chắc hẳn là hôm nay.

Hình như đây là tiết mục tế rượu trước bài vị?

Làm loli một tuần đã thành thói quen, Tiểu Đậu trong thời gian ngắn chưa tháo xuống thuộc tính thánh moe, trước tiên là theo bản năng gật đầu: "Vâng, đúng vậy..." Sau đó cô dần dần nở nụ cười chất chứa hoài niệm, ánh nhìn xa xăm: "Là rượu cha ủ khi còn tại thế..."

---- Lúc Sakashi Mame được nhận về Bushuu thì bên thân không vật dư thừa, chỉ đem theo rượu mà người cha ủ lúc sinh tiền, coi đó làm kỷ niệm gửi ở nhà Harada. Chú Sakashi này khi còn sống rất thích rượu, bởi vậy cô lấy một bình ra truy điệu người cha đã mất.

Cô bé nâng ở bầu rượu nho nhỏ trong tay như nâng báu vật, đứng lên hơi khom người bái.

"Cám ơn anh, Hijikata - kun."

Nói xong cô đi ra ngoài cửa.

Ừm... Trong nháy mắt chạm phải, thiện cảm hình như được +3, Đậu thần không thấy gì hết.
(:3 ㄅ)3

Thế là cô rời khỏi võ đường, chuẩn bị tế bái chú Sakashi.

Những tòa nhà gần võ đường đều na ná như nhau, cộng thêm Tiểu Đậu còn chưa quá thuộc đường. Cô băng qua một cái hẻm nhỏ liền dừng bước lại nhìn chung quanh phân biệt phương hướng. Đang lúc tìm đường, bỗng phía sau lưng truyền đến tiếng bước chân.

Tiểu Đậu nghĩ là người đi đường, cũng không chú ý. Kết quả tiếng bước chân từ xa đến gần, mái tóc sau đầu chợt bị người giật lấy!

Sức lực cũng không phải quá mạnh nên cũng không đau lắm. Đậu nhi phản xạ đưa tay che sau đầu rồi quay lại, nhìn thấy trước mắt là một cánh tay nhỏ loáng thoáng lướt qua, một giây sau trên tay cô nhẹ đi, bình rượu bị người đoạt mất.

---- Okita Sougo dùng một tay cầm bình rượu lắc qua lắc lại, nhìn cô với vẻ khiêu khích.

Đậu nhi ngẩn ra, "Okita - kun?"

Vãi thật, tiểu ca ngài là tới làm chi? Trị số thù hận đã tăng lên đến mức chủ động công kích rồi sao?

Lời thoại vẫn phải phù hợp: "Trả lại cho tôi..."

Okita nghiêng người tránh thoát bàn tay Tiểu Đậu đưa về phía bình rượu, hừ lạnh một tiếng lui lại vài bước kéo dài khoảng cách với cô: "... Con nhỏ nhà ngươi cũng thật là chướng mắt. Rốt cuộc muốn giả bộ tới chừng nào? Ta ấy à..."

Tốc độ nói chậm đi nhưng tính uy hiếp lại càng nồng.

"... Vẫn luôn ngửi thấy mùi đồng loại hôi thối trên người ngươi."

Tiểu Đâu cau mày.

Eo. Mấy lời này hơi quen tai nha.

"Sakashi Mame." Okita nhấn mạnh từng chữ, "Ta rất ghét ngươi. Vì thế..." Cậu ta quơ quơ bầu rượu trên tay, "Đừng tiếp tục ăn bám võ đường nữa. Nếu chuyển đi, cái này liền trả lại ngươi."

Cậu bé nhoén miệng cười một cách châm biếm.

"Dù sao ngươi cũng giỏi ra vẻ thông minh mà, ngươi tìm người khác nhận nuôi cũng dễ như trở bàn tay thôi nhỉ?"

Sakashi Mame nôn nóng, "Sao có thể, cậu..."

Okita ngưng cười, "Hả? Không chịu à? ... Vậy thì không còn cách nào khác."

Cậu ta mặt không thay đổi buông tay.

Bình rượu rơi xuống mặt đất.

Loảng xoảng, bình sứ theo tiếng mà nát.

Giọt rượu màu hồ phách văng tung tóe, mùi hương lan tỏa như thực chất.

ĐẬU ĐẬU, EM CHƯA BIẾT YÊU

Niên Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Gintama Thiên - Cách Thức Chăn Nuôi Bản Năng Cấp

Sakashi Mame lặng lẽ ôm đầu gối ngồi trên thềm đá ở cửa võ đường.

---- Okita đánh nát bình rượu liền vọt chạy, đúng lúc Ryouta đang đi tới nhìn thấy màn này. Ryouta giận dữ, lập tức lôi kéo Tiểu Đậu trở về gặp Kondou, sau đó ngồi ở võ đường lẳng lẳng chờ tóm phạm nhân về.

Tới hoàng hôn, Kondou cuối cùng trở lại ---- Hắn dùng một tay ung dung xách Okita đang mặt mũi xám xịt, bên người còn theo một thiếu nữ trẻ trung.

Vừa nhìn thấy cô gái kia, Tiểu Đậu đã kịp phản ứng.

Màu tóc và màu mắt y hệt Okita Sougo, giữa hai lông mày có mấy phần tương tự, hẳn chính là Mitsuba cô nương mà mấy ngày nay cô nghe người ta đề cập tới, chị ruột của Okita tiểu ca.

Mồ côi cha mẹ từ nhỏ, hai chị em sống nương tựa lẫn nhau chẳng hạn...

Gác qua vụ 3D thì đây toàn là yếu tố moe nha Okita tiểu ca. (→_→)

Kondou sải bước đi tới trước cửa, Mitsuba gần như phải chạm chạm theo. Cô ấy thấy Tiểu Đậu thì nhẹ nhàng "Ôi" một tiếng rồi ngồi xồm xuống: "Em chính là Mame - chan phải không?"

Đậu nhi yên lặng gật đầu.

Mitsuba lập tức nhận lỗi: "Thực vô cùng xin lỗi! Sou - chan thật không hiểu chuyện...."

Okita Sougo ngắt lời, "Chị! Cần gì phải xin lỗi con nhỏ này chứ, dù sao cũng chỉ là một bình rượu..."

"Im miệng!" Mitsuba cau mày, "Em không biết rằng cái bình em đập vỡ chính là bình rượu mà Mame - chan dùng để tế bái cha mình à?"

Tiểu Đậu nhìn Mitsuba.

Ôi chà, đây mới là cô gái hệ chữa trị chân chính.

Rõ ràng là tướng mạo tương tự với thằng em khó nhằn, lại vì khí chất khác biệt mà nhu mì hơn. Ngay cả lúc tức giận thì giọng nói vẫn hòa nhã lắng dịu, nét mặt và giọng điệu lại cẩn thận mà nghiêm khắc. Cũng vì phần kiên nghị này mà cô ấy càng thêm lôi cuốn... Quả đúng là một cô gái đẹp không có góc chết.

Bên này thì Sougo bị sự tức giận của Mitsuba làm chấn động, khí thế rõ ràng teo lại không ít. "... Thì đèn một bình khác không phải là xong rồi sao!"

"Lấy gì mà đèn hả, đây chính là rượu mà chú Sakashi khi còn sống tự tay ủ!" Ryouta xù lông lên.

Okita Sougo sững sờ.

Kondou buông ra cổ tay Sougo, "Ryouta - kun nói không sai. Sougo, nói xin lỗi."

Tiểu Đậu giương mắt lên, tầm nhìn ần ần đối đầu Okita Sougo.

"..." Sougo trầm lặng một lúc, sắc mặt trở nên tối tăm. "... Em không muốn."

Mitsuba nhú mày, "Sou - chan!"

Okita Sougo nghiêng đầu đi không nhìn Tiểu Đậu. "Dù sao thì con nhỏ đó cũng chẳng thật sự đau lòng không phải sao? Siêu giả tạo, lại còn làm bộ uất ức! Ai thèm xin lỗi chứ!?"

Tiếp sau đó, mặc kệ người bên ngoài nói thế nào, tên nhóc đều la hét ồm ồm đáp: "Không xin lỗi thì là không xin lỗi! Không muốn không muốn không muốn!"

Kondou gọn gàng lưu loát khiêng cậu trai này lên.

"Nếu vậy, trước khi cậu xin lỗi thì không cần luyện tập chung với mọi người, một mình tự hối lỗi đi."

Nói rồi, hần đi thẳng đến một căn phòng kế bên võ đường.

Sougo dùng hai chân đạp loạn xạ, "Tại sao khó khăn với em quá vậy! Thiên vị! Kondou tiên sinh không phải từng nói đồng môn cãi nhau phải chịu phạt chung sao, cô ta thì sao ----"

"Lúc trước là dạy cậu đạo nghĩa giữa đồng môn, hiện tại dạy cậu quân tử không thể phạm." Âm thanh Kondou nghiêm nghị, "Đường đường trang nam tử, bắt nạt con gái còn dám tìm cớ, còn dám lí luận đúng sai phải trái sao?" Trong lúc nói chuyện, hắn dứt khoát quăng Sougo vào phòng.

Tiểu Đậu nghe vậy không khỏi ngẩng đầu nhìn bóng lưng cao lớn của Kondou.

Kondou - san, cho anh tròn mười điểm (...).

Truyền đạt biện pháp xử phạt xong xuôi, Kondou còn phải chăm non đệ tử luyện tập. Hắn dặn dò Tiểu Đậu sau thời gian đang luyện tập sẽ đến tìm cô (chắc là muốn tiến hành phụ đạo tâm lý cho nhi đồng) rồi mang theo Ryouta tiến vào võ đường, để lại Mitsuba bên cạnh Tiểu Đậu.

Tâm tình Tiểu Đậu thấy hơi là lạ ----

Di vật của người cha quá cố cứ như vậy bị đánh vỡ, Sakashi Mame chắc chắn bị đả kích lớn. Mâu chốt là cái kịch bản máu chó này, nói trắng ra chính là chế ra. Giờ đây cô nhìn thiếu nữ Mitsuba vẻ mặt lo lắng, nghe cô ấy mềm giọng an ủi...

Sao lại cảm thấy... Có tí ty cảm giác tội lỗi đây. (:3 ㄅ)3

Tội lỗi thì tội lỗi, việc vẫn phải làm (...), quyết định bắt đầu thu thập tình báo thôi.

Sakashi Mame ngẩng đầu, nhẹ giọng hỏi Mitsuba: "Okita - kun cậu ấy, sao lại ghét em như vậy?"

Mitsuba ngẩn người. Hồi lâu, cô ấy lộ ra biểu cảm muốn nói lại thôi, "Không đâu, không liên quan tới Mame - chan... Là đứa bé ấy không biết ở chung với bạn cùng lứa tuổi thế nào. Sou - chan không kết bạn được với những bạn bè cùng tuổi, thường thường chưa quen biết được mấy ngày, đã liền bắt đầu giở trò đùa cợt, bắt nạt người ta đến khóc lóc bỏ chạy.. Cho dù hỏi nó tại sao làm như thế, nó cũng sẽ nói mấy câu nghe không hiểu đại loại như 'nụ cười tên ấy thật giả tạo'..."

Nhìn nét mặt bé gái cái hiểu cái không, Mitsuba cười khổ.

"Bây giờ suy nghĩ lại, là tại chị không xứng chức, không trông chừng nó cho. Kết quả không biết bắt đầu từ khi nào, nó đã trở nên càng ngày càng miễn cảm. Trình độ ấy đã biến thành hoàn

toàn không có cách nào chung đụng bình thường với bạn cùng lứa như bây giờ."

Mitsuba vẫn duy trì tư thế ngồi xổm xuống nhìn thẳng nhóc Đậu, giờ tay nhẹ nhàng xoa đỉnh đầu cô bé.

"Chuyện lần này, thật sự vô cùng xin lỗi."

Nhưng Mitsuba không nghĩ tới, vẻ mặt có chút buồn bã của bé gái ngược lại quét sạch mà dần dần nở nụ cười.

"Không sao. Em hiểu rồi."

...

Đã nói đến nước này, làm sao có thể không hiểu đây?

Đêm đó, Tiểu Đậu đứng trước phòng giam giữ Okita Sougo, sờ cằm suy nghĩ.

Mất đi vòng tay chở che của cha mẹ, cô nhi đều là trưởng thành sớm hơn các bạn cùng tuổi. Quá sớm ép buộc chính mình lớn lên, ép buộc chính mình nghênh hợp, ép buộc chính mình mọc lớp vỏ tự vệ. Quá miễn cảm đối với ác ý người khác lại càng không dễ dàng mở rộng cửa lòng.

Đậu cha mới vừa qua đời, anh em nhà Đậu có một quãng thời gian ăn cơm trăm họ. Có mấy nhóc ranh bởi vì bất mãn cha mẹ chúng chăm sóc hai Đậu, liền chế giễu hai Đậu không cha mẹ còn muốn cướp cha mẹ của người khác. Minh tát vào cái mặt đáng ghét của tên đó một phát, kết quả đôi vợ chồng vốn rất dễ mền kia lại chỉ vào mũi mắng nửa tháng, mãi đến tận khi bọn họ dọn nhà mới coi như xong.

Bắt đầu từ lúc đó Đậu nhi đã hiểu, cha mẹ vừa đi, sẽ không ai bao dung lỗi lầm của ta, lại càng không ai tốt vô điều kiện với ta.

Có điều hai anh em nhà Đậu biết điều hơn tên nhóc Okita Sougo này. Từ đó về sau, cả hai từ từ học tự bảo vệ bản thân, trang bị các skill nhằm vào người trưởng thành như dẻo miệng, giả vờ ngoan ngoãn, lấy lòng..., thuận lợi ăn cơm trăm họ tới lớn.

Lại nói, Đậu nhi cũng không phải vừa bắt đầu liền học được cúi đầu. Năm đó lúc nhìn thấy Đại Đậu làm nũng lấy lòng những kẻ mà trong mắt mình là "Người lớn đạo đức giả", Tiểu Đậu

trong thời kỳ chunibyou* đã không ít lần đá đều, châm chọc toàn bộ phun trào vào ông anh. Thậm chí cô đã từng khá là chán ghét "người anh dần trở nên dối trá", hai Đậu cãi lộn phải nói là ngắt trời.

(1) Nghĩa là trung nhị bệnh, là hội chứng hoang tưởng mà giới trẻ học cấp hai thường mắc phải, cảm thấy mình siêu việt hơn người, nói chung là ảo tưởng sức mạnh.

Nhìn tới đây, các bé đọc giả à, các bạn có tưởng tượng được chút xíu nào chưa?

Đậu thần đều đem hết quá khứ đen tối (hai đứa nít quỷ chunibyou) năm đó ra rồi... Các bạn hãy cảm nhận thử.

Về sau hả?

Đại Đậu làm thế nào để hàn gắn mối quan hệ với một tên cứng đầu cứng cổ như mình lúc đó?

Tiểu Đậu nhìn ánh nền vàng cam xuyên qua từ cửa sổ gian phòng, nheo mắt lại.

...

Okita Sougo đang buồn ngủ chợt bị tiếng bước chân đánh thức. Cậu ta mở mắt ra, đập vào mi mắt là gương mặt mà bản thân ghét nhất ----

"Sakashi Mame?" Sougo đứng bật dậy, "Người tới làm gì?" thoáng nhìn bốn phía, "Người vào bằng cách nào?!" Rõ ràng căn phòng bị khóa lại rồi...

Tiểu Đậu bộ mặt bình tĩnh chấp tay sau lưng đứng trước mặt Okita, đi thẳng vào vấn đề: "Okita - kun, cậu rất ghét tôi, muốn tôi rời khỏi võ đường phải không?"

Okita đầy mặt cảnh giác, nghiêng răng bật ra hai chữ: "Phí lời."

Tiểu Đậu đơ mặt dán mắt nhìn cậu ta không nói lời nào.

Bị nhìn chăm chú như thế một lúc, Sougo hơi luống cuống: "Người rớt cuộc muốn nói cái gì?"

"Ranh con." Sakashi Mame thông thả mở miệng: "... Kỳ thực tôi ấy à, cũng khá là ghét cậu

đấy."

Okita Sougo vẽ mặt "Mình nghe nhầm sao?" có vẻ nghi ngại, sau đó chậm chậm biến thành định ý: "Con nhỏ nhà người rớt cục lòi đuôi..."

Chữ "rồi" còn chưa nói hết đã bị cắt đứt.

Tiểu Đậu lười biếng kéo dài âm, ngắt nhịp đúng chuẩn. "Có điều con người tôi rất công bằng, chúng ta hãy dùng thực lực phân thắng bại. Tôi thua thì sẽ rời đi vô đường, cậu thua... Thì quỳ xuống xin lỗi."

Okita Sougo nhìn khuôn mặt luôn đeo kiêu cưỡi Mona Lisa hệ chữa trị của Tiểu Đậu, giờ lại cười đến quỷ súc lan tràn. Biểu cảm trên mặt cậu ta từ "Mình nghe nhầm sao?" đã thành "Mình đúng là nghe nhầm rồi!", "Người nói cái..."

Lời còn chưa dứt, cánh tay Sakashi Mame giấu sau lưng đột nhiên vung hướng về phía trước ---- Okita Sougo lúc này mới thấy rõ trên tay cô đang cầm một cây kiếm tre ---- Kinh phong tập kích gò má, cậu ta theo phản xạ giơ cánh tay lên bảo vệ cổ!

Kiếm tre nện vào khớp xương phát ra tiếng vang giòn giã, cậu ta đau đến mức gào to!

Hành động này quá đột ngột, Sougo bị quất ngây ngẩn: "Nhỏ chết tiệt, người điên rồi sao!? Người muốn làm gì... Uì da!!!"

Tiểu Đậu vốn dĩ chưa cho cậu ta cơ hội đánh trả, lại tặng thêm một cú đánh lên vai Okita! Nhân lúc nhắc kiếm lên, cô khẽ mỉm cười: "Tỷ thí kiếm đạo."

"Tỷ thí kiếm đạo quái gì chứ, người gọi cái này là kiếm đạo!?"

Tiểu Đậu cười càng sáng lạn hơn.

"Ồ, không phải kiếm đạo? Vậy thì gọi là... Giáo dục đau đớn?"

Sakashi Mame mạnh mẽ vung lên kiếm tre, cú đánh thứ ba giáng vào đùi Okita!

"Hoặc nên gọi là bồ câu đưa thư trao đổi hữu nghị?"

Cú thứ tư đánh trúng mắt cá chân!

"... Hay nên gọi cách làm lành đau cũng vui về?"

Không sai, năm đó Đại Đậu lựa chọn cách làm lành với em gái, hữu hiệu hơn cả giáo dục bỏ đời ----

"Giáo dục đau đớn, quát Nhị Đậu Tử đến sút đầu mẹ trán".

Ờ...

Thương cho roi cho vọt, có yêu thương mới có vùi dập.

Tiểu Đậu rút kiếm tre về, lại giơ lên thật cao!

Tiếng xé gió vù vù từ kiếm tre vang vọng, lần này Okita nhanh tay lẹ mắt giơ hai bàn tay kẹp cây kiếm lại!

Dù sao Sakashi Mame vẫn là trẻ con, có dùng sức cách mấy cũng không tạo được tổn thương nào ghê gớm. Những nơi bị đánh qua chỉ đau rát mà thôi. Nói cho cùng thì Okita vẫn có chút nền tảng kiếm đạo, mới đầu bị tập kích bất ngờ nên chưa kịp chống cự. Lúc này ăn đau cậu ta liền phản ứng lại, dùng kỹ xảo không chế địch thủ mà Kondou đã dạy bản thân đáp trả.

Okita ghi chặt kiếm tre rồi xoay tay kéo ngược lại, muốn đoạt lại cây kiếm!

Tuy rằng hai người cùng tuổi, nhưng ở độ tuổi này bé gái lớn nhanh hơn, trong khi bé trai còn giẫm chân tại chỗ. Sakashi Mame không chỉ cao hơn Okita một cái đầu, sức lực cũng nhỉnh hơn cậu ta. Cậu ta vừa mới dùng sức, Sakashi Mame cũng tóm lấy chuôi đao không buông, trong lúc giằng co thì chính cô lại chiếm thượng phong!

Nhóc Okita không khỏi cắn răng dùng hết lực lượng lớn nhất. Đang kéo co, ai ngờ Sakashi Mame đột nhiên buông lỏng tay ra!

Lần này bước chân Okita không vững, theo quán tính lao đảo lui về sau vài bước thì nhìn thấy con ranh đáng ghét kia toét miệng cười đen tới mức vắt ra nước, bỏ nhào qua thuận thế đánh ngã cậu xuống đất!

Mặt đất gian nhà rất cứng, thế nên Okita bị ngã đến đầu óc choáng váng! Đậu nhi thắng cười ở trên người Okita, hai tay nhéo mặt thằng nhóc, còn không quên đá văng cây kiếm tre phòng

khi cậu ta đột kích ngược.

Okita bị nhéo vừa la hét inh ỏi, vừa kiềm cổ tay cô: "Buông tay ra con nhóc chết bầm này!!!"

Tên bị đánh không dễ chịu, kẻ đánh cũng cũng mệt mỏi không kém. Sakashi Mame vừa thở dốc vừa đọ sức với Okita. Cô nhúu mày, đột nhiên cúi người, hầu như mặt dán mặt với Okita!

Okita giật mình.

Vừa để sát vào nhìn như thế, cậu ta liền phát hiện trán cô bé đã đổ mồ hôi, nhưng trên mặt lại không thấy vẻ mệt mỏi mà càng cười đắc ý hơn.

"Cậu thua rồi, tên nhóc quỷ."

Giọng nói trẻ thơ êm dịu thường ngày, hiện giờ lại vì giọng điệu không tốt mà có vẻ đặc biệt khác lạ.

Dưới ánh nến, con mắt cô bé được phản chiếu ngày càng sáng loáng.

Không giống những lúc cô thường tỏ vẻ hiểu chuyện khéo léo xum xoe với người lớn, cũng không giống loại ánh mắt mây mù dày đặc ấy. Mà là cảm xúc hoàn toàn chân thật, không hề che giấu ----

Tuy rằng vẫn thích không nổi, nhưng cũng không đáng ghét như trước nữa.

Dù dứt khoát viết trên mặt chữ "Ta ghét mi", còn đỡ hơn là rõ ràng ghét mình mà lại ra vẻ thích mình.

Okita không nói, hung tợn nhìn chằm chằm người trước mặt.

Phát hiện tay Okita giữ lấy cổ tay mình lỏng ra, Tiểu Đậu hơi khó hiểu: "Thế nào, không cự quạ à?"

"..." Okita lặng im hồi lâu rồi nghiêng đầu qua chỗ khác, nhỏ giọng. "Tùy ý cô."

Ồi chà, mặt trời mọc phía Tây rồi chẳng?

"Hả? Tùy ý tôi? Tùy ý tôi cái gì?" Tiểu Đậu buông ra quai hàm Okita bị chính mình bóp

hồng lên, lúc lắc cổ tay ê ẩm một lát.

"Chính là tùy ý cô đánh!" Okita bực bội, nói năng hung dữ: "Không phải là đập vỡ di vật cha cô sao! Đánh đã rồi thì mau mau rút đi!"

Con mắt Tiểu Đẩu thoáng mở to. Chốc lát sau, cô kéo dài âm: "Ồ..."

Tầm mắt dừng trên đỉnh đầu Okita, đứng yên.

Okita: "Ồ gì mà ồ? Nghe hiểu rồi thì làm nhanh lên!"

Tiểu Đẩu sờ cằm: "Độ lượng như vậy... Sẽ rất đau đấy, nhóc con sợ đau?"

"Xì." Okita kinh thường, lại bắt đầu vênh váo: "Chỉ bằng chút hơi sức này của cô? Kiếm thì quơ tứ tung loạn xạ, dở tệ. Vừa nãy nếu như không phải tôi nhường cô thì cô đã sớm... Này!!" Lời còn chưa dứt đã bị Tiểu Đẩu gõ đầu, Okita ôm đầu gào lên đau đớn. Lặng nhắng một hồi, cuối cùng vẫn cố hống hách, nghiêng răng nghiêng lợi: "Kondou tiên sinh nói chúng ta là trang nam tử, mấy người là nữ giới, tôi không so đo với cô."

Tiểu Đẩu nhìn biểu cảm khó chịu ra mặt của Okita.

Thằng nhóc này...

Thỉnh thoảng cũng không đến nỗi cặn bã ha?

Quan trọng nhất là, bắt đầu từ hồi này ----

Độ thiện cảm "-30" chớp động trên đầu cậu ta đang nhanh chóng nâng lên...

Bây giờ đã biến thành năm.

Hừm, cảnh giới của game thủ cấp hardcore, bọn gà con hãy cảm thụ chút đi... (←_←)

Sakashiki Mame đang định trèo xuống người cậu ta, bỗng cửa căn phòng bị người từ bên ngoài mở ra!

Hai đứa bé đồng thời nhìn ra ngoài.

"Sougo? Anh ở ngoài nghe có động tĩnh..." Kondou cầm đèn đi vào, nhìn thấy hai người đầu

bù tóc rồi thì sững sờ: "Hai đứa... Xảy ra chuyện gì?!"

Okita Sougo đang không biết trả lời làm sao, Sakashi Mame đã đứng lên đi tới một bên. Cô nắm cây kiếm tre bên cạnh, nở nụ cười ngọt ngào với Kondou: "Okita - kun đang dạy em kiếm đạo."

Khóe miệng Kondou giật giật, thoáng liếc nhìn dấu đánh bằng kiếm tre ứng hồng trên cổ Sougo : "Dạy kiếm đạo...?"

Tiểu Đậu ôm kiếm tre, đưa tay hướng Sougo: "Vâng, chúng em đã làm lành với nhau rồi. Đúng không, Okita - kun?"

Sougo hơi chần chờ rồi nắm chặt tay cô đứng lên, đầy mặt không tình nguyện nhỏ giọng lí nhí "ừ" một tiếng.

Độ thiện cảm nhẹ nhàng nhảy tới mười...

Kondou: "Hả!? Thằng nhỏ này xin lỗi em à Mame - chan? ... Chờ đã, em có hứng thú với kiếm đạo hồi nào vậy..."

"Em vẫn luôn muốn học." Tiểu Đậu đeo kiểu cười Mona Lisa lên, mềm mại nói, "Muốn học kiếm đạo chung với Okita - kun. Được không, Kondou tiên sinh?"

Thế là sau khi cô dùng quầng sáng loli moe nài nỉ Kondou đồng ý thỉnh cầu học kiếm, lệnh cấm túc của Sougo cũng hủy bỏ luôn. Cậu ta có thể chạy về ký túc xá mà ngủ, không cần ngủ trên sàn nhà lạnh lẽo.

Thừa dịp Kondou không chú ý, Sougo quay đầu nhìn Tiểu Đậu, hung tợn hạ giọng: "Học kiếm đạo? Cô định giở trò quỷ gì đấy? ... Còn có, lúc này cô cười thấy mắc ói."

"Cậu còn nợ tôi một trận đánh đó." Tiểu Đậu rất bình tĩnh, "Không phải coi thường kỹ xảo đánh người của tôi sao? Không sao, chờ tôi học xong kiếm đạo, lớn lên là có sức lại đánh cậu."

Sougo ghen hòng, hồi lâu cũng chỉ đành cắn giận phun ra câu "Đồ bà chằn" rồi đi.

Tiểu Đậu nhìn bóng lưng bé trai ấy.

Độ thiện cảm - kun, nó... lại nhảy lên năm điểm, thành mười lăm.

Khẩu hiềm thể trực (2) gì gì đấy, vậy cũng được sao, Okita tiểu ca? ($\rightarrow w \rightarrow$)

(2) Từ bắt nguồn từ Nhật Bản, ý chỉ miệng nói ghét, thân thể lại phản ứng thành thực.

... Tóm lại.

Đậu thần thuận lợi đột phá ải lên thứ hai.

Chương 12: Gintama Thiên - Ham Muốn Chiếm Hữu

"Đừng dùng kiếm bằng tay mà phải bằng cơ thể, kiếm thuật là dựa vào khí thế! Đây cũng không phải là loại động tác đơn giản, chỉ biết mấy chiêu vật vãnh là không thể ngộ ra được!" Hai tay Kondou bao trùm lên kiếm tre đi qua đi lại giữa sân, cất cao giọng giáo huấn. "Kiểm soát hơi thở, trút hết toàn lực vào một nhát chém!"

Nghe vậy, các đệ tử càng thêm dùng sức, một số người thể lực kém cũng lần nữa lên tinh thần. Kondou đi quanh nửa vòng, đang tập trung xem xét động tác của mấy đệ tử thì bỗng một tiếng giòn giã vang lên. Một bóng đen nhỏ bé xé gió lao nhanh về phía hắn!

Kondou nhanh như chớp giơ tay tiếp được!

---- Là kiếm tre của Okita Sougo.

Giương mắt vừa nhìn, Okita Sougo đang dùng một tay nắm chặt cổ tay bị quất ra đầu đỏ của một tay khác, thở hồng hộc nhìn Sakashi Mame phía đối diện, mặt mũi không cam lòng.

Kondou trong bụng thở dài ---- Từ sáng tới giờ, cây kiếm của Sougo bị Tiểu Đậu đánh bay không biết bao nhiêu lần. Hắn tiến lên trả kiếm tre cho Sougo, thằng nhóc này chỉ lo nhìn chăm chăm Sakashi Mame không bỏ: "Lại lần nữa."

Sakashi Mame xoay vòng cây kiếm thu về tay, ung dung nói: "Hoàn toàn không có tính khiêu chiến, không đánh nữa."

Mặt Okita đều sắp đông lạnh. "... Chớ vội đắc ý. Lần sau cô thua chắc."

Tiểu Đậu cười khinh khỉnh: "Cậu đã nói lời này từ hai năm trước đến giờ, kết quả vẫn yếu như vậy, Sou - chan~"

"Không được gọi tôi kiểu đó, thật mắc ói."

"Có sao đâu, chị Mitsuba không phải đều gọi như vậy à? Thường ngày về mặt cậu hưởng thụ lắm mà..."

"Câm miệng đi con nhỏ ranh..."

Kondou vội khuyên can: "Được rồi được rồi, đừng âm ỉ. Con gái lớn nhanh hơn. Sougo, cậu cũng đừng quá vương mắc trong lòng."

"Lại lớn thêm mười năm nữa cũng không phải đối thủ của tôi." Đậu nhi vừa lau mồ hôi vừa vén mái tóc ngắn ngang vai lên, đuôi mắt hướng lên toát ra mấy phần ranh mãnh. "Dù là kiếm thuật hay là chiều cao."

Không sai, khoảng cách Đậu thần thông qua ải thứ nhất... Đã qua hai năm rồi.

Đậu đánh giá Okita từ trên xuống dưới vài lần.

Okita và Sakashi Mame đều sắp mười ba tuổi. Về tròn trĩnh trẻ con của cậu ta đã rút bớt, gầy hơn trước không ít, dần dần có chút dáng dấp vị thiếu niên, tính cách cũng thay đổi rất nhiều. Tên nhóc quý dữ dần có cái gì không hài lòng liền la làng la lối ngày nào rớt cục bắt đầu đi vào thời kỳ chuunibyou, đã không hờ ra là xù lông mà là thay đổi chiến lược, bắt đầu trơ mặt đấu võ mồm... Có lẽ cậu ta cảm thấy kiểu thâm trầm này có khí thế hơn chẳng?

Ừm, nhưng thuộc tính độc mồm độc miệng vẫn khá mạnh...

Chỉ là cho tới hiện tại, dù chiều cao hay sức mạnh thì Okita đều chưa bắt kịp một Sakashi Mame đang lớn. Tuổi tác hai người đều quá bé, không có cách nào đánh tay đôi với sư huynh. Mà cả hai lại độ tuổi xấp xỉ, theo lẽ tự nhiên trở thành đối thủ dài hạn của nhau. Thay vì nói là so đấu, còn không bằng nói là Okita Sougo một phía bị ăn đập (...).

Đợi đã, đây cũng không phải do Mary Sue ăn gian hay gì khác... Đậu thần cũng là vì luyện tập chịu không ít đau khổ được chứ?

Đại Đậu thần ta thật lợi hại! Ròng rã hai năm, hoàn mỹ đóng vai từ một bé loli đáng yêu vừa bắt đầu chỉ học kiếm đạo vì nhằm vào Okita, đến lúc sau dần dần yêu thích nó ---- Tính cách từ mềm mại trở nên có mấy phần kiên nghị, càng ngày càng giống con trai, năng lực đá đều cũng vì thường cùng tuyển thủ Sougo đâm thọt nhau mà "dần dần" luyện ra... Là thuận theo tự nhiên cứ thế mà thành (...).

Ừm, cũng có 90% là bản sắc biểu diễn thôi. (:3 ㄅ)3

Dù sao thì cái thứ trị số vũ lực này, chính là kỹ năng đánh khắp thiên hạ vô địch thủ à.

Huống chi, kiếm đạo quả thực... Rất thú vị.

Mài giữa tinh thần, trui rèn ý chí. Trong cái cuộc sống mà thời gian đang chậm rãi trôi qua này, có thể để cho cô luôn luôn ghi khắc "bản thân"... Rất phải, rất phải.

Thảo luận: Thực lực của một vị Sue chuyên nghiệp (...).

Sơ lược lúc mọi người tan học nghỉ trưa không nhắc tới. Đến chiều, Tiểu Đẩu siêng năng cần mẫn tiếp tục với cuộc sống cố gắng (ăn cơm đi ngủ) quật Sougo.

Bé loli thân hình mảnh mai hiện giờ đã trông ra dáng thiếu nữ. Cổ tay mảnh khảnh khua kiếm tre có hình có dáng, lấy góc độ xảo quyết thiên biến vạn hóa đánh vào người Okita ----

"Đau!" Okita cắn răng, "Cô vung kiếm kiểu này là có ý đúng không... Này!!"

Đẩu nhi trở tay lại thêm một chém, "Cũng tại cậu quá sợ đau, cho nên mới cần sớm rèn luyện cậu. Sợ đau thì sao làm bậc thầy kiếm thuật được?"

Và như thế, một buổi chiều êm dịu trôi qua, đến giờ cơm tối ----

"Mau lên đi, chị còn đang chờ kìa." Sougo đứng ngoài cửa võ đường thúc giục, mặt mày thiếu kiên nhẫn.

"Tới liền." Sakashi Mame mặc quần áo con trai từ trong nhà xông ra.

Hai người sóng vai đi đến nhà Okita. Trên đường, Okita tiếp tục châm chích: "... Gian phòng của cô ở võ đường sắp tu sửa xong rồi, qua mấy ngày là có thể chuyển khỏi nhà tôi. Thật đáng mừng."

Tiểu Đẩu đang định trả lời, bỗng tầm mắt ngơ ngác ngưng lại. Okita trông theo đường nhìn của cô, lập tức nhú mày.

Cuối con đường, Mitsuba và Hijikata đang đứng đối diện nhau nói chuyện gì đó.

Hijikata vẫn là mặt không lộ cảm xúc, chỉ yên lặng lắc đầu.

Mitsuba lại không giống vậy ---- Không biết là do màu ánh tà dương gây nên hay thế nào, đôi má cô gái ửng đỏ, ý cười trên khóe môi dịu dàng như muốn tan chảy.

Sắc mặt Sougo ngay tức thì âm trầm lại, "Tên khốn đáng ghét..." Nói rồi, cậu ta bước nhanh tới chỗ Mitsuba. Mitsuba và Hijikata phía bên kia cũng thấy bọn họ, Mitsuba đứng tại chỗ xa xa phất tay với hai người.

Hijikata khẽ gật đầu với Mitsuba rồi đi về phía bọn Tiểu Đậu, mắt thấy sắp lướt qua người Sougo cũng không có ý dừng lại, đoán chừng hẳn chuẩn bị về võ đường.

Trái lại thì bước chân Sougo hơi dừng, cũng không quay đầu thấp giọng nói: "Ê, tránh xa chị tôi ra."

Hijikata liếc mắt nhìn cậu ta, không nói gì tiếp tục cất bước đi xa.

Tiểu Đậu ở phía sau nghe được rõ rõ ràng ràng.

Khụ khụ.

Chàng trai Hijikata - kun, thuộc tính im lặng là vàng từ thời kỳ biến thanh kéo dài đến nay thì vẫn còn chút xúu tàn dư... Dường như độ moe lại cao lên. Há?

... Sou -chan, vẻ nam tính của cậu rõ ràng không đủ dùng nhỉ? ($\rightarrow v \rightarrow$)

Ở chung lâu, Đậu nhi cũng hiểu rõ Hijikata. Hồi đó mới vào võ đường, Hijikata vẫn đầy người đề phòng không thích nói chuyện. Sau đó, hẳn được các nhân vật hệ chữa trị như Kondou, Mitsuba vân vân khuyên bảo cộng thêm tuổi tác tăng trưởng, tính cách cũng thay đổi nhiều. Đối với người thân quen thì giao lưu bình thường, suýt nữa làm Tiểu Đậu quên hẳn còn thuộc tính ẩn núp im lặng là vàng (...).

Có điều yếu tố moe của Hijikata - kun là ở chỗ, lúc ở chung với con trai có thể châm chọc rôm to, lại không giỏi ứng phó với con gái. Cho nên đối với cô và Mitsuba, hẳn từ trước đến giờ khá là ít nói.

Tuy vậy, nhưng đừng tưởng rằng Đậu thần không thấy mặt Hijikata - kun anh lúc không biểu cảm nhìn Mitsuba cô nương, trong đôi mắt hẹp dài kia toát ra chút ty ty dụ dàng không giống với đôi người khác...

Xem ra, chi nhánh HijiMitsu đã mở ra ha?

Đậu nhi đang đắm chiêu nhìn chăm chú vào bóng lưng Hijikata, thỉnh linh cổ tay bị người

kéo mạnh về phía sau!

Tiểu Đậu thoáng lão đảo quay đầu lại.

Okita ở phía sau cách cô rất gần. Tuy rằng cái đầu hai người đều ngang nhau, nhưng cảm giác lại ngoài ý muốn có hơi áp lực ----

Thiếu niên mặt không thay đổi: "Nhìn chăm chăm tên đó ngăn người cái gì?"

Đậu nhi bị nắm đau, nhú mày lại vỗ vào tay cậu ta: "Buông ra!"

Okita không buông tay mà còn nắm chặt hơn.

Cặp mắt huyết hồng được nắng chiều phủ lên sắc màu ngày càng yêu mị kia, đang xem xét tỉ mỉ biểu cảm của Sakashi Mame, dường như muốn từ trong đó tìm ra cái gì.

Hồi lâu, cậu ta lại mở miệng, giọng điệu không có bằng trắc.

"Cô cũng giống vậy, tránh xa tên khốn đó ra."

Ồ kìa, ngài là không phải là hiểu lầm cái gì chứ tiểu ca?

PS: Tự dừng lại cảm giác ra ham muốn chiếm hữu của vị thanh mai trúc mã này là sao đây (...)!

Đậu nhi vô ý thức giật tay lại: "Không cần cậu quan tâm..."

Cô bỗng thấy độ thiện cảm đỉnh đầu Okita lóe lên, tung tăng nhảy lên hai điểm.

Đậu xanh rau má?!

Okita hơi dùng sức kéo Sakashi Mame đang giãy dụa lại gần hơn một ít, híp mắt uy hiếp nói: "Nghe hiểu thì làm theo, nếu không tôi cho đẹp mặt, đồ ngốc."

Ừm, độ thiện cảm nó... Lại lên hai điểm, đã biến thành năm mươi bốn rồi (...).

Tiểu Đậu quá hãi ---- Chợt, cô nhớ tới trong hồi ức về chuồng chó phủi bụi năm xưa, mấy câu thoại máu chó của Okita Sougo có liên quan tới Hijikata...

Ồ, cánh cửa về thế giới mới... Mở ra ha?

...

Các bạn gái đọc giả, chúng ta hãy tạm gác lại vụ gian tình không có đoạn kể mà hãy theo bước chân Đậu thần trên đường về nhà ---- Nửa giờ sau, chị em Okita và Sakashi Mame ngồi vây quanh trước bàn cơm, bắt đầu thời gian cơm tối hòa thuận.

Lúc lấy thêm cơm, Mitsuba đi qua bên người Tiểu Đậu, dừng lại sờ sờ tóc cô: "Dài ra thêm rồi."

Tiểu Đậu cũng không để ý tiện tay vuốt đuôi tóc: "Ừm, vậy mấy ngày nữa đi cắt thôi."

Mitsuba vẽ mặt phiền muộn: "Đừng cắt nữa, ngắn như vậy sao giống con gái chứ?"

---- Vì để tiện việc luyện tập kiếm đạo, trước buổi luyện kiếm đạo đầu tiên, Sakashi Mame đã dùng dao cắt mái tóc dài nuôi từ nhỏ đi.

Nhớ lúc mình đổi mới tạo hình đi vào, rất thành công kiếm đủ các con mắt của các sư huynh... Và cộng thêm độ thiện cảm của nhóc quỷ Okita.

Ha ha ha. (←w←)

Mitsuba lại nhìn trang phục con trai Tiểu Đậu mặc: "Còn có cái này cũng vậy.... Thiệt là, mỗi ngày xen lẫn với một đám nam giới..." Cô ngồi quỳ xuống, cầm tay trái Đậu nhi (Đậu nhi thuận tay trái) nhìn kĩ than thở: "Vết chai dày như vậy thật đúng là... Đây chính là tay một cô gái mà. Tại sao lại cố chấp thế?"

Đậu nhi: "Bởi vì phải trở nên mạnh mẽ. Không mạnh làm sao bảo vệ chị Mitsuba được? Sou - chan thì quá ăn hại rồi."

Sougo ngừng đùa, đang định phun về thì đã bị tiếng cười khẽ của Mitsuba cắt đứt.

Biểu cảm của thiếu nữ nửa trù mến nửa bất đắc dĩ: "Nói gì đó, nên là người chị bảo vệ em trai em gái mới đúng."

Tuy rằng trong miệng phàn nàn, nhưng trên mặt cô ấy tràn ngập biểu lộ "bị cảm động".

Ha ha.

Đậu thần sẽ nói cho bạn biết rằng hai năm qua, độ thiện cảm của nàng Mitsuba xinh đẹp tuyệt đối đã bị Đậu thần kéo cao chót vót sao?

Đối với phái nữ ấy à, Đậu thần mà ra tay... So với sinh vật giống đực phiền phức kia còn tốt hơn gấp trăm lần ấy chứ?

Đừng nói Đậu 2D, nói không chừng trong thế giới 3D cũng có hàng đồng bé đọc giả muốn phá tan bức tường 2D để được gặp mặt Đậu thần cơ đấy. Khụ khụ.

Đậu nhi đang ở trong lòng đặc ý, tay Mitsuba khẽ vuốt bàn tay bản thân lại lời về sự chú ý của cô.

"Tuy rằng nghe như thế rất vui vẻ, nhưng chị vẫn càng muốn nhìn Mame - chan trở về làm con gái đó." Mitsuba nói liên miên nói. "Chị và Kondou tiên sinh đã thương lượng qua, lần này em vì gian phòng võ đường cần tu sửa mới chuyển đến nhà chị, vậy liền dứt khoát đừng trở về, sau đó ở cùng chị với Sou - chan đi. Dù sao trong đạo trường đều là đàn ông con trai, đối với con gái mà nói thì rất bất tiện."

Đối mặt với gương mặt cười moe vô cùng ấy của Mitsuba, Đậu... Chắc chắn là không nhẫn tâm bác bỏ.

Vả lại, phát triển này... Hoàn mỹ trùng khít với kế hoạch của mình thôi.

"Phản đối." Okita Sougo vẻ mặt ghét bỏ. "Ồ lại? Hoàn toàn không ý nghĩa, có đề bà chằn này học hỏi chị mười năm, chỉ sợ cũng học không tới một phần đoạn trang của chị."

Mitsuba khẽ mỉm cười: "Miệng của Sou - chan chỉ cần phụ trách ăn cơm là đủ. Đây~" Nói xong cô ấy đẩy chén cơm qua, mặt mũi bình tĩnh đổ hết chiếc lọ đựng bột ớt trên tay.

Sougo nhìn chằm chằm tòa núi bột ớt nhỏ đỏ tươi trên cái chén trước mặt, không nói.

Tiêu Đậu: Cái này gọi là lực chiến đấu của thiếu nữ moe khi đối đầu với tên sis-com (1) (...).

(1) Hội chứng cuồng chị (em) gái quá mức.

Một chiêu diệt gọn Sougo, Mitsuba chuyển hướng Tiểu Đậu, nét mặt hưng phấn như sắp được chơi trò nuôi dưỡng, "Vậy trước tiên nuôi tóc dài mới được~"

Đầu kia, Sougo đã đẩy chén cơm qua một bên, nghe vậy rất thuận tiện đưa tay kéo mái tóc sau đầu Đậu nhi, cười nhạo: "Để tóc dài? ... Cho dù để dài, ngoại trừ tết cái bím tóc cho em làm dây cương ra thì cũng chẳng tăng thêm được tý nữ tính nào. Con nhỏ thường xuyên vũ đao lộng thương rượt đánh người khác này có điểm nào giống con gái?"

"A!" Đậu nhi bị kéo hơi đau, quay đầu lại muốn đánh tay Sougo lại bị đối phương né qua.

Diên à, Đậu thần chỗ nào không giống con gái? Phụ kiện thiết yếu đều bày đầy ra đấy chứ!? Khuôn mặt mà độ lồi cuốn tăng lên theo độ tuổi này có cậu mắt mù mới không thấy đó tên tsundere chết giẫm!

... Nói tới nói lui, thiếu niên đi vào thời kỳ trưởng thành, đối với cô gái cùng nhau lớn lên thường theo thói quen động tay động chân, giờ trò láu ca như túm bím tóc, giật dây buộc tóc...

Sẵn tiện xin hãy ban cho Đậu thần thành tựu "Hình thức yêu đương thanh mai trúc mã ON" luôn, cảm ơn. (←w←)

Mitsuba: "Sou - chan cảm thấy Tiểu Đậu không giống con gái? ... À~ Tại vì Mame - chan chưa bao giờ điềm đàm trước mặt Sou - chan thôi. Ai bảo em cứ suốt ngày so đo với Mame - chan?"

"Điềm đàm? Cô ta có thứ đó sao?" Sougo lười biếng kéo dài âm, khóe môi gợi lên chế giễu.

"Cũng chỉ có em nghĩ rằng Mame - chan không giống con gái. Mọi người cũng không nghĩ vậy đâu." Mitsuba bỗng khẽ mỉm cười, hơi có chút thiên nhiên hắc (2): "Đặc biệt là mấy cậu nhóc ở võ đường với bên nhà hàng xóm..."

(2) Kiểu nhân vật có những cử chỉ, lời nói gây trở ngại cho người khác mà không tự giác.

Sougo không cười, ánh mắt lóe lên, ngồi ngay người lại: "Mấy cậu nhóc? Là những ai?"

Mitsuba lại cười sung sướng hơn.

... Eo má ơi.

Trong vòng một ngày, liên tiếp bùng nổ hai lần ham muốn chiếm hữu, vậy cũng được à Sou - kun ngốc? (:3 ㇿ)3

Sakashi Mame dường như không quá để tâm đề tài này, bình tĩnh buông chén. "Ăn no rồi. Vậy em đi trước đây."

Mitsuba: "Trên đường cẩn thận. Sắc trời tối quá thì nhờ Harada - kun đưa em trở về nhé~"

Nghe vậy, Okita Sougo chột ngắc đầu nhìn Tiểu Đậu: "Cô đi đâu vậy?"

Chú thích: Harada Ryouta - kun = vị thiếu niên hệ chữa trị thanh mai trúc mã - trước đây.

Tiểu Đậu: Nhận thấy uy hiếp sao, Sou - chan mười ba tuổi~?

Đậu thần sẽ nói rằng, trong quá trình dùng cơm thì đầu óc cô đã áp ủ xong kế hoạch kế tiếp sao?

Bước tiếp theo, chính là mở hoàn toàn cánh cửa dẫn đến thế giới mới ra (...).

Sakashi Mame chậm chạp quay đầu lại nhìn Okita Sougo.

Chương 13: Gintama Thiên - Kỳ Mười Một

Sakashi Mame quay đầu lại nhìn Okita, "Đi trả đồ cho anh Ryouta. Thế nào?"

Sougo: "Tôi đi với cô."

Tiểu Đậu: "... Cậu lại có ý đồ gì đây?"

Mitsuba: "Sou - chan cũng đi chung đi, miễn cho Ryouta lại phải đi một lần đưa Tiểu Đậu về."

Giải quyết nhanh gọn, thế là hai vị fan của Mitsuba (...) cùng nhau đi ra cửa.

Chờ cách nhà Okita được một đoạn, Okita thấy mặt Tiểu Đậu vẫn đầy hoài nghi thì mất híp híp: "Biểu cảm này của cô... Thật không biết tốt xấu, cô tưởng tôi ban đêm ban hôm muốn đi cùng với cô lắm à?"

Sakashi Mame bỗng chốc bị thọt thì mím chặt môi, nghiêng đầu đi: "... Không muốn thì đừng đi. Ngay cả tôi mà cậu cũng đánh không lại thì sao làm một tên bảo tiêu đẳng hoàng được. Anh Ryouta đưa còn hay hơn, anh ấy đáng tin hơn cậu nhiều..."

"Anh Ryouta, anh Ryouta đủ chưa?" Okita hơi nhú mày, "Bớt coi thường người khác đi. Tôi mà ở võ đường thì chỉ động đầu ngón tay thôi đã giải quyết anh ta trong vòng một nốt nhạc."

Tiểu Đậu: Vâng, tôi hiểu, tôi hiểu rõ ---- Okita Sougo sau này chính là thiên tài kiếm thuật, người thừa kế có tư chất trâu bò nhất của phái Tennen Rishin Ryu (Thiên Nhiên Lý Tâm lưu).

Có điều nhóc con à, cưa gái không phải dựa vào sức mạnh, hơn nữa hiện giờ sức mạnh của cậu còn chưa bằng gái nữa là. (→_→)

Lặng lẽ vẫn hồi tôn nghiêm đi, được chứ?

Sau đó căn cứ vào mạch trò chơi, hai vị thanh mai trúc mã... Lại cãi vả.

Đến nhà Ryouta, Tiểu Đậu tiếp tục thêm củi, ra sức tỏ vẻ đáng yêu các kiểu nhắm vào Ryouta - kun. Cô còn hiềm độ lửa chưa đủ, ngay cả những khi Ryouta giúp mình sửa sang mái tóc, ánh mắt ôn nhu bắn ra tia sáng dịu dàng gì gì đó đều giả bộ hồ đồ không biết. Cô tiếp tục đi tuyên bạn bè, thả ra quãng sáng diễm đạm đáng yêu của thiếu nữ mới lớn (thời kỳ ăn cơm trăm họ hay làm) ...

Đến khi đôi mắt Sougo, cô lại ồm thỏa cất tiết tháo về túi, khôi phục trạng thái oan gia.

Hừ hừ, Sogou - kun, hãy để Đậu thần giúp cậu thông não toàn diện, mở mang đầu óc đi (...).

Ha ha, như sự kiện nguy tình địch chẳng hạn. (←v←)

Sau khi đi ra nhà Harada Ryouta, hai người sóng vai lên đường về nhà, bầu không khí tất nhiên rất cứng ngắc. Sougo luôn nghiêm mặt, Đậu nhi cũng rất phối hợp đơ mặt không nói lời nào...

Cả hai trầm lặng đi được một quãng mãi đến tận lúc quẹo vào một phố ẩm thực phải trái qua trên đường về.

Đang là thời điểm náo nhiệt của mấy quán rượu to to nhỏ nhỏ, ánh sáng dịu nhẹ màu vỏ quýt từ hàng loạt đèn lồng dưới mái hiên tỏa sáng một vùng quang cảnh, trải dài hai bên đường lớn. Dữ loại mùi thơm của đồ ăn quán quanh chóp mũi khiến cho phố xá quen thuộc này tăng thêm vẻ ấm áp.

Bước chân Sakashi Mame đột nhiên hơi chậm lại.

Okita liếc nhìn cô, phát hiện Sakashi Mame đang chăm chú nhìn về một hướng, ánh mắt có chút mơ màng.

Cô ấy đang xem cửa tiệm mà Kondou thường dẫn mình và Hijikata đi ăn khi vô đường kết thúc huấn luyện.

Trong cửa hàng chỉ ngồi một khách hàng. Rèm cửa che lại nửa người trên của người đó, chỉ có thể nhìn thấy vạt áo kimono tím đậm và thanh kiếm bên hông. Nhưng chỉ những thứ ấy cũng đủ làm cho hai kẻ thường cùng hăn sớm chiều chung đụng nhận ra là ai ----

Là Hijikata.

Tiểu Đậu đang chuyên tâm diễn xuất (...), không ngờ trước mặt thỉnh linh đưa ra một bàn tay năm ngón hơi mở, ngăn trở tầm mắt của cô. Cô hết hồn, quay đầu lại nhìn tên Okita đang giơ tay lên kia: "Làm gì thế?"

Okita mặt không hề cảm xúc, giọng điệu hơi lạnh: "Làm gì? Tôi mới nên hỏi cô làm gì mới đúng. Lần thứ hai rồi đây. Sao hả, tên đó trên người nở hoa hay sao mà nhìn mê mẩn vậy?"

"Cậu thật đông dài... Trên đường nhìn thấy đồng môn mà coi như không thấy mới quái lạ được không?" Sakashi Mame thu hồi tầm mắt, sắc mặt có phần không tự nhiên đánh rớt tay Sougo, tiếp tục cúi đầu đi về phía trước.

Okita cũng không dễ qua mặt, "Vậy nên? Cô cứ nhìn một cái rồi đi như vậy, cũng không chào hỏi thì không xem là 'coi như không thấy' sao?"

Hiếm thấy là lần này Sakashi Mame không cãi lại mà dừng bước chân, biểu hiện trên mặt lại ngẩn ra chốc lát.

Im lặng hồi lâu.

Cô nhẹ giọng mở miệng như lẩm bẩm một mình.

"... Tôi chỉ đang suy nghĩ... Chị Mitsuba có phải là..." Thoáng ngừng lại, âm thanh cô nhẹ hơn, như thể chọn từ có chút gian nan: "Thích... Hijikata - kun?"

"Không thể nào." Cậu ta đáp ngay.

"Nhưng ánh mắt chị Mitsuba nhìn anh ấy..." Đôi mắt Sakashi Mame thoáng âm đạm, "... Quên đi, có nói thì cậu cũng không hiểu."

Cô cắn môi, xoay người muốn đi.

Okita đứng không nhúc nhích, tầm mắt dõi theo bóng lưng cô. Cậu ta nhàn nhạt mở miệng, giọng điệu nghe không ra vui hay giận. "Lại để ý chuyện của Hijikata đến vậy sao?"

... Ôi chà.

Chìa khóa mở cánh cửa đến thế giới mới bây giờ đã nằm trên tay Đậu thần... Đúng không nào? (←o←)

Sakashi Mame quay đầu nhìn chỗ khác, thoáng mở ra quãng sáng khẩu hiềm thể trực, "Phiền ghê, đã nói không phải! Hay là tôi nói phải thì cậu mới chịu? Phải phải phải phải, cậu vừa lòng chưa?"

Dứt tiếng, hồi lâu cô chưa nghe Sougo đáp lại. Sakashi Mame từ trong trạng thái khẩu hiềm thể trực phục hồi tinh thần, thoáng nghi ngờ quay đầu lại nhìn cậu ta.

... Đậu xanh rau má, tình huống này là thế nào (←←)!?

---- Thiếu niên nghiêng người đứng dưới ánh đèn, nửa bên gò má ẩn trong bóng tối, đang không hề chớp mắt nhìn cô.

Trên nửa gò má còn lại được ánh đèn bao phủ, độ cong từ khóe miệng có thể thấy rõ ràng.

Bỏ qua chuyện tính cách xấu xa không nói, tướng mạo Okita tiểu ca rất có thể đánh lừa người khác, thời niên thiếu càng lộ rõ hơn. Mỗi lần cậu ta cười, kỳ thực... Khá là đáng yêu.

... Nhưng mà thiếu niên à, nụ cười này của ngài, sao lại khiến người ta hãi hùng như vậy...

Tiếp đó cậu ta mở miệng.

"Dù có để ý cũng không hề gì."

Tiếng nói nhẹ nhàng ngừng lại.

"Chẳng qua chỉ cho tôi có thêm một lý do để chém hấn mà thôi."

Sakashi Mame ngây ngẩn.

Thế nhưng hiển nhiên là một thiếu nữ mười ba tuổi đối với tình cảnh như thế... Cũng không quá hiểu sâu cái gì. Cô chỉ bấu môi, nhỏ giọng cầu nhàu một câu "Ngu ngốc sao" rồi một mình tiếp tục đi về phía trước.

Trong nháy mắt quay đầu, bắp thịt Đậu nhi run rẩy.

Ừm, kế hoạch đã thông .

Vội lại, Đậu thần sẽ nói cho các bạn biết rằng, bởi vì đã sớm biết mỗi buổi tối Hijikata - kun đều sẽ tới nơi này ăn khuya nên ban nãy cô mới nhắm chuẩn mà "đi ngang qua" sao?

Mới không nói đâu. Khụ khụ. (:3 ㄅ)3

...

Thời gian vèo vèo trôi qua.

Khi nói chuyện với Hijikata, Sakashi Mame biểu hiện càng ngày càng không tự nhiên, đến cuối cùng hầu như tận lực tránh né trò chuyện với hắn. Lại thêm cô đã ở lại nhà Okita, tận mắt trông thấy sự kiện chi nhánh HijiMitsu quả thực là chuyện thường như cơm bữa.

Mỗi lần như vậy, ánh mắt Sakashi Mame lúc nhìn hai người kia đều có chút mê mang và sầu muộn.

---- Mê mang và sầu muộn thì Đậu nhi không biết diễn thế nào, nhưng mà Sakashi Mame dù sao cũng lớn lên xinh xắn, có đứng chỗ ấy chờ ra cũng không bị lộ. Vì vậy cô chỉ cần nhìn Hijikata - kun, trong đầu suy xét xem buổi trưa ăn gì là có thể nộp bài (...).

Đương nhiên, cũng bởi vì ở tại nhà Okita, mấy cảnh diễn xuất này đều có thể bị Okita tiêu ca nhìn thấy một cách thuận lợi ----

Thế là vẫn duy trì nhịp điệu này, độ thiện cảm của Sogou - kun thẳng tiến vào thời kỳ tăng trưởng...

Trưa nay, Tiểu Đậu đang ưu buồn nhìn bóng lưng Hijikata - kun, đang nghĩ buổi trưa ăn cá hay nên ăn thịt đây, N' hồi lâu chưa lên tiếng bỗng bắt sóng ----

[Cứ tiếp tục như vậy, độ thiện cảm sẽ phình lên rất nhanh, cô không sợ đi tới tuyến chuồng chó ngày xưa sao?]

Đậu nhi đã quen với việc N' Xuất quỷ nhập thần, lông mi cũng không nhắc. Cô lộ ra chút gợi ý: Ông biết đặc tính của game hành động không?

[Là gì?]

Tiểu Đậu: ... Nhìn như là cửa ải khó khăn hiểm thấy, nhưng chỉ cần tìm được bí quyết qua ải là có thể thoải mái thông qua. Cửa ải mà con người không thể thông qua là không tồn tại. Cũng không phải vì người sáng chế cố gắng để lại khe hở cho người chơi chui qua, mà vì trình tự chắc chắn phải có "quy luật", mà quy luật... Chắc chắn có thể bị phá giải. Vừa mới bắt đầu,

ông từng nói với tôi thế giới này có 'quy tắc', thực ra đạo lý cũng giống nhau. Tôi còn nhớ ông có nói, 'Hệ thống sẽ không soạn ra tử cục', đúng không?

[... Đúng.]

Tiểu Đậu thu hồi tầm mắt, nhìn kiếm tre trong tay: Sau khi tôi tốn chút thời gian cân nhắc... Phát hiện cái kịch bản này quả nhiên là đúng tốt nhất.

[Là sao?]

Đậu nhi sang chảnh vượt cọng ahoge: Đến lúc đó ông sẽ biết.

Hạt mầm đã chôn xuống, chỉ đợi thời cơ chín muồi.

...

Từ đó, Đậu nhi vẫn không chế khoảng cách và mức độ "quan sát Hijikata - kun" một cách vi diệu...

Đậu thần sò sò tiết tháo trong túi vị tác giả anh tuấn, bày tỏ là chừng mực công lược một cậu bé quá lớn, giúp thiếu niên thời kỳ trưởng thành thông não đã là cực hạn của lương tri rồi (...). Ở Okita mười sáu tuổi, cũng là lúc trước khi Kondou chính thức giải tán võ đường mang mọi người đi Edo đầu quân Mạc phủ, cô chưa có ý chọc thủng lớp cửa sổ giấy này.

Thế nhưng từ từ... Cô trở nên lực bất tòng tâm.

Năm Okita Sougo mười bốn tuổi, đã bắt đầu ngang tài ngang sức với Sakashi Mame rồi.

Thiếu niên đang dần cao to chóng lớn. Đến tuổi này, sức mạnh thuộc về phái mạnh cấp tốc tăng trưởng. Cậu ta rất nhanh sẽ vượt qua Sakashi Mame. Trước đây Tiểu Đậu dùng ưu thế áp đảo về cả kỹ thuật lẫn lực lượng cũng biến mất theo.

Đến mười lăm tuổi, khí lực của Sakashi Mame đã không đấu lại cậu ta, chỉ có thể dựa vào cách đánh mưu mẹo xảo trá mới có thể miễn cưỡng đánh ngang tay.

Sakashi Mame cũng không lại đánh bay kiếm tre trong tay Sougo. Trái lại thì bắt đầu mỗi lần giao chiến, gan bàn tay của cô bị sức mạnh của đối phương làm chấn động đến mức càng ngày càng đau, mấy lần thậm chí suýt nữa tuột tay.

Răng sữa đã biến thành răng nanh, tốc độ trưởng thành của Okita quá trâu, hôm nay so với hôm qua càng thêm triển lộ tài hoa, hai con mắt lúc giao đấu sắc bén làm người ta kinh ngạc.

Mặc dù là chuyện trong kế hoạch nhưng trong lòng Tiểu Đâu vẫn khó mà tiếp thụ...

Dù sao luyện kiếm quanh năm suốt tháng không phải giả.

Quên đi, dù sao trong Gintama chưa bao giờ thiếu kiếm thần kiếm quý... (:3 つ)3 Okita tiểu ca mười lăm tuổi biết đánh nhau, đã là bình thường rồi...

Nghĩ như vậy, Tiểu Đâu lại một lần nữa vung kiếm tre trong tay.

Đã là buổi tối, trong võ đường không có một bóng người.

Gần đây, Sakashi Mame luyện tập khá liều mạng, mỗi ngày đều đêm khuya mới về nhà.

Cánh tay đã tê dại đến mất tri giác, Tiểu Đâu lau mồ hôi trên trán, nhưng trong lòng suy nghĩ chuyện khác.

Hiện tại đã là cuối xuân. Đến mùa hè, Sogou - kun liền mười sáu?

Đâu nhi thôn thức giây lát, xoay người đi ra võ đường lại ở cửa đụng phải một người. Cô giật mình ngẩng đầu lên, lúc này mới dựa vào ánh trăng thấy rõ người tới ----

Okita Sougo đứng ở trước cửa, cúi đầu nhìn chằm chằm cô.

Chờ chút, Đâu là [ngẩng đầu] phải không? Okita tiểu ca, ngài là [cúi đầu] đúng chứ?

Ừm, đúng vậy... Từ hai năm trước Sakashi Mame đã không cao thêm bao nhiêu, Okita lại vào tuổi chónh lớn. Tại khoảng cách gần như thế đối diện Okita, cô đương nhiên phải ngẩng đầu thôi _(:3)∠)_

Tâm tình đến rồi mà không xài chính là lãng phí. Ngay sau đó, biểu cảm của Sakashi Mame... Có phần hoảng hốt.

Okita mở miệng trước: "Đờ người làm gì thế?"

Sakashi Mame phục hồi tinh thần, có chút kháng cự lùi về sau vài bước kéo dài khoảng cách với Okita, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Không có gì... Kẻ ngốc thường lớn nhanh nhĩ... Cậu tới

làm gì?"

Okita phản ứng lại thì trước tiên sửng sốt. Không biết tự bao giờ đã có thể nhìn xuống người bạn thuở nhỏ. Từ góc độ này nhìn cô, so sánh với khí thế lẫm liệt lúc cô ấy cao hơn chính mình, giờ đây đúng là quá yếu...

Trong lòng tự dưng có thứ gì đó bắt đầu căng phồng. Lúc Okita phục hồi tinh thần lại, bước chân đã tự động bước lên phía trước áp sát vào cô lần nữa. Thấy cô vẻ mặt không vui ngẩng đầu nhìn lại, lại có một loại cảm xúc thỏa mãn sung sướng xấu xa đến lạ kỳ: "Chị lo lắng nên bảo tôi đến tìm cô. Mỗi tối muộn như vậy mới về là vì luyện tập ở đây?"

Sakashimi qua loa "ừ" một tiếng.

Okita hơi hất cằm lên, "Luyện thế nào đi nữa cũng vô dụng, sớm muộn cô cũng thua tôi."

Sakashimi không nói lời nào, vòng qua cậu ta định đi ra ngoài. Kế hoạch chọc giận thất bại, Okita vẫn không ngừng lại. Cậu ta nghiêng người cản lại, kết quả bị thiếu nữ dùng chuôi đao đập vào bả vai.

"Tránh ra đi!"

Sức lực không nặng không nhẹ, cũng không phải đánh thật, chỉ đau chút xíu thôi. Nhưng ngay lúc cô quay đầu lại, trong đôi mắt rõ ràng rơm rớm nước.

Okita ngây ngẩn, "Này..."

Cậu đưa tay ra lại chỉ bắt được một mảnh góc áo, Sakashimi đã nhanh chân đi xa.

...

Sáng sớm ngày tiếp theo.

Lúc Sakashimi đi vào võ đường, vành mắt có màu xanh xám, rõ ràng cho thấy ngủ không ngon. Trong lúc luyện tập, cô thỉnh thoảng cảm giác được tầm mắt của Okita lại vờ như không biết (Okita đã không còn cả ngày đánh nhau với cô mà bắt đầu khiêu chiến mấy đệ tử nam khác trong võ đường).

Đến buổi chiều khi đệ tử tản đi, Đẩu nhi đang định rời khỏi, Okita đi tới trước mặt. Kiểm

tre trong tay cậu ta ở khoảng không vẽ ra một vòng cung.

"Muốn đánh không?"

Tối qua luyện tập trắng đêm cộng thêm ngủ không ngon giấc, cánh tay tê mỏi không chút sức lực, tinh thần cũng không tốt. Trạng thái của Sakashi Mame rất kém cỏi, đánh thế nào được?

Thế là Đâu nhi ngẩng đầu...

Nhàn nhạt "ừ" một tiếng.

Ừm...

Ứng chiến chứ. (→3→)

Ha ha, điều kiện và thời điểm hoàn mỹ biết nhường nào? Nếu mà trạng thái không kém như vậy thì cô còn chưa chịu đánh đâu, bằng không thì kịch bản làm sao êm xuôi được?

Thời khắc quyết chiến đã đến ---- Vung cọng ahoge lên chiến thôi, Sogou - kun (...).

Chương 14: Gintama Thiên - Huyết Đồng

Tiếng xé gió nổi lên, kiếm tre của Sakashi Mame và Okita va vào nhau phát ra âm thanh chan chát!

Hai sống dao quét nhau rồi lập tức lại tách ra.

Đã qua gần một phút --- Cánh tay trái Sakashi Mame do dùng sức quá độ nên trong trận giao chiến này đã bắt đầu tê dại, chỉ dư lại sự đau đớn thỉnh thoảng có thể cảm giác được từ gân tay. Okita thì vẫn thành thạo điều luyện.

Xu thế suy tàn rành rành đến mức này, Sakashi Mame lại như không hề hay biết, chút bối rối cũng không. Riêng con mắt cô đang dần u tối xuống, sâu đến không nhìn rõ bất cứ thứ gì nhưng lại khiến người ta kinh ngạc.

Từ khi Sakashi Mame xuất hiện, nguyện vọng trong đời Okita lại có thêm một cái "Trên cô ta về mặt kiếm đạo". Nhưng giờ đây khi nhìn cặp mắt kia, thế công của cậu ta lại vô tình trì hoãn trong nháy mắt ----

Sakashi Mame và Okita Sougo đánh nhau từ nhỏ tới lớn, hai bên đều rất quen thuộc đường lối của đối phương. Ngay lập tức nhận ra, nét mặt cô liền nóng nảy lên: "Ng nghiêm túc chút đi!"

Nói rồi cô lại chém tới một kiếm!

Okita đỡ lại đòn đánh, "Này, cô..."

Không đợi cậu ta nói hết nguyên câu, Sakashi Mame lại ra một đòn, thế kiếm chọt vô cùng ác liệt!

Sakashi Mame nhìn như rất bình tĩnh, lúc này rốt cục vì sự nhân nhượng của Okita mà lộ ra tâm tình.

Chiêu này là kỹ thuật cô tự chế lúc chơi đùa hồi nhỏ, chuyên đi gạt kiếm của Okita. Bởi vì sức mạnh dần dần không bằng Okita, không biết từ khi nào chiêu này đã không còn xuất hiện,

hiện tại cô lại theo tiềm thức sử dụng.

Nhưng cô đã quên rằng, bây giờ đã không còn là "hồi nhỏ" nữa.

Theo tính cách của Okita quả nhiên vẫn lấy tấn công làm phòng thủ, trực tiếp đánh lại!

Sakashimi Mame dùng kiếm tay trái, không khỏi có chút đặc thù. Lúc liễu mạng ả đã là dùng tốc độ tay mới có thể trước tiên vùng hướng tay mặt đối phương, dựa vào khoái kiếm chèn ép Okita. Okita suy tư sáu năm trời làm sao để thắng cô, lúc đó còn nhỏ sức yếu không nhanh bằng cô, chiêu thức thì có mà phản ứng thì không, lúc này tốc độ cậu ta đã sớm vượt qua ----

Chuyện dĩ nhiên là, kiếm của Okita trước một bước quét đến tay Sakashimi Mame.

Tiêu Đẩu: ... Dù sao sáp vào cũng dễ thua thôi, chỉ cần ngấm nghĩ thua sao cho đẹp là được rồi.

Thế này cũng coi như là... Đối với Sogou - kun ngài đây, với cả giấc mơ của Sakashimi Mame thuở nhỏ... Làm cái kết thúc đi ha?

Dù rằng lúc xuất kiếm tâm tình phức tạp, Đẩu nhi vẫn dẫn đo lường đạo chuẩn xác...

Một giây sau, xương cổ tay của cô bị kiếm tre của Okita đánh trúng!

Dưới cơn đau nhức kịch liệt, gan bàn tay cô buông lỏng. Kiếm tre tuốt tay "lạch cạch" rơi trên mặt đất, trong âm thanh còn xen lẫn tiếng thét lên đau đớn của Sakashimi Mame!

Đẩu nhi vừa cắn răng nhìn đau mắt ứa lệ che cổ tay, vừa ở trong đầu tự khen ngợi tinh thần hi sinh của mình.

Ừm, không phải diễn. Lần này... Là đau thật.

... Sogou - kun, ngài giỏi lắm. Khi còn bé Đẩu nhi còn dựa theo tinh thần chủ nghĩa nhân đạo bảo vệ thiên tài kiếm thuật mà giữ sức, ngài cứ nhẫn tâm đánh vậy sao?

Quên đi, dù sao cũng là Đẩu gia chủ động góp tới chịu quất, không oán được ngài.

Cổ tay bé nhỏ của thiếu nữ run rẩy... Một lát sau thấm ra giọt máu, chậm rãi trượt xuống, dưới làn da trắng bệch nhìn thấy mà giật mình vô cùng.

Trải nghiệm độ sắc nét của thị giác, ngài xứng đáng có được (...).

Okita thu kiếm, nhanh chóng đi về phía cô, "Ê, không sao chứ?!"

Sakashi Mame cầm cổ tay không lên tiếng, thẳng quay đầu đi ra phía ngoài. Okita còn chưa bắt kịp tiết tấu, vô thức bước nhanh đuổi theo. Không ngờ Tiểu Đậu đến cửa đột nhiên tăng tốc, sau đó nhanh chóng lấy tay kéo lên đem cửa khóa trái, nhốt tại Okita bên trong!

Okita bối rối chốc lát, rất nhanh thuộc tính tsundere nổi lên: "Này!? Cô làm gì thế... Mở cửa!"

"... Không cần cậu quan tâm." Giọng nói của Sakashi Mame hơi chột dạ, "Đừng lại đây."

...

Và, Tiểu Đậu thành công bỏ chạy...

Xin lỗi mấy gái, không phải Đậu thân không muốn diễn tiết mục [Thiếu nữ bi thương nũng nịu rơi lệ đùa bỡn thiếu niên] vân vân cho các bạn xem. Thật ra... Tiết tháo của mình có hạn, không làm bộ cô gái yếu đuối được.

Vào lúc này, Tiểu Đậu đang yên lặng ôm đầu gối ngồi ở đầu cầu vòm tròn. Cô nhìn cổ tay chảy máu, tận lực nhớ lại những kí ức đau buồn của mình.

Ừm, người ta nói thức đêm xong sức đề kháng thấp, lực sát thương của gió sông cuối mùa rất lớn, lại thêm tâm tình người ta không tốt càng dễ dàng bệnh... Mấy ngày nay cô vốn có triệu chứng cảm mạo, thúc đẩy tý, chắc vấn đề không lớn ha?

Tiểu Đậu liếc nhìn mặt sông đen thùi dưới chân, thở dài.

Ai bảo mình là một thiếu nữ cứng rắn có khát vọng gặp phải trắc trở chứ?

...

Sau mười phút, Đậu nhí từ dưới sông bò lên.

Rõ ràng là gió đêm cuối xuân, nhưng sao vừa lọt vào cổ áo lại lạnh như vậy?

... Chết tiệt, cổ tay đau quá. Có điều thân thể càng ngày càng lạnh, đây là điềm tốt...

Đậu nhi loạng choạng đi tới đường cái, nhìn chung quanh, ít nhất cũng phân rõ địa điểm phát động sự kiện rồi bắt đầu đi về bên đó. Tính toán thời gian còn đủ dùng, cô đứng hóng gió đến khi quần áo nửa khô (ngày trước cô cố ý lựa quần áo mỏng mau khô), đánh hắt xì cũng càng nhiều...

Đầu hơi choáng váng... Khoan đã, phía trước có một bóng người đi lại đây, chắc không nhầm đâu ha?

Đậu nhi híp mắt xem, mãi đến tận người kia càng đi càng gần, càng đi càng gần...

Tròng mắt vì khô khốc mà tràn ra ít nước mắt sinh lý làm mờ hồ tầm nhìn, cũng mờ hồ hình dáng người đang đến. Cô chỉ có thể lờ mờ nhận ra mái tóc đen buộc thành một luồng đang theo gió đêm lay động, ống tay áo cũng phập phồng như cánh bướm xanh thẫm dưới ánh trời sập tối...

Chung quanh trở nên rất yên tĩnh, chỉ còn dư lại tiếng guốc gỗ lộp cộp gõ vào phiến đá trên đường.

Người kia dừng lại trước mặt cô.

Sau đó cô nghe được một giọng nói hơi kinh ngạc truyền đến từ đỉnh đầu.

"Sakashì?"

Đậu nhi yên lòng.

Hijikata - kun, bữa ăn khuya này của ngài... Hình như hơi lâu à?

Cô chậm rì rì đáp lời, "... Hijikata - kun? A... Chào buổi sáng..."

"Chào buổi sáng? Giờ đã là buổi tối đúng chứ? Này, cô sao vậy?" Âm thanh Hijikata ngừng một lát, "Đợi... Này?!"

Xin lỗi nha Hijikata - kun, Đậu thần không chịu nổi, xin phụ một tay cảm ơn.

Thân thể trước khi té ngã đã được một đôi tay mạnh mẽ đỡ lấy. Bên tai là tiếng nói trầm thấp của người thanh niên, như cách tầng mây nghe không rõ ràng. Sau đó cái trán dán lên một bàn tay mát lạnh, vết chai sạn trong lòng bàn tay quệt vào khiến người ta không thoải mái...

Rồi lại bởi vì nhiệt độ lạnh lẽo mà ngoài ý muốn dễ chịu.

Ngay sau đó cả người cô được chầm chậm bế lên... Ngực kề sát vào tấm lưng tuy hơi gầy gò lại hết sức ấm áp, đầu gối cũng được nâng lên.

Hijikata im lặng công Sakashi Mame đi về hướng nhà Okita.

Xương vai này, cơ lưng này... Nếu không phải đang nóng sốt, Đậu nhĩ vẫn rất có tâm tình cảm thụ thoáng cái.

Tứ chi tiếp xúc, cô phát hiện độ thiện cảm của Hijikata vẫn một điểm chưa thêm ---- Từ khi chi nhánh HijiMitsu mở ra, độ thiện cảm của Hijikata chưa từng thấy phình lên nào ----

Hijikata - kun, ngài quả nhiên là người tốt.

Tiểu Đậu lặng yên nghĩ rồi mệt mỏi cúi đầu, cảm nhẹ nhàng gác lên cần cổ Hijikata.

Gò má lướt qua sợi tóc sau đầu thanh niên, có chút ngứa. Chóp mũi chôn vào quần áo hần, tràn ngập hơi thở xà phòng nhàn nhạt.

Tạm thời... Nghỉ ngơi một lúc đã.

...

Hijikata công Sakashi Mame đứng ngoài cửa nhà Okita, Mitsuba ở bên cạnh đang giơ tay lên, mặt mũi lo lắng thử nhiệt độ trên trán Tiểu Đậu.

Quần áo của Hijikata từ cổ áo đến sau lưng đều bị nước trên người Tiểu Đậu làm ướt mảng lớn. Nước trong tóc cô nhỏ vào cần cổ hần, hần lại tựa như không chút cảm giác, cánh tay nâng lên vẫn vững chãi.

Khi Okita Sougo quẹo tới đầu đường, thấy chính là một màn này.

Đứng yên chốc lát, ánh mắt Okita dần dần ập xuống sương mù: "Mọi nơi đều tìm không thấy người đâu, té ra là bị tên si hán đi ngang qua lừa bán sao?"

Hijikata quay đầu nhìn thấy là Okita, chỉ cảm thấy đầu gối hơi đau, "Lừa bán? Nếu không phải tôi phát hiện thì con bé này suýt nữa chết ven đường rồi!" Hần chuyển hướng Mitsuba:

"Sốt cao quá, trong nhà có thuốc không?"

Mitsuba vội vàng gật đầu: "Anh đi vào trước..."

"Khỏi cần, để em." Sougo đưa tay ra, không biểu cảm gì nói: "Hijikata tiên sinh còn là đừng nên tiến vào, sớm về nhà cho tương đối an toàn, trà nhà tôi có thể độc chết tất cả vị khách họ Hijikata đấy."

Trán Hijikata nổi gân xanh: "Làm gì có loại trà kì quặc như vậy trên đời chứ? Đây là thái độ cư xử với khách của cậu sao nhóc con..."

"Tranh luận với tiền bối cũng không phải thái độ hậu bối nên có." Giọng Sougo càng lạnh hơn, "Buông cô ấy ra đi Toshiro si hán tiên sinh."

Hijikata không nhận được "chậc" một tiếng, còn là thả người xuống. Thế là Đậu nhĩ được thuận lợi qua tay, chẳng qua lần này cũng không phải công mà là hàng thật giá thật được Okita Sougo ôm kiểu công chúa (...).

Mitsuba không có tâm tư quản giáo em trai, trước tiên lo việc chính: "Chị ra ngoài mua thuốc, Sou - chan em ở nhà chăm sóc tốt cho Mame - chan."

Okita vừa nhìn Hijikata và Mitsuba có ý cùng đi chung, đang muốn châm chọc Hijikata tiếp, thỉnh thoảng tay áo hơi căng ----

Sắc mặt Sakashi Mame ửng hồng, hô hấp càng ngày càng gấp gáp, vô thức siết chặt tay áo của cậu, lẩm bẩm mê sảng. "... Sou..."

Sou... Sou cái gì?

Okita Sougo bị cách nói nửa vờ nửa này quấy phá càng thêm bức bối, kết quả trong thời gian ngừng lại đó, Mitsuba và Hijikata đã đi xa.

...

Trên cổ tay truyền đến nhói nhói như có như không, gọi về ý thức hỗn loạn.

Tiểu Đậu xui xẻo bị đau mà tỉnh lại.

Ý thức vẫn chưa hoàn toàn rõ ràng, chỉ cảm thấy có thứ gì đó quán lấy vết thương làm đau hơn. Cô bản năng rút tay ra, mơ mơ hồ hồ nói mớ, "... Hijikata - kun?"

Okita vốn đang một bụng lửa, nghe vậy khí tròng quý súc toàn bộ khai hỏa, căn bản không giữ lực, trực tiếp siết chặt cổ tay kia kéo về!

Lần này thì Tiểu Đậu đau đến hoàn toàn tỉnh táo, hít ngậm khí lạnh. Cô giẫy giụa nghiêng người, một tay khác nắm lại bàn tay đang dùng sức của Okita, "Đau quá..."

Đáng tiếc chút sức lực của bệnh nhân đang sốt cao so với Sogou - kun chỉ như muỗi đốt...

Okita tiếp tục giữ chặt cô, cúi người: "Ừa, không phải thích đau lắm sao, làm gì mà vẻ mặt không vui? Nhìn cô biến bản thân thành như vậy, còn tưởng rằng cô thích thú lắm chứ."

Tiểu Đậu kịp phản ứng ---- Okita đang quán băng lên tay mình.

Chết tiệt thằng nhóc thôi tha này, làm nhẹ chút sẽ chết sao...! Hèn chi đau như vậy!

Cô tức thì mở miệng, âm thanh suy yếu ngay cả bản thân cũng giật mình: "... Sougo?"

Thế là bà tay Okita đang nắm cổ tay cô bỗng thoáng rời lỏng...

Ừm, cái này gọi là kỹ xảo xưng hô vượt lông (...).

Thế nhưng câu nói tiếp theo cọ lại đem lần vượt lông thành công này làm xù lên: "Hijikata - kun đâu? Không phải anh ấy đưa tôi về à..."

Okita nheo mắt, "Hijikata Hijikata Hijikata, một vừa hai phải thôi Sakashi Mame. Yêu thích tên kia đến vậy sao? Cô cũng vậy, chị cũng vậy, phiền chết đi được..."

"Đã nói không phải rồi mà!" Tiểu Đậu đánh gãy cậu ta, "Cậu mới nên một vừa hai phải... Đau! Buông tay! Sắp gãy rồi nè!"

Điên rồi, chảy máu luôn này!!

Đến cùng thì ai mới là nên kiềm chế một chút chứ thưa ngài!!

Giận đến cực hạn, Okita trái lại không có biểu cảm dư thừa, lời nói cũng tùy tiện: "Hừm? Bẻ gãy cũng đâu có sao?"

... Shit!!

Tiểu Đâu cũng nóng lên: "Okita Sougo, bộ cậu là đứa trẻ ba tuổi à?!" Nói đến đoạn sau, cô quát to, "Bể gậy? Được, cậu có gan thì bể thử đi, dù sao tôi cũng sẽ không đụng kiếm nữa."

Con người Okita co rụt lại, "Cô nói cái gì?"

Ngực Sakashi Mame phập phồng dữ dội.

Trong lúc tranh chấp, cô đã bật dậy đối chọi gay gắt với cậu ta.

Sợi tóc ướt dính vào bên má làm nổi bật lên làn da cô càng thêm tái nhợt, gò má hiện ra ửng đỏ bất thường.

Giống như con thú bị vây khốn, da lông đẹp đẽ nhưng quanh thân đều tràn ra những tia bệnh trạng và tuyệt vọng.

"Tôi sẽ không tới võ đường, cũng không đụng tới kiếm nữa."

---- "Tôi từ bỏ."

Yên ắng trong chốc lát.

Okita chậm rãi mở miệng. "Tại sao?"

Tiểu Đâu ổn định tâm tình, chậm rãi thở ra một hơi.

"Chị Mitsuba nói đúng, làm con gái cũng không có gì không tốt... Trở thành một cô gái như chị ấy."

Okita thoáng lặng im, lập tức nghiêng người ra phía trước.

Dưới ánh trăng, hai con mắt thiếu niên lóe ra màu sắc đỏ sẫm như máu.

Chương 15: Gintama Thiên - Lung Nguyệt

Dưới ánh trăng, hai mắt Okita lóe ra màu sắc đỏ sẫm như máu.

Cậu ta chậm rãi mở miệng.

"... Mới thua một lần đã bỏ cuộc, vậy tôi từ nhỏ đến lớn thua nhiều lần như vậy thì xem như cái gì? Trò cười sao?"

Tiểu Đậu chuyển tầm mắt, "Không liên quan đến chuyện đó..."

Lời còn chưa dứt, bên ngoài bỗng truyền đến tiếng mở cửa.

Hai người đồng thời nhìn cửa vào, Mitsuba đã cầm gói thuốc trở về.

...

Sau cuộc đối thoại không kết quả ấy, Tiểu Đậu bắt đầu ở nhà dưỡng bệnh nghỉ ngơi. Hình thức ở chung với Okita mỗi ngày cũng không ngoài mấy cái tranh chấp "Hết bệnh thì rút về võ đường", "Tôi nói không về là không về".

Nhưng gần đây Okita cũng chẳng có thời gian cãi nhau với Tiểu Đậu ---- Không biết nguyên nhân nào, Kondou lại gia tăng cường độ huấn luyện, mỗi ngày Okita về đến nhà đều mệt gần chết, việc lớn nhất chính là đi ngủ.

Tình huống như thế kéo dài một đoạn thời gian, một hôm Kondou đột nhiên tuyên bố muốn tạm thời rời khỏi võ đường trong hai ngày, cho phép các đệ tử lâm thời nghỉ xả hơi.

Kondou đi rồi thì Okita liền trực tiếp quay về nhà. Cậu ta vừa bước tới bậc cửa thì thấy trong căn phòng phía sau cánh cửa kéo đang mở toang, Sakashi Mame ngồi quỳ trước bàn nhỏ, một tay nâng cầm, một tay cầm bút ở trên bàn tô tô vẽ vẽ.

Đã là mùa hè, cây cỏ sinh sôi, trong sân tràn ngập quy luật zen cùng với xanh sắc dạt dào, vừa lúc hài hòa với màu xanh nhạt trên kimono thiếu nữ mặc.

Lọn tóc đen vén sau tai của Sakashi Mame đã ngang vai, tình cờ có vài sợi bay theo cơn gió mùa hạ ngoài phòng, lướt qua mi mắt đang khẽ rủ.

Rõ ràng tháng trước cô vẫn là kẻ mỗi khi cầm kiếm lên thì ánh mắt sẽ biến hóa, trước mắt an tĩnh ngồi xuống như vậy, lại đúng là có vài nét dịu dàng của Mitsuba.

Okita chợt sinh ra cảm giác chông cự kì lạ với loại thay đổi này... Kèm theo một tia cảm xúc khó nói. Cậu ta đi lên trước, "Cô đang làm gì thế?"

Tiểu Đậu giật mình, cấp tốc gom lại mấy mẩu giấy trên bàn, "Sao cậu về sớm vậy?"

Okita liếc mắt nhìn thuốc màu và trang giấy trắng trên bàn, nhú mày: "... Cô đang vẽ tranh? Vì sao?"

"Có gì mà 'vì sao', có hứng thú thì học thôi." Tiểu Đậu không quá để ý, "Nếu so với cầm kiếm, tay con gái thích hợp cầm bút vẽ hơn."

Okita mặt không thay đổi nắm cán bút, "... Cô dùng thứ này so với kiếm?"

Lời nói ngừng lại, hai ngón tay cậu ta mỗi bên vịn một đầu bút.

Một tiếng rắc, cán bút theo tiếng mà gãy!

Tiểu Đậu lập tức đứng lên, "Cậu lại lên cơn gì nữa đây!"

Okita vút đi cây bút đã đứt đoạn, híp mắt lại từng chữ từng chữ nói: "Loại đồ bỏ đi này không xứng so sánh với kiếm."

Tiểu Đậu bị chấn động chốc lát ----

Sao cậu có thể luyện đến đen chảy nước được vậy tên Okita Sougo bánh quẩy Thiên Tân kia!!

Rồi giọng nói của Mitsuba đúng lúc truyền tới: "Sou - chan? Em về rồi à?"

Mitsuba đi tới, nhìn thấy hai người đều ở, thấy được bút vẽ trên đất lại cười như chưa từng phát hiện: "Ồ~ Hai em đều ở sao?Chị nghe nói Kondou tiên sinh cho các em nghỉ~ Vừa khéo tối nay là lễ hội mùa hè, Sou - chan hãy dẫn Mame - chan chơi đèn thò đi~"

Tiểu Đậu, Sougo: "Ai thềm đi với tên đó..."

Mitsuba khẽ mỉm cười: "Trước khi trở về phải làm hòa nha. Được rồi, mau chuẩn bị chút đi."

... Ừm, giải quyết dứt khoát tập hai. Thế là đến chạng vạng, hai vị fan cuồng Mitsuba (...) cùng nhau ra ngoài.

...

Dưới màn đêm, hai người sóng vai hòa vào dòng người đông đúc.

Tiểu Đậu dùng dư quang liếc nhìn Okita.

Thiếu niên mặc một bộ yukata sẫm màu, hai tay lồng vào ống tay áo, vẻ mặt hờ hững bước đi. Bên trong cổ áo đan xen hở rộng, chỗ lõm ở xương quai xanh bị ánh đèn phủ lên sáng tối chông chênh.

Có nên nói yukata đúng là món sát khí hay không đây...

Tên nhóc bướng bỉnh trong trí nhớ giờ cũng ra dáng người thiếu niên tuấn tú.

Lại thêm diện mạo của Sakashi Mame cũng rất nổi bật, hai người đi trên đường, tỉ suất quay đầu nhìn hơi bị cao... Ừm, đa số thu được là ánh mắt chúc phúc.

Bầu không khí... Cũng không tệ nhỉ?

Tiểu Đậu thu hồi ánh mắt, nhìn con đường phía trước.

Không phải lần đầu tiên cô đi chơi lễ hội, độ mới mẻ cũng không bao nhiêu... Có điều nghe được tiếng rao to của mấy chủ sạp hàng, cô lại có chút không nề.

Thảm thoát đã ở lại thế giới này, cái thời đại này lâu như vậy, nói không có cảm tình chắc chắn là nói dối.

Đậu nhi đang nghĩ ngợi bấn khoăn, tầm nhìn lơ đãng dừng lại trước một quầy hàng bán mặt nạ.

Không ít trẻ con đều vây quanh ở trước quầy chọn mặt nạ, có mấy đứa trên cổ treo hai ba

cái đang sôi nổi giành giật với nhau.

Tiểu Đậu nhìn cảnh này không khỏi ngẩn người. Lại đi lên một bước, Okita ở đằng trước đột nhiên dừng bước, cô liền va vào lưng cậu ta ----

Trong sự oán trách của cô, Okita không nói một lời đi tới trước sạp hàng, tiện tay cầm hai cái mặt nạ rồi rất nhanh trả tiền trở lại.

Hai cái mặt nạ, một là hồ ly, một là khi. Okita quăng mặt nạ hồ ly cho Tiểu Đậu: "Đó."

Tiểu Đậu cầm lấy mặt nạ, vẽ mặt kinh ngạc: "Đổi tính rồi hả? Khi còn bé rõ ràng thường xuyên cướp hồ ly với tôi mà."

"Đã sớm không phải con nít." Okita quần sợi thừng nhỏ trên mặt nạ hai vòng treo ở cánh tay, khoanh tay nhìn Tiểu Đậu đang hứng thú bưng bưng đeo mặt nạ, lại lạnh lạnh bổ sung một câu: "À... Nói sai rồi, cô hình như còn chưa thoát ly hàng ngũ con nít?"

"Tên nhóc lắm lời coi chừng bị bắt đi đó." Tiểu Đậu gõ mặt nạ hồ ly, chu môi.

Okita không nói tiếp mà nhàn nhạt liếc cổ tay bị thương lộ ra ngoài tay áo của Tiểu Đậu ---- Nó đã gần như khỏi hẳn, chỉ là trên cổ tay còn vết ứ đọng nhọt nhọt.

"... Nếu vết thương đã lành, đợi đến khi Kondou tiên sinh về thì quay lại võ đường luyện tập đi."

"Không đi." Tiểu Đậu dứt khoát từ chối.

Bầu không khí đột ngột đông cứng.

Sau mười phút, Tiểu Đậu rất không nói gì mà nhìn Okita mặt mũi hung tợn vớt cá vàng ----

Xi, đến cùng ai mới thật là nhóc con chưa trưởng thành chứ?

Dòng người rộn rã, Tiểu Đậu ở phía sau vây xem một lúc đã bị đẩy ra ngoài. Cô đang định chen vào trong thì bỗng phía sau truyền đến một giọng nói: "Mame - chan?"

Tiểu Đậu quay đầu lại, Harada Ryouta đang ở phía sau vẫy tay với cô. Lúc này người kẻ bên dòn về đây, Tiểu Đậu bị đụng lão đảo, Ryouta vội đi vài bước xuyên qua đám người,

cánh tay xoay ngang kéo cô ra: "Bên này!"

Hai người đi tới dưới đèn, Tiểu Đậu bắt đầu cởi dây buộc mặt nạ, "Sao Ryouta - kun nhận ra em?"

Nghe vậy, Ryouta gãi cằm cười: "Chà... Cái đó, là bóng lưng... A."

Tiểu Đậu tháo mặt nạ xuống.

Ryouta nhìn mặt cô ngơ ngác, cũng chưa nói tiếp...

Thấy hấn ngần ngừ, Tiểu Đậu hơi khó hiểu lên tiếng: "Ryouta - kun?"

"Á... Xin lỗi." Ryouta phục hồi tinh thần lại, "Tự nhiên nhìn ngây ngô... Tiểu Đậu, hôm nay em rất xinh."

Khen ngợi thẳng thừng như thế, Tiểu Đậu thoáng bối rối.

Ryouta tiến lên một bước, nhẹ giọng nói: "Kẹp tóc sắp rơi mất..."

Hắn giơ tay lên, hơi xoa nhẹ gò má cô, ngừng trong nháy mắt rồi giúp cô chỉnh lại sợi tóc rơi lọng bên tai.

Harada Ryouta bằng tuổi Hijikata, người thiếu niên trong ký ức chăm sóc mình như anh trai ấy nay đã cao lớn, cũng trở thành một thanh niên. Tiểu Đậu lần đầu nghiêm túc đánh giá hấn, lúc này mới chú ý tới cặp mắt đã từng dịu dàng nhìn mình kia đang bốc lên thứ tình cảm khác lạ.

Ngón tay của hấn như có như không sát qua vành tai cô.

Tiếng nói cũng trầm thấp xuống: "Mame - chan, anh có chuyện muốn nói cho em biết..."

Nói như thế, hấn lại cúi mặt xuống, bờ môi từ từ tới gần trán cô...

Tiểu Đậu hơi sững sờ, dường như đã tạm quên đáp lại thế nào ----

Một giây sau, cái trán đột nhiên bị một bàn tay từ phía sau che lại!

Tiểu Đậu bị cái tay kia lôi ngửa mặt ra sau, đầu nhẹ nhàng đập vào người sau lưng. Quay

đầu nhìn lại, Okita Sougo một tay nhấc bọc đựng cá vàng, tay khác vẫn duy trì tư thế ẩn trán Tiểu Đậu: "Ồ, thật trùng hợp ha Harada." Cậu ta lại nhìn Tiểu Đậu: "Nói muốn vớt một ngàn con cá vàng mà? Lại kì kèo sẽ không làm kịp đâu đấy. À, Harada - kun đằng kia, xin lỗi đi trước nhé."

Tiểu Đậu: "Ai nói với cậu... Ừm!"

Okita vội bịt miệng cô kéo đi.

...

Sau khi bỏ mặc Harada, Okita tựa hồ còn không vui, lôi kéo Tiểu Đậu một mạch xuyên qua dòng người đi ra ngoài. Đi được một lát cũng thuận khí, cậu ta quay đầu nhìn thì phát hiện cô đang cười...

Đang cười!?

Okita xoay người đứng lại: "Có gì mắc cười?"

Tiểu Đậu nhìn đỉnh đầu Okita, ý cười không dừng được...

Chao ôi, mình là cười thật lòng ấy chứ?

Con số màu vàng "100" lấp loé dưới bầu trời đêm, thanh trạng thái... Cũng biến thành cái loại độ then hơi bị lớn, [Khăng khăng một mực].

Thế nhưng nguyên nhân này hiển nhiên là không thể nói thẳng... Tiểu Đậu tránh nặng tìm nhẹ, cười ra tiếng, biểu hiện còn có mấy phần đắc ý: "Không phải vẫn luôn xem thường tôi sao? Thế nào, tôi cũng rất có sức hấp dẫn đúng không?"

Okita sầm mặt, nhéo má Tiểu Đậu kéo mạnh: "Mơ giữa ban ngày hơi nhiều đó, đồ ngốc."

Tiểu Đậu tức tối dùng sức bóp chặt ngón tay cậu, "Cậu thật kì cục, đến cùng thì cậu đang giận dỗi gì chứ!?"

Okita bị hỏi chợt ngưng lại.

Đang giằng co, bỗng phía chân trời truyền đến một tiếng nổ vang!

Tiểu Đâu sợ đến tay run lên, theo phản xạ nhìn hướng phát ra tiếng động ----

Động tác quá lớn, từ tay áo cô rơi ra một tờ giấy vẽ được gấp lại.

Pháo hoa được bắn ra chiếu sáng màn đêm đen kịt, kéo ra từng vệt từng vệt sắc màu diễm lệ, nhìn như những chiếc lông đuôi của chim phượng hoàng.

---- Bắt đầu bắn pháo hoa rồi.

Bức vẽ rớt xuống bị Okita lấy tay tiếp được, "Đây là cái gì..."

Khi Tiểu Đâu lấy lại tinh thần, tờ giấy đã bị Okita mở ra ----

Cho dù đường nét những chỗ khác mờ nhạt, nhưng màu tóc nhợt nhạt cộng với con mắt đỏ hồng đặc biệt được vẽ tỉ mỉ của người trên giấy lại quá nổi bật.

Pháo hóa đầy trời tung tóe ánh lửa, ánh ra con người của người trong tranh vẽ một loại nhan sắc như muốn bùng cháy.

Tiểu Đâu nhanh chóng cướp lấy giấy vẽ thu vào tay áo, sắc mặt có một tia hoảng loạn. Okita cũng không tranh đoạt mà gương mặt nhìn chằm chằm cô: "Ê... Bức tranh đó vẽ tôi sao?"

Tiểu Đâu: "Không phải."

Okita: "Vậy con mắt với màu tóc thì giải thích sao đây, đại họa sĩ?"

Tiểu Đâu: "... Nhiều chuyện, cậu muốn nghĩ sao thì tùy. Có ý kiến?"

Okita: "Ý kiến? Đương nhiên là có. Vẽ xấu thấy ớn, xấu gấp trăm lần so với người thật."

Tiểu Đâu: "..."

Okita: "Cũng chỉ có con mắt còn tạm được."

Nghe vậy, Tiểu Đâu vô thức đối diện ánh mắt Okita.

Dưới ánh sáng sắc sỡ bùng bùng của pháo hoa, con người của Okita đỏ càng thêm tươi đẹp.

Yên lặng nhìn như vậy, tư tưởng cô không khỏi bị sắc đỏ này hút vào vòng xoáy, không ngừng chìm đắm...

Lại một pháo hoa nổ tung, tiếng nổ rền vang vùi lấp lời nỉ non của cô ----

"Còn tạm được... ? Không đúng... Hoàn toàn không bằng vẻ đẹp chân chính..."

Âm thanh đứt quãng, chỉ có thể miễn cưỡng nghe được mấy từ mà thôi.

Okita hơi cúi đầu.

Sakashi Mame chỉ biết tim đập loạn nhịp mà nhìn cặp mắt kia càng ngày càng gần.

Mãi đến tận bờ môi lạnh lẽo của Okita dán lên, cô cũng chưa phản ứng ----

Cậu khẽ nhắm mắt, lông mi nhẹ nhàng quét qua gò má cô...

Nụ hôn này nhẹ nhàng mà ngấn ngủ, chỉ có bờ môi thiếu niên truyền tới cảm giác mát mẻ nhắc nhở rằng nó là chân thực.

Đậu nhi ngây ngốc một lát, vừa ý thức được chuyện gì đang xảy ra thì môi Okita cũng đã rời đi.

Sau đó cậu ta nhàn nhạt mở miệng.

"Chà, nói vậy thì chính cô cũng hiểu bản thân vẽ kém tới đâu?"

Bàn tay nâng lấy sườn mặt cô dần dần trượt xuống, ngón tay cậu lên sợi dây thừng.

"Tay cầm kiếm, làm sao thích hợp nắm mấy thứ mềm yếu như bút vẽ hay bút tô mi kia chứ?"

---- "Về võ đường đi."

Tiểu Đậu hoàn toàn ngơ ngác.

Ồ... Vẽ mặt này phối hợp câu nói này, lực sát thương hơi lớn à.

Đáng tiếc, người nói thật lòng, người nghe lại giả ý.

Thật xin lỗi, Đậu thần cũng muốn nói "được" lắm, có điều...

Dù có không nở đi nữa, lúc nên đi vẫn phải đi.

Đỉnh đầu Okita bỗng bốc lên một loạt chữ nhỏ màu vàng, tản ra rồi tổ hợp lại.

Okita Sougo

100

Tâm đầu ý hợp

[Kích hoạt Kim đồng hồ tình yêu. Số liệu nhân vật mục tiêu ghi vào: Okita Sougo.]

...

Tiểu Đậu một đường như mất hồn mất vía đi về nhà Okita.

---- Dĩ nhiên là sau khi từ chối đề nghị "Đừng từ bỏ kiếm của cô" của Okita, cô đẩy cậu ta ra rồi chạy về. Ừm, dù sao thì cũng trao "Nụ hôn đầu" rồi, khiếp sợ một tý cũng dễ hiểu...

Mitsuba không ở nhà, Tiểu Đậu bèn quyết đoán về phòng mình. Cô đóng cửa rồi lấy tờ giấy ra, khoe miệng không kìm được vênh lên.

Khụ khụ, chiêu này đúng là vẫn dùng tốt (...).

Tiểu Đậu lấy Kim đồng hồ tình yêu ra xem. Trên mặt đồng hồ, kim đen kim trắng đều chạy hơn phân nửa, vừa khớp dừng cùng một điểm.

Ừm, chuyện trong dự tính.

Tiểu Đậu bình tĩnh cắt đồng hồ.

...

Những ngày kế tiếp, Tiểu Đậu tiếp tục thực thi nguyên tắc tránh né, lượn vòng Okita mà đi - --- Nếu không muốn bị Okita ép buộc xách đi võ đường thực sự rất đơn giản, chỉ cần lấy Mitsuba làm bia đỡ đạn là được rồi ---- Tiểu Đậu mỗi ngày đều kẻ sát Mitsuba, Okita tuyệt đối sẽ không trái ý Mitsuba nên cũng bó tay với Tiểu Đậu.

Người ta nói không lấy được là tốt nhất, lấy được có thể vứt đi bất cứ lúc nào. Dù sao cũng đã tâm đầu ý hợp rồi, bây giờ thế sự xoay vần, tới lượt tiểu gia ngài chạy đuổi theo ta, Đậu gia tạm thời không hầu hạ ngài nữa nhé ~

Tiên thế nói thêm, "Nhìn chăm chú bóng lưng Hijikata - kun" gì đấy, cũng không dừng lại.

Cảm nhận được tâm tình lo được lo mất của một chàng tai vừa nếm tình đầu chưa, Sogou - kun? (→0→)

Lặp đi lặp lại mấy lần, Okita bỗng bắt đầu tự động xa lánh Tiểu Đậu.

... Hừm, lòng dạ quỷ súc bạn đoán làm chi.

Mùa hạ loáng một cái lại qua, rất nhanh vào thu.

Phảng phất vừa tỉnh giấc mộng, lá phong đỏ rực đốt sáng toàn bộ Bushuu ----

Kondou cũng chính vào lúc ấy, chính thức tuyên bố với các đệ tử trong võ đườngm rằng hẳn quyết định đi tới Edo đầu phục Mạc phủ.

Mà quan hệ giữa Okita và Tiểu Đậu vẫn chưa hòa dịu. Khúc mắc lớn nhất giữa hai người, ngoại trừ Hijikata còn phải thêm chuyện Sakashi Mame từ bỏ kiếm đạo.

Tiểu Đậu: Vốn là mối quan hệ cùng nhau cầm kiếm bên chạy dưới ánh chiều tà, giờ đây lại rẽ ra đôi ngã, rất buồn phiền chứ gì?

Nhưng yên tâm đi, thiên niên à cậu buồn không được bao lâu nữa đâu.

Cô đứng ở cạnh cửa, lẳng lặng nhìn Okita mặt mũi hưng phấn báo tin cho Mitsuba là bọn họ sắp đi Edo.

Tính toán thời gian thì, sự kiện kia... Chắc là đêm nay?

...

Hoàng hôn.

Tiểu Đậu vì nắm bắt cơ hội đã rất sớm tới võ đường, trực tiếp đứng ở cửa chờ Okita.

Sau khi bước ra nhìn thấy Tiểu Đậu, biểu cảm Okita hơi đổi: "Cô tới làm gì?"

Hai người lâu rồi không nói chuyện đàng hoàng, bầu không khí khá là gượng gạo. Tiểu Đậu mím môi, "... Cậu thấy Hijikata - kun không?"

Okita quay đầu liền đi. Tiểu Đậu lập tức đuổi tới, "Chờ đã... Sougo, tôi có chuyện muốn nói với cậu."

Thế là Sogou - kun khẩu hiềm thể trực dừng bước (...).

Tiếp đó hai người cùng nhau đi về. Trên đường Tiểu Đậu vẫn im lặng, mãi đến trước sân nhà, cả hai vừa vặn đi tới phía sau một gốc cây già sum sê, cô mới đột nhiên mở miệng gọi Okita lại: "Cái đó, về chuyện của Hijikata - kun, cậu cứ luôn có hiểu nhầm đúng không? Kỳ thực tôi cũng không..."

"Cũng không" vài lần, câu nói kế tiếp lại chết sống cũng không nói ra được.

Okita đơ mắt nhìn chăm chú cô hồi lâu mới trước tiên đánh vỡ yên tĩnh: "Cũng không cái gì?"

Tiểu Đậu bóp chặt tay lại rồi chột ngắc đầu, "Tóm, tóm lại là tôi không thích..."

Lời còn chưa dứt, một đầu khác trong sân đột nhiên truyền đến tiếng kéo kẹt.

Tuyệt, bắt kịp rồi...!!

Tiểu Đậu rất phối hợp quay đầu, "Chị Mitsuba về rồi?"

Từ góc độ này nhìn sang, vừa vặn có thể nhìn thấy phía cổng.

---- Mitsuba đúng là trở về, có điều cùng về còn có Hijikata.

Đoạn trước có nói, chỗ Đậu đứng là sau một cây to, xung quanh cây cỏ xanh um, chính là địa điểm ẩn náu và nghe trộm lí tưởng (...).

Cái này gọi là pha xử lí tài tình, mấy gà con hãy học hỏi đi. (:3 づ)3

Mitsuba tới gần bậc thềm ngồi xuống rồi ngắc đầu nhìn Hijikata.

"Các anh sắp đi Edo đúng không?"

Chân Tiểu Đậu định bước ra chợt dừng.

Hijikata trầm lặng một chút mới hỏi ngược lại: "Ai nói cho cô biết?"

"Sáng nay, Sou - chan rất hớn hờ chạy tới nói với em về quyết định của Kondou tiên sinh..."

"... Thằng ngốc này."

"Em... Cho em đi cùng được không? Em là người giám hộ của Sou - chan, nó không thể xa rời em. Em muốn ở bên cạnh mọi người..."

Tiếng nói của Mitsuba từ từ thấp xuống.

"Muốn ở cạnh... Toshiro."

Vẻ mặt Tiểu Đậu biến đổi nhanh! Ngay sau đó cô quay người định từ sau cây đi ra! Okita nhanh tay lẹ mắt che miệng cô kéo trở lại!

Ngón tay bịt miệng cô quá chặt, cắn vào hàm răng. Mắt thấy không tránh thoát, Tiểu Đậu hô hấp dồn dập một hồi rồi hung tợn cắn vào lòng bàn tay Okita!

Okita đau đến run tay.

Tiếng nói của Hijikata lại vang lên.

"... Ai quan tâm cô chứ."

Động tác Tiểu Đậu ngưng lại.

Tiếng bước chân vang lên, trong sân vắng đặc biệt rõ ràng ---- Hijikata không quay đầu lại đi ra ngoài.

Cô có chút ngớ ngàng nhả ra.

Trong miệng tràn đầy mùi vị thơm ngọt ấm áp. Lòng bàn tay Okita đã bị cắn nát, không ít máu tươi chảy vào miệng cô theo khóe môi tràn ra, chậm chậm chảy xuống.

Cô quay đầu nhìn Okita.

Mặt Okita ẩn nấp dưới bóng cây đang đu đưa, biểu cảm nhìn không ra vui hay giận. Thấy cô nhìn sang, cậu ta nhẹ rũ mắt, đối diện ánh mắt cô, giờ tay lên chậm chạp liếm máu ra chảy từ lòng bàn tay.

Chương 16: ??? - Take 1

Bóng dáng Hijikata biến mất ngoài cổng.

Mitsuba đứng lên, vẻ mặt hốt hoảng nhìn Hijikata rời đi.

---- Bây giờ còn chưa thể đi ra, bằng không sẽ bị Mitsuba phát hiện hai người đang nghe trộm. Tiểu Đậu không dám động đây, chỉ phải cứng đờ tại chỗ.

Trong miệng tràn ngập mùi tanh ngọt của máu tươi, mà Okita ở trước mặt đang thông thả liếm giọt máu trong lòng bàn tay.

Trong nháy mắt đó, cậu ta khiến người khác liên tưởng đến con thú dữ đang liếm láp máu con mồi sót lại trên móng vuốt.

Sau đó cậu ta lấy bàn tay dính máu kia duỗi tới mặt cô, ngón tay tinh tế ma sát vết máu ở khóe miệng cô.

Ngón tay chậm rãi vuốt nhẹ bờ môi, kẻ đó dừng lại ở khóe miệng.

Bị cặp mắt đỏ máu ấy nhìn chằm chằm, Tiểu Đậu cảm thấy hai chân như mọc rễ dính dưới đất, hơi chút xê dịch cũng khó...

Một lúc lâu, Mitsuba rốt cục xoay người đi vào phòng.

Tiểu Đậu như được đại xá, thân thể đang căng thẳng thả lỏng. Cùng lúc đó, Okita cũng nhẹ nhàng buông tay. Tiểu Đậu hé miệng, hồi lâu mới khó khăn thốt ra một câu: "... Xin lỗi."

Okita không bày tỏ ý kiến, xoay người đi đến cửa.

Tiểu Đậu theo sát: "Chờ đã... Tôi xử lý vết thương giùm cậu."

...

Từ lúc cả hai tiến vào gian phòng của Tiểu Đậu, Okita một câu cũng không nói, chỉ lẳng

lặng dán mắt nhìn Tiểu Đậu bận rộn.

Tiểu Đậu kiên trì lục lợi hòm thuốc, ép buộc chính mình không đi chú ý tầm nhìn của Okita mà đứng ngồi không yên...

Eo, vị thiếu niên này đã liên tục hứng chịu hai lần kích thích... Luôn cho Đậu thần một loại cảm giác nguy cơ như bị ngập trong đồng bùn đen vậy. (:3 ㄅ)3

Mitsuba thì ở cách vách, Tiểu Đậu hết sức hành động nhỏ nhẹ, bắt đầu giúp Okita xử lý vết thương lòng bàn tay.

Ừm, liền ngay cả dấu răng của Đậu thần cũng đẹp như thế (...).

Okita âm thầm nhìn động tác của cô, một lát sau đột nhiên mở miệng. "Ê, nhỏ chết tiệt."

Tiểu Đậu mờ mịt chốc lát.

... Sogou - kun, ngài còn thật dám đâm chọt ha. (:3 ㄅ)3

Đậu nhi còn nhớ danh xưng này lúc nhỏ Okita thường gọi, sau khi lớn lên cũng không còn gọi thế nữa. Khi hai người bắt đầu chiến tranh lạnh thì càng thẳng hô "Này", "Cô", nếu không thì lấy luôn họ tên ra mà gọi. Giờ bị từ này thọt một cái, cô cảm giác như quay về tuổi thơ dẫu dỗi... cái thời thanh mai trúc mã, bắn chim bắt cá ấy.

Nửa câu sau của Okita càng khùng hơn, dùng giọng điệu "Chúng ta đi vớt cá vàng đi" nói rằng: "Chúng ta đi giết Hijikata Toshiro đi."

Tiểu Đậu cứng họng, "Cậu điên rồi sao? Chỉ vì anh ấy là người chị Mitsuba thích?"

"Không muốn à?" Okita từ từ nhoẻn miệng cười, "A, quên mất... Hắn không chỉ là người chị thích, còn là người cô thích nữa."

Đậu xanh rau má, thiếu niên à ngài cười như vậy là có ý gì!

Tiểu Đậu bỗng chốc da đầu tê dại ---- Cô hiểu rất rõ Okita, nếu càng tức giận thì càng mặt đơ, nếu cực kỳ tức giận ngược lại sẽ cười vô cùng ngọt... Dù có hồi hộp thật nhưng nói thì vẫn phải nói: "Tôi đã nói không phải!"

"Nói dối..." Má thiếu niên xuất hiện lúm đồng tiền nhợt nhạt. "Nếu không phải tôi lỗi cô về thì cô sẽ lao ra ngăn cản Hijikata đáp ứng lời tỏ tình của chị. Cô biết tên đó cũng thích chị mà? May mà hấn từ chối chị..." Cậu ta giơ bàn tay bị thương lên, "Nếu không cái tay này chỉ sợ bị cô cắn thủng rồi."

Okita chậm chạp nghiêng thân, thuận thế lấy tay bị thương nắm lấy gò má Tiểu Đậu.

"Ồ đúng rồi... Lúc trước tôi còn thấy kỳ quái, tại sao cô đột nhiên bắt đầu nói cái gì mà muốn làm 'con gái'? ... Không phải là muốn làm bản sao của chị đấy chứ?"

Nụ cười Okita dần tan biến.

"... Là vì tên kia, mới từ bỏ kiếm của mình sao?"

Lông mi Tiểu Đậu run rẩy.

Ôi... chao.

Đậu thần không ngại cực khổ khai thông lâu như vậy, chẳng phải là để thông nã cho Sogou - kun đến bước này hay sao...

Thực sự là.... Công đức viên mãn.

Ngón tay Okita từ từ bóp chặt làm cho gò má cô đau đớn.

Giọng nói của thiếu niên ly tắc tỷ tắc áp sát, cuối cùng gần như nỉ non.

[Đùa à...]

"Đùa à... Kondou tiên sinh là như thế, chị là như thế, cô cũng như vậy..."

[Chỉ cần vừa nhắc tới tên kia, thì ngay cả sức phán đoán cơ bản nhất cũng đánh mất sao?]

"Tất cả đều vì tên kia. Thực phiền muốn chết..."

[Cảnh cáo, kim đồng hồ biểu thị tiến độ kết thúc HE của Okita Sougo đã qua 90%.]

Đến nông nổi này rồi, Tiểu Đậu trái lại bình tĩnh.

Cô không hề chớp mắt mà nhìn Okita, hai mắt lộ ra một loại thâm thúy vô cơ chất.

Vòng qua lượn lại một hồi, cuối cùng cũng về điểm xuất phát. Lời thoại cứ như vậy mà liên tiếp thôi.

Cánh tay Okita bỗng hơi dùng sức ----

Tiểu Đâu không kịp đề phòng, một giây sau mất cân bằng bị Okita đẩy ngã ra đằng sau!

Lưng đập lên sàn nhà phát ra tiếng bộp trầm thấp. Ngay sau đó tay trái cô bị giữ chặt, Okita từ trên cao nhìn xuống, giọng điệu càng ngày càng lạnh lẽo.

[Bàn tay cầm kiếm này...]

"Bàn tay cầm kiếm này cũng trở nên yếu đuối... Thật là khó xem."

[Cứ như vậy trở thành của tôi đi.]

"Quả nhiên... Lẽ ra nên nhốt lại cẩn thận..."

Cut!

Đến nơi này, hết thấy hoàn mỹ.

Tiểu Đâu hất tay Okita ra, "Cậu âm ỉ đủ chưa..."

Nói xong cô cũng không nhìn liền tiện tay cầm hộp đựng đồ ném thẳng vào cậu ta!

Okita phản ứng cực nhanh, mau lẹ đẩy cái hộp đang bay tới qua một bên. Nắp hộp vốn không có đóng kín nên đã trực tiếp bung mở trên không, đồ vật bên trong bay rớt lả tả!

---- Là một xấp giấy vẽ.

Trang giấy tung bay khắp nơi như bông tuyết , chặn lại đường nhìn hai người. Okita thuận tiện chụp lấy một tấm rơi trước mặt, định vứt đi. Bỗng ánh mắt cậu ta ngưng lại.

Trên giấy vẫn là vẽ người ---- Màu tóc nhạt nhẽo và hai con ngươi đỏ huyết ---- Chỉ có điều quần áo người trong bức họa là kimono.

Giấy vẽ ào ào rơi xuống đất, có không ít mặt chính hướng lên, đều có thể thấy rõ là vẽ cùng một người, tư thế hoặc ngồi hoặc đứng. Mặc dù đa số trang giấy không có thân thể và hình dáng, tuy nhiên có một hai tấm là có đường nét mờ nhạt một người mặc kimono kiểu nữ.

Okita run lên, "Đây là... Chị?"

Gò má cô gái ửng đỏ lên, đường nhìn đảo qua mấy bức tranh trên đất rồi đưa tay đặt lên mắt, âm thanh có chút run mở miệng.

"... Đúng vậy, tất cả đều là chị Mitsuba, bức vẽ ngày trước cậu thấy ở lễ hội mùa hè cũng... Vậy nên không phải tôi đã nói rồi sao!? Tôi căn bản không thích Hijikata... ! Cái gì bắt chước hay không bắt chước, tôi biết chị Mitsuba thích anh ta, tôi chỉ muốn ở bên chị Mitsuba lâu thêm chút nữa mà thôi... Tôi..."

Âm thanh nhỏ dần.

"Tôi thích chị Mitsuba..."

Okita Sougo và Okita Mitsuba, con mắt giống nhau, màu tóc giống nhau...

Mà dưới khói lửa hội hè đêm ấy... Hoặc là nói, từ vừa mới bắt đầu ---- Sakashi Mame xuyên thấu qua con mắt Okita Sougo, chính là nhìn một người khác.

Từ đầu tới cuối, cô nhìn chăm chú cũng không phải Hijikata, mà là Mitsuba bên cạnh Hijikata.

Đối với Hijikata - kun thả ra ánh mắt mê mang sâu muộn gi đáy, thật ra chỉ là cái nhìn soi xét đối với người cướp đi Mitsuba thôi. Ừm, mặc dù là tình địch, nhưng chỉ cần người mình thích được hạnh phúc là được rồi... Tâm tư của thiếu nữ đang thầm mến, thật nhiều mâu thuẫn~

Gian phòng rơi vào tĩnh mịch.

Tiêu Đâu không dám xem biểu cảm của Okita.

Đâu thần sẽ không nói cho các bạn rằng vì lời thoại quá xấu hổ nên Đâu thần mới đỏ mặt đâu. (→0→)

Ừm, bánh quẩy Thiên Tân- Sogou - kun cái gì, thật sự là quá khó nhằn rồi... Chấp nhận tỏ tình thì HE, không chấp nhận thì thành HE phiên bản lỗi. Hết cách, cô đành không đi theo kiểu bình thường thôi.

Ai bảo Mitsuba là uy hiếp duy nhất của cậu ta chứ?

Toàn bộ thế giới... Cũng chỉ có vị tình địch này mới có thể làm cho Okita Sougo cam tâm tình nguyện từ bỏ đúng không?

Sakashi Mame chậm rãi đứng lên...

Tiếp đó cô bước nhanh chạy ra khỏi phòng.

Bước chân vừa rơi vào ngưỡng cửa bên ngoài, giọng nói quen thuộc của N' vang lên.

[Nhân vật mục tiêu: Okita Sougo, đạt thành kết thúc BE. Đang tính toán số điểm... Điểm nhân vật mở đầu: 3. Chưa mở ra chức năng điều khiển độ thiện cảm, cộng thêm điểm gấp đôi, số điểm tổng cộng: 6 điểm. Người chơi đánh số CN0925, điểm hiện tại: 7. Đang rút thưởng ngẫu nhiên... Đạt được cơ hội phục sinh một lần, xin hãy sử dụng hợp lý.]

Hửm? Là ảo giác sao?

Cứ cảm thấy tiếng của N' có chút xiu suy yếu thì phải... Thôi kệ, trước bỏ qua việc này, thưởng là có ý gì?

[Có thể dùng để phục sinh bất kỳ nhân vật nào cô tiếp xúc qua, bao gồm chính cô.]

Bước chân Tiểu Đậu thoáng dừng: Nếu là người trong tương lai sẽ chết... Có được tính không?

[Tính. Không chỉ có thể phục sinh nhân vật, còn có thể tránh thoát tử vong.]

Tiểu Đậu một lần nữa cất bước, từ bậc thềm tiếp tục đi về phía trước.

... Ừm, Hijikata - kun này, Kondou - san này, chị Mitsuba này... Đều là người tốt.

Cứ như vậy bỏ đi mà không chào hỏi, thành thật xin lỗi.

Cũng nên... Làm cái gì đó chứ?

Chị Mitsuba, phải khoẻ mạnh sống tiếp, cả đời làm phiền cái tên đàn ông nói một đằng làm một nẻo kia nhé.

Và còn... Coi sóc đứa em trai lúc nào cũng có thể lệch hướng của chị nữa.

Mất đi người thân không dễ chịu, khi chị gái chết ở trên giường bệnh, Sogou - kun ngài... Chắc là đau lắm?

Ừm, tôi hiểu.

Nhưng mà cứ như thế, coi như Đẩu thần với cậu hòa nhau rồi ha?

Tiểu Đẩu: ... Phần thưởng hãy dùng lên người Mitsuba. Còn có, tôi muốn thoát ly thế giới.

[Chọn nơi muốn đến đi.]

Âm thanh của N' ngày càng mơ hồ, như cách một tầng lụa mỏng, nghe không rõ ràng.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân ---- Okita đuổi theo đến rồi.

Tuyệt đối không thể để cậu ta đuổi kịp được!

Tiểu Đẩu nhanh chóng quẹo vào góc khuất dưới mái hiên: Đi đâu cũng được, nhanh lên đi!

[Hiểu... Người chơi đánh số CN0925... Đang ngẫu nhiên lựa chọn.]

Okita sai bước ra khỏi phòng, chỉ kịp nhìn thấy góc áo của Sakashi Mame chợt hiện chợt mất ở khúc ngoặt hành lang. Cậu bước nhanh đuổi tới, lúc vòng qua mái hiên lại phát hiện trước mặt đã không một bóng người ----

Chỉ có tờ giấy khi cô chạy ra đã tiện tay cầm, tung bay giữa không trung rồi bỗng bành rơi xuống đất.

...

Nóng quá...

Sao lại nóng như vậy?

Tiểu Đậu đột nhiên mở mắt --- Sau đó giật mình.

Không còn nội thất truyền thống quen thuộc, mình đang ở trong một căn phòng trang hoàng theo kiểu phương tây hiện đại.

Trước mặt là cái bàn dài thanh lịch, mặt đất trải thảm đỏ sẫm co hoa văn chi chít. Còn nguồn nhiệt lại chính là lò sưởi đang thiêu đốt gần đó.

Tiểu Đậu mờ mịt ngồi dậy, nhìn dưới người một chút ----

Bản thân đang ngồi trên một cái ghế salon lót đệm đỏ chói rất êm ái.

Một chiếc váy màu sáng được cắt may tinh xảo bao bọc lấy bắp đùi thon dài, phía trên là áo sơ mi trắng tinh. Cánh tay đang khoác lên tay vịn, ống tay áo sơ mi nhìn có vẻ giá cả không thấp này cởi ra một nút, lộ ra một đoạn cổ tay trắng bệch quá mức.

Cô vừa ngẩng đầu, lọn tóc đen tuyền trên vai rơi rớt vài sợi, trong ánh lửa nhảy nhót, có vẻ càng thêm mượt mà óng ả.

Xem ra thân thể này là một quý cô trưởng thành?

Cọ đang định đứng dậy tìm gương, bỗng tay nắm cửa ở một góc khác trong gian phòng "lạch cạch" chuyển động.

Cánh cửa chậm chậm mở, lộ ra hình dáng người đứng phía sau.

Sau khi thấy rõ tướng mạo người kia, Tiểu Đậu không khỏi giật mình.

... Ai da. Đúng là một... Mỹ nhân.

Người đàn ông này mặc áo sơ mi thuần trắng vừa người cùng với quần âu nhạt màu. Cổ tay áo cuộn lên một cách lỏng lẻo, ống quần thoáng lộ ra một đoạn mắt cá chân... Cả người tỏa ra một vẻ đẹp âm nhu nhưng không làm người chán ghét.

Hoặc cũng vì ngũ quan của hắn đẹp quá cô động, phảng phất kiệt tác mà tạo hóa đã tỉ mỉ điêu khắc thành --- Chỉ đứng yên ở đó thôi cũng khiến người ta không thể dời mắt.

Mái tóc trắng bạc mềm mại rủ xuống bên gáy hắn.

Rồi hấn chuyển động ánh mắt nhìn cô.

Con mắt sắc vàng trong veo của hấn bị ánh lửa chiếu thành màu mật ong trầm lắng mà mê người.

Hấn hơi gọi lên khoe môi, mỉm cười với cô.

"Em tỉnh rồi à?"

Chương 17: Psycho Pass - Take 2

Trong gian phòng ánh sáng mờ tối, chỉ có cái đèn họa tiết dây đặc kiểu phục cổ phương tây là phát sáng, ánh lửa liền trở thành nguồn sáng chủ yếu.

Người đàn ông đứng trước mặt Tiểu Đậu, con mắt sắc vàng trong veo bị ánh lửa chiếu thành màu mật ong trầm lắng mà mê người.

Hắn hơi gọi lên khoe môi, mỉm cười với cô.

"Em tỉnh rồi à?"

Tiếng nói êm dịu mang theo từ tính vang vọng khắp căn phòng yên tĩnh, lại không hiện vẻ đột ngột.

Tiểu Đậu cảm thấy lỗ tai tê dại... Giống như bị lông chim phất nhẹ qua, có chút ngứa.

Chỉ một câu nói ngắn gọn như thế lại chứa đựng một thứ sức mạnh kích động ngọt ngào, khiến người ta không thể kìm lòng sinh ra tâm lý phục thù kì lạ.

---- Mặc dù hắn chẳng hề hạ mệnh lệnh gì.

Tiểu Đậu mê mang giây lát rồi nhìn lên đỉnh đầu hắn.

Dưới ánh lửa bập bùng, chữ nhỏ màu vàng ở trên không đang dần ngưng tụ kia bị nhuộm lên màu mật ong như màu mắt của chàng trai, như đang chứng tỏ rằng hình ảnh trước mắt phảng phất một bức chân dung được thêm thắt chú thích.

Đẹp như cõi mộng thật thật giả giả, làm người khác không tự chủ ngừng thở để tránh phá vỡ phần trầm lắng ấy ----

Ngọn lửa trong lò sưởi nhấp nháy, phát ra những tiếng "tí tách" cực nhẹ.

Tiểu Đậu chỉ cảm thấy thần kinh như bị tiếng động đó thắt chặt, bỗng cô lại từ loại trạng thái này thoát ra.

Tầm nhìn từ từ tập trung lại, lúc thấy rõ nội dung chữ nhỏ, Tiểu Đậu đã hoàn toàn thanh tỉnh.

Makishima...

... Shogo.

Lẽ nào do Đậu thần khiếp sợ quá dẫn đến kỹ năng đọc viết mới hoạt động chậm chạp...

Khốn thật, cái giới hạn này là đột phá diễn biến gì đây ---- Á nhầm, cô quá khiếp sợ ngay cả kỹ năng nghe nói cũng chưa hoạt động ổn định ---- Cái diễn biến này là đột phá giới hạn gì đây?

Điên rồi, N' đầu! Mau ra đây giải thích cho Đậu thần!!

---- Trong khi hai bên rơi vào im lặng, Makishima Shogo lại bước về phía trước một bước.

Đế giày nhẹ giẫm lên mặt thảm, phát ra tiếng sột soạt khe khẽ.

"Sao vậy?"

Hắn thoáng nghiêng người, duy trì một khoảng cách không quá xa cách cũng không gần gũi, lần nữa đặt câu hỏi ----

"... Tsurutome?"

Ừm, anten ahoge bắt sóng Get.

Ha ha, luôn cả cái tên ngẫu nhiên phân phối cho Đậu thần cũng sang trọng như vậy ha?

... Kỳ thực Đậu thần đoán chừng dù mình có tên là Lý Cầu Đan, qua miệng Makishima thốt ra cũng sẽ như tầu lên giai điệu du dương thôi (...).

Đợi đã, bây giờ không phải là lúc nghĩ cái này.

Úi. Makishima tiên sinh, ngài đừng tiếp tục đến gần được không vậy?

Đậu thần... Đậu thần hơi choáng.

Tuy rằng kẻ này là một quý ông... Nhưng khó mà chống lại độ rực rỡ có phần nghịch thiên ấy nha...

Tiêu Đậu ---- Tạm thời gọi là Tsurutome ---- Ngón tay giật giật, như kịp phản ứng, cô thông thả chống người lên, lưng rời khỏi ghế tựa.

Sau đó cô phát hiện, câu hỏi thăm ban nãy của Makishima hình như chỉ mang tính tượng trưng, hắn cũng không chờ đợi đáp án của cô ---- Hắn chỉ nhìn cô thật tỉ mỉ rồi xoay người đi, chậm chậm đẩy cuốn sách cầm trong tay về cái giá sách bằng gỗ phía bên phải cô.

Ngón tay thon dài của người đàn ông này gần như nâng niu vuốt nhẹ gáy sách, hồi lâu mới buông ra.

Tiếp đó hắn quay lại.

"Liều lượng quá lớn sao?..."

Nói rồi, hắn lần nữa bước về phía cô.

Liều lượng?

Từ ngữ này nghe... Hãi thế.

Đang thấy hãi hùng, Makishima đã tới gần trước mặt, rũ mắt xuống.

"Nếu bản thân kiểm chế không được thì thứ này tạm thời cứ để anh bảo quản đi."

Tiêu Đậu theo tầm mắt của hắn nhìn sang, lúc này mới phát hiện một tay khác mà mình đặt trên đầu gối, lòng bàn tay đang cầm một bình thuốc nhỏ nhắn.

Sặc, Đậu thần lại có thể đọc hiểu nhãn hiệu viết đầy ngôn ngữ sao Hỏa trên bình...

Là thuốc ngủ.

Khoan, cảm giác này hơi quen... Thật giống như cái hiệu quả thần kỳ khi mình làm "Sakashi Mame", lúc đó bị N' cưỡng chế trang bị kỹ năng chuyên ngành, sau khi đi làm mới phát hiện là kiến thức này được tự động nắm vững, làm việc không hề trở ngại ha?

Nói tới nói lui, thuốc ngủ là vụ gì nữa?

---- Chưa đợi cô kịp suy ngẫm, Makishima đã từ từ đưa tay.

Tiểu Đậu vô ý thức thả lỏng bàn tay, mặc cho ngón tay Makishima dễ dàng lấy đi bình thuốc từ tay cô.

Đầu ngón tay hai người khẽ chạm nhau.

Cô ngẩng đầu lên nhìn đỉnh đầu Makishima Shogo ----

Tiếp đó cô hóa đá tập hai.

Makishima Shogo

100

Khăng khăng một mực

Hệ số độ khó: 20.

... Oh my god!? Thiện cảm đầy vung, hệ số độ khó 20 là sao!?!? Quý ngài (?) Sogou - kun hại não như vậy cũng chỉ mới có 3 thôi đấy!? (←←)

Đúng vào lúc này, tiếng N' vang lên.

[Độ thiện cảm của nhân vật mục tiêu... Điều chỉnh... Hoàn tất... Kịch bản kế tục... Đã cập nhật...]

Ai nói muốn chỉnh độ thiện cảm!? Ngay cả kịch bản đáng xấu hổ như vậy cũng soạn ra được, oppa à trong đầu ngài cũng bị Titan dị thường tiến công rồi sao? Còn có, hệ số độ khó thế này rõ ràng là kiêu khiêu chiến vượt cấp đúng chứ?!

Chờ chút, sao giọng của N' lần này không chỉ mơ hồ mà còn bắt đầu đứt quãng nữa?

[Đã xảy ra một số vấn đề...] Âm thanh của N' ngày càng không rõ, [Lúc trước trong sự kiện Okita, vì cô đã trái với quy tắc mà đến cả ta cũng không khống chế được... Thế giới ngẫu nhiên được truyền tống cũng đã xảy ra sai lầm và hỗn loạn... Ta tạm thời phải rời khỏi một quãng thời gian... Sau khi công lược thành công, quy tắc sẽ tự động chữa trị...]

Vậy nếu thất bại thì sao đây!?

[Cơ hội... Một lần...]

Tiếng nói N' đột ngột dừng.

Cô dùng tiếng lòng kêu gọi nhiều lần, N' vẫn không đáp lại.

... Trái tim mệt mỏi quá!!!

Rõ ràng nhiệt độ trong phòng rất cao, lưng Tiểu Đậu lại đổ ra một lớp mồ hôi lạnh.

Không biết nói năng thế nào, làm sao diễn tiếp đây?

---- Xem ra Makishima và vị "Tsurutome" này rất quen, chỉ không biết có quan hệ gì... Nhưng độ thiện cảm cao như vậy, chẳng lẽ là quan hệ Love Love? Nhìn có vẻ... Cũng không giống lắm?

Makishima ngồi dậy, liếc mắt nhìn đồng hồ kiểu Âu cạnh tủ sách.

"Thời gian sắp đến rồi." Hắn quay đầu, vẫn là dùng loại ánh mắt thâm thúy mà dịu dàng ấy nhìn cô: "Đi chuẩn bị một chút đi."

Shit, Đậu thần nào biết chuẩn bị cái gì?

Tiểu Đậu nín một hồi, sau đó không chế tốc độ chậm chậm chớp mắt, tỏ vẻ mê man.

"... Cái gì?"

Lời nói vừa ra khỏi miệng, ngay cả bản thân cũng giật mình ---- Âm thanh hòa nhã mà trong suốt này (...), sao cứ thấy như là Makishima đệ nhị?

Makishima cười.

Đó là một nụ cười mê hoặc đan xen giữa nét ngây thơ và trưởng thành.

Hắn từ tốn mở miệng, giọng điệu gần như thờ dài.

"Đi làm, Tsurutome."

Đa đầu Tiểu Đậu lại tê rần.

Người đàn ông này mỗi lần nói chuyện đều sẽ khiến người ta mơ màng nảy sinh ảo giác ---- Tựa hồ trên cổ mình đang trói buộc một chiếc vòng cổ, mà hẳn chính là kẻ chúa tể nắm giữ sợi dây thừng. Bàn tay hắn dẫn dắt người rõ ràng là dịu dàng tới cực điểm, thế nhưng làm cho người ta sau khi đắm chìm lại không nhận được sợ hãi ---- Nếu phản kháng, bàn tay ấy sẽ kéo căng dây thừng, không chút do dự siết đứt khí quản.

Đờ mờ.

Nam triết học, Đậu thần... Thật hold không nổi mà. (:3 ㄅ)3

Cũng may khi Makishima vừa nói câu này thì có một người vào phòng.

Tiểu Đậu nghĩ lại mà run, bất động chốc lát mới yên lặng đứng lên, nghĩ thầm trước tiên phải rửa mặt tỉnh táo thoáng cái...

Kết quả là cứ hoảng hốt đi tới như thế, lúc cô phục hồi tinh thần lại thì đã dừng ở cửa phòng tắm.

... Đậu thần có phải nên cảm ơn biên kịch trò chơi này còn có lương tâm hay không, đã gửi một chút bản năng và thói quen vào bộ thân thể này của cô?

---- Thế là trang bị lên cảm giác kỳ dị "hoàn cảnh xung quanh lạ lẫm lại quen thuộc", Tiểu Đậu vận tay nắm cửa vàng chói lọi rồi đi vào.

Vừa nãy cô từ cửa sổ nhìn ra ngoài, phát hiện nơi này là một toà biệt thự đồ sộ. Nội thất trang hoàng cũng khá là xa hoa lãng phí, kết hợp giữa phong cách Rococo và hiện đại, quả thực chói lóa mù mắt Đậu. Buồng tắm hiển nhiên cũng xa hoa hoành tráng không kém (...), bồn tắm đều sắp bằng nửa cái bể bơi rồi.

Chỉ không biết biệt thự này là của vị phú hào nào...

Tiểu Đậu đi tới trước gương.

... Ui chà, lại là một đại mỹ nhân, còn hơn hẳn hai nàng Đậu trước đó (...).

Tuy chưa nhìn ra tuổi tác chính xác, nhưng có vẻ chín chắn hơn Đậu thực nữ đời đầu một ít -

Người trong gương tóc dài đen nhánh mềm nhẹ tản ở đầu vai, từng sợi từng sợi càng tôn lên màu da trắng nõn, ngũ quan đẹp như búp bê bằng sứ. Đang trong độ tuổi tỏa sáng, từ đầu đến chân cô gái tản ra hơi thở đầu độc ngào ngạt, khoe mắt chân mày tràn đầy vẻ đẹp bệnh khí.

Thiết lập mã ngoài không thua Shogo đại mỹ nhân, lòng Đậu rất an ủi.

Có điều công lược quý ngài kia, dù có đẹp cách mấy hình như cũng không có tác dụng lớn...

Tiểu Đậu mở vòi rồi cắm đầu vào bồn nước.

Nước lạnh kích thích đầu óc ngày càng thanh tỉnh. Nín hơi một lúc cô nâng đầu lên, vạt áo bỗng trượt ra một tấm thẻ. Cô cầm lên nhìn kỹ, dây anten ahoge trong nháy mắt lại thẳng ----

Nhà trị liệu Trung tâm điều trị phục hồi tâm lý Adachi

Tsurutome Rin

Rất tốt, hiện tại cô đã hiểu "đi làm" là có ý gì.

...

Đánh răng rửa mặt xong đi ra buồng tắm, Tiểu Đậu hơi sửa sang lại quần áo, từ trên người lục soát ra một chìa khóa xe, một cái máy thay đổi trang phục và một số vật tư. Cô lần nữa dùng ký ức của thân thể tìm tới phòng ngủ của mình, một "túi xách Tsurutome Rin" cũng suông sẻ vào tay.

Dựa theo diễn biến, tiếp theo hẳn là đổi bản đồ đúng không?

Đậu nhi bình tĩnh đi thẳng về phòng khách, lại phát hiện Makishima đã ngồi ở trên ghế salon rồi.

---- Hơn nữa hẳn đã thay quần áo xong.

Áo gi-lê màu vàng sữa bọc lại chiếc sơ mi trắng dài tay, quần tây cùng màu kỹ lưỡng phác họa ra hai chân thon dài đang bắt chéo nhau, giày da trắng toát không nhiễm một hạt bụi.

Tư thế ngồi tao nhã, Makishima chậm rãi lật cuốn sách đang để trên đầu gối, sườn mặt thấp thoáng dưới ánh mặt trời yếu ớt xuyên qua từ tấm màn cửa dày nặng. Hẳn cúi thấp đầu, vài sợi

tóc luồn vào cổ áo tựa như thủy ngân tuôn rơi...

... Lực sát thương đến cỡ nào.

Tiểu Đậu suýt nữa hold không nổi.

Makishima khép sách đứng lên, dịu dàng quay đầu nhìn cô: "Đi thôi."

Tiểu Đậu vâng vâng chìa khóa xe trong túi, nhẹ nhàng lên tiếng: "Vâng."

Hắn đi tới bên người cô.

Shogo đại mỹ nhân thân hình cao ráo, lấy chiều cao không tầm thường của Tsurutome Rin cũng phải hơi ngẩng đầu mới có thể đối diện cặp mắt hút người kia. Khi nhìn thẳng thì cô vừa vặn có thể nhìn thấy xương quai xanh ẩn giấu dưới cổ áo áo sơ mi phẳng phiu đang như ẩn như hiện...

Sau đó hắn giơ tay, ngón tay thon dài lướt qua mặt vải ca-ra-vat...

Chỉ là động tác chỉnh ca-ra-vat hằng ngày mà tưởng như vuốt ve mái tóc người yêu.

Áp lực, hơi bị lớn à. (:3 つ)3

Hai người sóng vai bước ra ngoài, Đậu nhi căn cứ theo phương hướng điều tra lúc nãy, trực tiếp đi hướng ga ra. Makishima vẫn chưa có dị nghị, xem ra cô đã đoán đúng.

Kể đó, Makishima mặt mũi tự nhiên ngồi xuống ghé phụ.

Ừm, quả nhiên còn là để Đậu thần làm tài xế ha?

May mà khoa học công nghệ cái thời đại này quá cao cấp, Tiểu Đậu căn bản không cần phát sầu nên lái đến chỗ nào. Cô vâng chìa khóa xe thì hướng dẫn liền tự động liệt kê hai bản đồ thường dùng ----

Học viện Ousou và Trung tâm điều trị phục hồi tâm lý Adachi.

Không sai đi đâu được, kiểu này là đưa vị giáo viên gương mẫu đi làm rồi ha?

...

Suốt quãng đường hai mươi phút, Makishima vẫn một câu chưa nói. Tiểu Đậu cũng ngẫm ra

Khi bạn không biết phải dùng vẻ mặt gì đối mặt triết học gia, mặt đơ là được rồi (...).

Thế là Đậu nhi nghiêm mặt mãi đến tận chỗ cần đến.

Xe lái vào khu vực học viện, Tiểu Đậu đánh lái, xe dần dần giảm tốc độ rồi đỗ ở cửa học viện Ousou.

Makishima cũng không vội vã xuống xe mà nhìn ngoài cửa sổ, nhẹ giọng tự nói: "Oshikiri Kenji đã bị thu nhận ở trung tâm điều trị chỗ em."

Tiểu Đậu lặng yên một lúc, ngắt lấy nhịp đáp một tiếng "Vâng".

"Tháng này... Đã bị cảnh sát thẩm vấn ba lần rồi." Makishima trầm ngâm, ngón tay nhẹ gõ lên đầu gối đang bắt chéo. "Đi xem hán một chút đi."

"... Vâng."

Makishima thoáng nghiêng đầu, ánh mắt dừng trên người cô, khóe môi hơi gợi lên.

"Bé ngoan."

Chương 18: Psycho Pass - Take 3

Makishima thoáng nghiêng đầu, ánh mắt dừng trên người cô, khóe môi hơi gợi lên.

"Bé ngoan."

... Cảm ơn lời khen ha?

... Tuy rằng Đậu thần thật sự không biết rốt cuộc mình tốt chỗ nào.

Không biết bình thường Tsurutome đối mặt Majishima bằng thái độ gì... Hi vọng kịch bản của Đậu thần không đi chệch.

Nói đi nói lại thì Oshikiri Kenji là ai? Lượng thông tin quá lớn, muốn tiếp thu không hết.

"Đêm nay..." Makishima nhẹ giọng nói tiếp, "Sau khi tan ca, lại đây sớm một chút. Tạm thời không cần về nhà em, chúng ta sẽ đi thăm một người bạn. Nhớ kiểm tra lại đồ vật ở cốp sau."

"Nhà em" ?... Hoá ra chủ nhân căn biệt thự ấy chính là mình à.

Bạch phú mỹ (1), đúng là liều thuốc tinh thần tốt... Ha ha.

(1) Chỉ phụ nữ làn da trắng trẻo, giàu có, xinh đẹp.

Chết tiệt, đồ vật ở cốp sau lại là cái trò gì?

Ừm, trực giác cho thấy không phải là vật tốt lành gì... Đến lúc đó nói tiếp vậy.

Thế là mang theo đầu óc mơ hồ, Tiểu Đậu ủ rũ lái đến Trung tâm trị liệu phục hồi.

...

Trung tâm trị liệu phục hồi tâm lý Adachi.

Trời ơi dài quá, có thể gọi tắt thành Trung tâm trị liệu được không mấy gái đọc giả (...).

Tiểu Đậu cả người mỗi mết đi vào tòa nhà chính của Trung tâm trị liệu. Nên nói khoa học công nghệ tương lai này tiện lợi thế nào đây, nghiệm chứng sinh vật vừa được thông qua, cửa ngăn cách lập tức lần lượt mở ra, đến cả nên chọn đường nào để đi đều lược bớt. Đậu nhi trang bị đại sát khí mang tên bản năng thuận lợi đến văn phòng, lại theo bản năng dễ dàng thay áo blouse rồi bắt đầu tra cứu hồ sơ điện tử của bệnh nhân khu cách ly.

Ngồi trên ghế làm việc, lòng Tiểu Đậu bồn chồn.

Hiện nay bản thân vẫn trong trạng thái bịt mắt đi đường, chỉ có thể trước thử nói chuyện với cái người tên Oshikiri Kenji mà Makishima đề cập tới, xem xem có được manh mối nào không...

Lát sau, Đậu nhi liền tìm được tư liệu về Oshikiri Kenji, liếc qua phần tên bác sĩ phụ trách, lại chính là bản thân cô.

Cái này thì tiện rồi, Tiểu Đậu nhìn lướt qua đại khái ghi chép trị liệu của Oshikiri ---- Là người được đưa vào cách đây nửa tháng, sau khi trải qua điều trị, hệ số phạm tội đã giảm xuống đến mức an toàn, xé chiều hôm nay là có thể rời khỏi khu cách ly rồi.

---- Đúng lúc là trước giờ nghỉ trưa, Tsurutome Rin còn có một cuộc hẹn với Oshikiri, cần tiến hành đợt trị liệu một chọi một thư giãn áp lực tâm lý lần cuối.

Đậu nhi yên tâm, ngồi xuống bắt đầu ở trong đầu chải chuốt chuyện liên quan với Makishima.

Makishima Shogo...

Mặc dù đối với kịch bản hiểu biết nông cạn, nhưng cô cũng hiểu đại khái ----

Người đàn ông này như con rắn trong vườn địa đàng.

Dụ dỗ con người phạm tội, hưởng thụ lạc thú khi dồn kẻ khác sa đọa. Dựa vào tài năng lãnh đạo, sức thu hút và trí tuệ siêu phàm, hấn hấp dẫn những tội phạm cùng với thiên tài xấu xa tre già măng mọc sẵn lòng bán mạng cho hấn. Hấn bồi dưỡng bọn họ, hướng dẫn bọn họ, chi phối bọn họ, đặt những kẻ theo đuổi ấy lên bàn cờ của chính mình, điều khiển họ vì ý chỉ của hấn mà gây ra đủ loại hành vi phạm tội bằng.

... Cảm giác cứ như cha đỡ đầu bọn tội phạm này, cạn lời luôn.

Lại phải công lược cái tên này... Vui lòng cải chính lại thế giới quan đi cảm ơn.

Vậy thì hiện tại, tình tiết tới bước nào rồi?

Tiểu Đậu nhớ hồi nãy Makishima thay một bộ quần áo ngây ngất lòng người kia, xoa xoa huyết thái dương.

Không nhầm đi đâu được, lúc trước khi cô đến học viện Ousou cũng xác nhận qua ---- Đó là đồng phục giáo viên của học viện.

Học viện Ousou là ngôi trường nữ sinh cao cấp, Đậu nhi nhớ mang máng Makishima từng có một câu chuyện thế này ---- Nhà triết học Makishima cải trang và bịa đặt một thân phận giả, đi học viện Ousou làm giáo viên, dốc sức cải tạo một em gái học viện Ousou thành nhà triết học giống hần. Sau đó cô bé kia dưới sự thao túng và giúp đỡ của Makishima đã mưu sát không ít bạn cùng trường trong học viện, còn chế tạo họ thành tiêu bản người.

Đáng tiếc cuối cùng Makishima chán chơi trò dưỡng thành, cô bé đó cũng đã thành thí tốt.

Như vậy dòng thời gian bây giờ, phỏng chừng đang tiến hành tới giai đoạn thầy giáo Makishima nuôi dưỡng (tàn phá) cây non?

Tiếp theo cần biết rõ chính là quan hệ giữa mình với Makishima.

Thứ đầu tiên Tiểu Đậu nghĩ đến chính là độ thiện cảm tràn đầy của Makishima.

Hừ cấu hơi nhiều à...

Xác định cái "Khăng khăng một mực" kia không phải viết lộn sao?

Chết tiệt, tuyệt đối là sai lầm đúng không? Bình thường chàng trai nào rơi vào bể tình, cho dù là loại tsundere như Sogou - kun đều sẽ có chút biểu hiện được không vậy?! Makishima tiên sinh ngài trái lại cho mấy cái gợi ý như là nắm tay vuốt má hay ôm ấp gì đó đi chứ?!

... Quên đi, mạch suy nghĩ của nhà triết học bạn sẽ vĩnh viễn không hiểu được.

Đậu nhi trầm ngâm, bắt đầu tìm đọc lý lịch của Tsurutome Rin.

Sinh viên ưu tú có thành tích tổng hợp đứng top ba trong khoá thuộc Đại học Nitto, cha mẹ đều mất... Xuống chút nữa xem, lại còn một tuần trước đột nhiên nhậm chức ở viện trị liệu, mà trước kia, Tsurutome chỉ sống một cuộc sống công chúa nhờ di sản kinh người của người cha để lại.

Ai da, vậy mới nói vị bạch phú mỹ này sao lại lẫn với triết học gia đây?

Tiểu Đậu lục lợi từng cái ngăn kéo trong bàn làm việc, mãi đến khi phát hiện ra một ngăn kéo sử dụng khoá thực thể.

Lặng người một lúc, cô từ từ để tư tưởng trống rỗng, dùng "bản năng" chủ đạo thân thể...

Hồi lâu, Tiểu Đậu nhướng người ra, từ bàn cờ Tây Dương để trên bàn dùng cho trang trí lấy ra "Hoàng hậu", đảo ngược rồi vặn một đầu khác của quân cờ, lấy ra một con chìa khóa bỏ túi nhỏ từ lỗ rỗng.

Cô tra chìa khóa vào lỗ khóa rồi mở ra ngăn kéo, bên trong đặt một thùng dụng cụ nhỏ nhắn. Tiểu Đậu lôi hết ngăn kéo ra ngoài, đặt thùng lên bàn rồi mở ra.

Đập vào mi mắt chính là vật dụng bảo dưỡng súng ống được sắp xếp ngay ngắn trên khay kiểu bậc thang...

Tầng chót còn một khẩu súng lục.

Tiểu Đậu ngây ngẩn cả người ---- Ở thời đại này, quốc gia này, đừng nói tới súng, ngay cả thu thập số linh kiện dùng để lắp ráp cũng là khó khăn chồng chất.

Ngay khi tầm nhìn rơi vào thân súng, cô hầu như theo phản xạ từ đáy lòng trào ra một loại cảm giác yêu thích không thuộc về mình ----

Ngay sau đó cô nhìn thấy một tờ truyền đơn của hệ thống Sibyl lót dưới bình dầu.

Logo màu lam dạ quang của hệ thống Sibyl trên tờ giấy ---- Ký hiệu tượng trưng cho vị chủ tể tuyệt đối thống trị người Nhật Bản hiện nay ---- Bị bút lông vẽ ra dấu X đỏ rực thấy mà phát hoảng, bên dưới viết một hàng chữ nhỏ ----

[Tiêu diệt].

... Điên rồi.

Siêu giàu có, IQ cao, thạo ngoại ngữ, phản xã hội, cộng thêm thiên phú tinh thông súng ống là tròn một trăm điểm...

Thiết kế vừa khít với nhà triết học thế này, không có vấn đề gì chứ?

Một lần nữa cất giấu thùng dụng cụ kỹ lưỡng, liếc mắt nhìn thời gian cũng không còn nhiều lắm, Tiểu Đậu đứng lên, ôm nỗi ưu thương theo lệ đi tuần tra khu cách ly.

Phạm vi Tsurutome phụ trách là khu nguy hiểm thấp, thu nhận những người có hi vọng thông qua áp lực tâm lý khôi phục bình thường, lần nữa hòa nhập với xã hội.

Kỳ thực đây cũng là ngành có hy vọng lên chức nhất. Dù sao nếu như là chăm sóc những vị hệ số phạm tội trên 300, sợ rằng bất kể nhà trị liệu cố gắng như thế nào cũng không thể làm ra thành tích được.

Nói tới nói lui, thân là người hợp tác với tội phạm triết học lại chạy tới cơ sở cách ly của nhà nước công lập, làm công tác trị liệu những bệnh tâm lý có hệ số phạm tội vượt chỉ tiêu. Tiểu Đậu không khỏi hoài nghi tổ dưỡng chuyên nghiệp của Tsurutome Rin (...).

Rất nhanh cái nghi vấn này cũng nhận được giải đáp.

Trong quá trình trao đổi hữu hảo với đồng sự, Tiểu Đậu biết được công trạng nghiệp vụ của Tsurutome Rin khá xuất sắc, vắn vắn một tuần liền huấn luyện... Không đúng, là chữa trị bốn tên tội phạm tiềm ẩn thành người khỏe mạnh, đưa khỏi khu cách ly.

... Cô em này, quả thực vừa bệnh vừa triết học.

Lại ngắt qua giai đoạn làm việc, thời gian buổi sáng như tiến độ đời người vậy, ào ào trôi qua...

Rốt cục cầm cự đến buổi trưa, Tiểu Đậu cũng gặp được Oshikiri Kenji.

Hai người mặt đối mặt ngồi ở phòng hội đàm bên trong phòng làm việc.

Đó là một thiếu niên nhìn qua có vẻ ốm yếu, đầu tóc ngắn màu nâu nhạt mềm mại, sắc mặt tái nhợt, tướng mạo âm nhu mà tuấn mỹ, mới nhìn thậm chí khó phân biệt nam nữ.

Trước khi người đồng sự đưa Oshikiri tới đây ra ngoài, hắn ta còn biểu hiện hết thảy bình thường ---- Vào lúc người đồng sự kia vừa đi, bên trong chỉ còn dư lại hai người, Tiểu Đậu căn bản chưa kịp nghĩ ra biện pháp khách sáo, vị bệnh mỹ nam này bỗng chằm chằm đứng lên trước mặt cô ----

Sau đó hắn quỳ xuống.

"Tsurutome tiểu thư..."

Hắn ngẩng đầu lên, giọng nói thủ thủ như đang mê sảng.

"Tôi cũng không nói gì... Những chuyện liên quan đến Tsurutome tiểu thư và Makishima tiên sinh bảo tôi làm, tôi không nói với cảnh sát gì cả... Tôi sẽ không phản bội Tsurutome tiểu thư."

Hắn lộ ra một loại biểu cảm tràn ngập quyến luyến, thậm chí như người hành hương đang cầu khẩn về đất thánh, dè dặt tới gần cô.

Sau đó hắn khe khẽ tựa đầu lên đầu gối cô.

"Vậy nên... Tsurutome tiểu thư, đừng chỉ nhìn Makishima tiên sinh được không? Xin hãy nhìn tôi đi, làm ơn..."

Bên trong gian phòng trở nên yên ắng.

Tsurutome Rin không nhúc nhích, khuôn mặt xinh đẹp không một biểu cảm dư thừa.

... Đậu thần luyện mắt đờ nhiều năm như vậy, mấy ngài tưởng dễ vỡ thế sao? Không cần biết trong bụng kinh sợ thế nào, cơ mặt... Ừm, nó vẫn rất nghe lời bảo trì trạng thái bất động nha.

Đờ mờ, ai tới nói cho Đậu thần biết lúc này nên diễn xuất một nữ thượng đế kiêu nào đây?!

(ノ=Д=)ノ———

Chợt, trong đầu xẹt qua cảnh tượng lúc Makishima ở trên xe nói với cô...

Tiểu Đậu tê cứng một lúc, nỗ lực nhớ lại phong thái khi Shogo đại mỹ nhân nở nụ cười... Phong thái khi nở nụ cười... Phong thái... Thái...

Sau đó, cô hơi gợi lên khóe môi, lộ ra một cái mỉm cười.

Cô giơ tay, lòng bàn tay theo đỉnh đầu Oshikiri thong thả vuốt ve.

"... Bé ngoan."

Cô nhẹ giọng nói.

Thân thể Oshikiri Kenji khẽ run, ngẩng đầu lên mơ màng nhìn cô.

Một lát sau, trong mắt cậu bé xinh đẹp này... Từ từ trượt xuống một giọt lệ.

... Sặc, diễn biến này xem ra thành công qua ải? (←Ⅲ←)

Ừm, cột kỹ năng mỉm cười tiếp nối nụ cười Mona Lisa, lại thu thêm kỹ năng mới "nụ cười Makishima Shogo" (...).

Nói tới nói lui, xem tình huống này... Hẳn là không sai rồi.

Rõ ràng là tiết mục cùng Triết Học Gia Makishima thông đồng thành, hiến thân triết học, cộng thêm chế tạo đô thị tội ác.

... Cuối cùng đã biết chân tướng, Đậu thần nước mắt tuôn rơi. (:3 ㄅ)3

...

Sau khi ứng phó xong Oshikiri lại bận bịu chốc lát, đến thời điểm sắp giao ban, thiết bị liên lạc trong túi Tiểu Đậu đột nhiên vang lên. Tiện tay cầm lấy vừa nhìn tên người điện, cô trong nháy mắt cứng lại ----

[Shogo].

Ái chà. Không phải kiểu như "Makishima tiên sinh", "Makishima - kun", mà lại ghi tên chứ không phải họ ha? Mấu chốt là khi Shogo đại mỹ nhân gọi cô thì gọi họ chứ không phải tên, hơi kì lạ nha...

Tiểu Đậu thoáng do dự, chọn kết nối cuộc gọi, đánh cuộc một lần: "Shogo - kun."

Dường như là thắng cược ---- Đầu bên kia điện thoại, tiếng nói trầm thấp đặc trưng của

Makishima vang lên, tựa hồ cũng không có vì cái xung hô này mà cảm thấy không khỏe.

"Chào buổi sáng. Có làm phiền công việc của em không?"

Đậu thần Hold không nổi lần ba.

Cha đỡ đầu tội ác, IQ cao lại còn trang bị thêm lễ tiết hằng ngày ---- Quan trọng là chẳng những không khó chịu mà còn lộ vẻ quý tộc thường ngày phải làm nữa (...).

Vừa ở trong lòng than thở, cô vừa nhẹ giọng đáp: "Không, em đã nghỉ làm rồi."

"Vậy thì tốt." Tốc độ nói chuyện của Makishima chậm lại mấy phần. "Hắn nói gì?"

Tiểu Đậu liếc mắt nhìn cửa ngăn cách kín không kẽ hở ở văn phòng, lúc này mới trả lời: "...Hắn nói cái gì cũng không nói cho cảnh sát."

Makishima khẽ "À" một tiếng, "Chỉ nói thế?"

"Vâng..."

"A, là vậy sao..." Giọng nói Makishima ngày càng dịu dàng, "Bây giờ em lái xe ra đi, anh ở cửa Sở trị liệu chờ. Dẫn hắn lại đây cùng."

Má ơi, còn đột nhiên tập kích nữa!?

Tiểu Đậu chỉ phải phiền muộn chạy tới chỗ để xe dưới hầm.

...

Bãi đỗ xe dưới đất, Tiểu Đậu đang định mở cửa xe, đột nhiên nhớ tới Makishima từng dặn dò bảo mình phải kiểm tra đồ ở cốp sau. Thế là cô đóng cửa xe vòng tới phía sau, mở ra cốp sau xe ---- Bên trong chỉ đặt một cái thùng giống hệt thùng dụng cụ trong ngăn kéo của cô.

Mở thùng ra, bên trong là những viên đạn được xếp trật tự.

... Còn may, không phải là thứ gì đột phá giới hạn. Tiểu Đậu thở phào nhẹ nhõm, ngược lại cầm lấy một viên đạn ra xem xét.

Là đạn ghém cỡ to chuyên dùng cho súng săn.

Bỗng phía sau truyền đến tiếng bước chân, cắt đứt suy nghĩ của cô.

Tiểu Đậu giật mình, men theo động tĩnh quay đầu lại, kết quả liếc mắt thấy được Makishima đang đi về bên này.

Chàng trai tóc bạc phản quang hiên ngang bước tới.

Vẫn là bộ đồng phục giáo viên học viện Ousou nhạt màu... Lại toát ra vẻ đẹp cấm dục, tinh khiết.

Một lần nữa hứng chịu lực xung kích, Tiểu Đậu vẫn chưa thể thích ứng, ngực không khỏi hơi bủn rủn.

Tiếp tục duy trì trạng thái hôn lìa khỏi xác này đến khi Makishima đi tới trước mặt, cô còn đang yên lặng nhìn hấn ----

Makishima rũ mắt nhìn lại: "Tsurutome?"

Tiểu Đậu còn mê mang, "Shogo - kun..."

"Hửm?"

"Rất đẹp..."

Dứt lời, Tiểu Đậu giật mình hoàn hồn.

Thôi chết... Đậu gia vừa nói cái gì đó!? Xin cớ mấy thời gian hãy xóa hết đi!!

Tiếp đó.

Shogo đại mỹ nhân... Hấn từ từ, nở nụ cười.

Đậu nhi triệt để luống cuống.

Chương 19: Psycho Pass - Take 4

Đậu nhi triệt để luống cuống.

Tieu, chơi lố quá rồi!! Lại bị dắt dây nữa!!

Makishima vẫn mỉm cười không nói một lời, dường như đang kiên nhẫn chờ cô nói tiếp.

Tiểu Đậu bình tĩnh nhìn vào mắt Makishima, ý thức lại nhanh chóng hoạt động ----

Khí gió, không phải cười thôi sao, làm như Đậu thần không biết chắc (...)?

Ngay sau đó Đậu nhi cũng từ từ gọi lên khoe môi...

Lộ ra một [Nụ cười Makishima-đúng chuẩn].

Cô gái có khuôn mặt mỹ lệ trắng nhợt, biểu cảm vốn lãnh đạm mà xa cách. Nhưng khi cô mỉm cười trong nháy mắt, như có một thứ tươi đẹp bệnh chất nào đó lan tỏa.

"Đồng phục cực kỳ thích hợp... Rất đẹp."

Cô khẽ nói.

"... Không, nên nói đẹp... Thực ra là chính ở bản thân Shogo - kun."

Nói xong, cô mặt mũi tự nhiên cất đạn về thùng dụng cụ, đóng cốp lại, trong lúc đó cũng không lại nhìn Makishima lấy một lần.

Khụ.

Cái này gọi là tay dàn xếp chuyên nghiệp. (→ _ →)

Chẳng qua Đậu nhi vừa mới xoay người, Makishima cũng di chuyển theo ----

Hắn đi tới cạnh chỗ lái thay cô mở cửa xe, vẫn duy trì cười nhạt nhìn cô. "... Vậy ư? Anh nhớ thời điểm vừa mới quen biết, em cũng cũng từng nói lời tương tự."

... Ôi chào, Đâu thần chỉ thuận miệng nói mà thôi, nhân vật sấm vai... Nó vẫn còn khóp ha?

Vớ lại, bố trí cho Boss nhân vật phản diện yếu tố phong độ của quý ông moe thế này, không sao chứ Biên kịch - san?

Đâu nhĩ hứng lấy tầm nhìn của Makishima, gắng gượng đi tới bên cửa xe, đang muốn đi vào thì bỗng Makishima thoáng cúi người xuống, đưa tay cầm một vài sợi tóc của cô.

Động tác của hắn cực chậm... Mà tao nhả.

Rõ ràng động tác đụng chạm tóc đối phương ám muội như vậy, lại bị hắn làm ra không chứa một tia dục vọng, thậm chí... Có chút hờ hững.

"Trước đây lúc tiếp cận anh, em cũng bình tĩnh nói ra nguyên nhân 'bởi vì rất đẹp' như vậy."

Ngón tay thon dài phất qua đuôi tóc rồi ngưng lại bất động.

"Yêu thích những thứ xinh đẹp ---- Súng ống, tác phẩm nghệ thuật, người đẹp, bất kỳ hình thức tồn tại 'đẹp' nào cũng đều có thể làm em cảm thấy vui sướng... Thậm chí em có thể vì nó mà vô điều kiện hiến dâng."

Mi mắt chàng trai hơi buông xuống, bóng râm nhạt nhòa từ lông mi che lại ánh sáng hồ phách lộng lẫy nhỏ vun trong con ngươi.

"Chỉ cần là cái 'đẹp' biểu tượng hóa kia là đủ rồi sao? Cũng chỉ vì loại nguyên nhân này, mới đứng bên cạnh anh sao?"

Ừm, thuận lợi vào tay hồi tưởng "Lần đầu tiên Shogo đại mỹ nhân có phân cảnh dài, lời thoại dài", bóp bóp bóp vỗ tay.

Nói tới nói lui, liên tục nghe nhiều chữ 'đẹp' như thế, Đâu thần sắp không nhận ra cái từ này luôn rồi (...).

Tiểu Đâu dần tiến vào cảnh giới, giữ vững thời gian trầm lặng thời gian rồi mới ngắt lấy tiết tấu mở miệng.

"Biểu tượng hóa? Không... Nếu là Shogo - kun, so với những thứ kia thì nhiều hơn chút."

Cô ngưỡng mặt lên, chuyên chú nhìn hấn.

Thế là căn cứ theo nguyên tắc của nhà triết học, Shogo đại mỹ nhân rất chuyên nghiệp không nói tiếp, tựa hồ là ngầm hiểu cái gì...

Nét cười của hấn phai nhạt một ít, sau đó lấy một loại tư thái xa cách thẳng người lên, rồi đi cô.

... Hết rồi?

... Vậy là xong??

Shit! Makishima triết học gia, Khăng khăng một mực của ngài là do Đậu thần ảo tưởng ra á! Anh không chút biểu hiện khác biệt với cô gái anh thâm mến á! Ôm ấp thì không nói, cả nắm tay chút xiu cũng không á!? Không có phúc lợi thì các bé đọc giả sẽ bỏ truyện đây!?

... Quá khổ tâm rồi.

Đậu nhi yên lặng khởi động xe.

Xe chạy khỏi ga ra rồi đi tới cửa Trung tâm trị liệu, hai người lẳng lẳng chờ Oshikiri đi ra.

Cũng không lâu lắm, phía trong cửa ngăn cách bước ra một thiếu niên ---- Oshikiri đã thay xong thường phục, nhìn lướt qua biển số xe liền đi tới.

Trong xe, Makishima bỗng lên tiếng. "Không hỏi tại sao anh phải dẫn hấn cùng đi sao?"

Tiểu Đậu thu hồi tầm mắt đang nhìn Oshikiri ở đằng xa, tùy ý nói: "... Shogo - kun hi vọng em hỏi à?"

"Hoàn toàn không đề ý ư?... Thật đáng tiếc," Makishima nhàn nhạt cười cợt, "Anh còn tưởng rằng em vô cùng yêu thích cậu ta, ít nhiều gì cũng có chút không nở chứ."

Không nở? Đáy lòng Tiểu Đậu nhấp nhô một cái ---- Lượng thông tin hơi lớn, điều bộ này sao lại khiến người ta có linh cảm chằng lằng? Tên này sẽ không lại trù tính chuyện gì không tốt đi?

.... Không được, mình cứ tiếp tục bị dắt đi như vậy cũng quá bị động, căn bản không khả

năng tiến triển. Nếu như vẫn duy trì loại trạng thái chung đụng xa cách này, e rằng thêm mấy trăm năm nữa mình cũng không mò mẫm ra được Tsurutome và Makishima rốt cuộc là...

Thắc mắc trong lòng không ngừng lên men, Tiểu Đậu cũng bắt đầu nôn nóng. Cho đến hiện tại, cô mới ngẫm ra đại khái cách diễn bệnh khí của Tsurutome Rin, chỉ không biết cần làm đến trình độ nào...

Đánh cuộc thử đi, dù sao còn hơn dẫm chân tại chỗ.

Ánh mắt Tiểu Đậu trầm xuống.

Hồi lâu, cô yếu ớt mở miệng.

"Vô cùng yêu thích? Không, em chân chính để ý, yêu thích, ..."

Tay cầm lái của Tiểu Đậu hơi đổ mồ hôi.

"... Cũng chỉ có Shogo - kun một người mà thôi."

Bên trong buồng xe yên tĩnh, tiếng tim đập bị phóng to gấp mấy lần.

Khụ... Có thành hay không đều ở câu này, cho tý mạnh mỗi đi đại triết học gia. (:3 つ)3

Ngắn ngủi tạm dừng qua đi, Makishima khẽ cười thành tiếng, biểu cảm không có mảy may kinh ngạc ----

"Quả nhiên... Câu nói thế này dù có nghe em nói bao nhiêu lần cũng không quá hiểu được."

.... Đậu xanh rau má, không phải chứ!? Phát triển này cũng quá ----

Không đợi Đậu nhi dùng tiếng lòng châm chọc xong, cửa xe đã bị Oshikiri mở ra.

Cuộc nói chuyện lập tức bị bắt buộc bỏ lửng.

Tiểu Đậu ở trong nội tâm nhú chặt lông mày.

Chắc, nên nói là may mắn hay xui xẻo đây? Tuy rằng chưa lộ đoạn phần khích, thế nhưng càng đào sâu bên trong, cô lại càng phát hiện trạng thái hai người khá là giằng co?

Không có biện pháp, lại tìm cơ hội thôi.

Xe khởi động, chậm chậm chạy khỏi quảng trường Trung tâm trị liệu.

...

Sau một giờ, dựa theo địa chỉ Makishima nói tới, xe dừng ở trước một dinh thự thuộc cảng khu Tokyo.

Sau khi đỗ xe xong đi xuống, Tiểu Đậu không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm ---- Trên đường luôn bị ánh mắt Oshikiri từ đằng sau dán chặt quả thực như đang ngồi bàn chông à...!

Makishima đi phía trước, Tiểu Đậu rút lại phía sau một bước đi theo hẩn. Oshikiri tựa hồ tương đối kính sợ Makishima, theo Tiểu Đậu đi phía sau cùng. Khi cả ba tới trước sân, nơi lối vào đã đứng một người đàn ông vóc người cao to. Hẩn gật đầu tỏ ý với Makishima, đoán chừng đang chờ bọn họ.

Đó là một kẻ có con mắt dài nhỏ như hồ ly, nhìn vào có mấy phần xảo quyệt, tóc nửa che khuất một con mắt, bông tai bên tai phải chớp động ánh sáng dưới ánh chiều tà.

Makishima khẽ mỉm cười, "Sớm thật đấy, Choe Gu Sung."

Ahoge anten của Tiểu Đậu run rẩy... Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, đồng bọn của nhà triết học - Choe tiên sinh (...).

Giọng điệu Choe Gu Sung nhẹ nhàng, "Trên người mang trọng trách, đương nhiên không thể an nhàn tự tại như ngài rồi." Ánh mắt của hẩn chuyển hướng Oshikiri, "A... Đã lâu không gặp, Oshikiri - kun. Tới đây là được rồi, kế tiếp sẽ từ tôi tiếp nhận cậu~"

Oshikiri ngẩn người, theo bản năng liếc nhìn Tiểu Đậu, "Tiếp nhận?"

"Thực tế thì tình hình hiện nay có chút căng thẳng, chẳng phải cảnh sát đã bắt đầu nhìn chăm chăm cậu sao? Trước khi bọn chúng xác nhận chứng cứ thì cậu nhất định phải rời khỏi Nhật Bản. Những an bài tiếp theo toàn bộ đã xử lý tốt, cậu chỉ cần đi theo tôi là được... À, cho dù nhìn Tsurutome tiểu thư như vậy cũng không thể nha? Nếu như kiên trì không chịu rời đi, cậu cũng sẽ làm cô ấy bị cuốn vào đấy."

Oshikiri vừa ngoảnh đầu vừa cất bước theo sát Choe Gu Sung.

Tiểu Đậu đã nghĩ thông, xem ra vị thiếu niên này là fan của Rin (...) Cũng là một trong những món đồ chơi của Makishima triết học gia ha? Hẳn là Tsurutome Rin đã lợi dụng thiếu niên này làm những chuyện không tốt, chỉ có điều kẻ cầm lái là Makishima thì không sai đi đâu được...

Bóng dáng của Choe và Oshikiri biến mất sau hàng rào cây.

Rất tốt.

Kể đó chính là thời gian hai người đơn độc chung đụng rồi.

Tiểu Đậu đang muốn cất bước, Makishima bỗng nghiêng người, đưa tay ra về phía cô, "Đề anh."

Động tác này làm tay áo sơ mi của hắn kéo ra một ít, để lộ một đoạn cổ tay hơi gầy.

Đậu nhi đang xách thùng đựng đạn, nghe vậy vô thức đưa qua.

Trong đạn ghém đã bỏ viên chì vào, trọng lượng quả thực không nhẹ. Nhưng khi Makishima chỉ dùng một tay nhận thùng lại rất vững vàng. Lúc cất bước, một tay khác còn nhàn nhã cầm túi quần, phảng phất cái thùng trống rỗng vậy.

Nếu như Đậu thần nhớ không lầm, nhìn Shogo đại mỹ nhân gây gò mảnh khảnh thế thôi, lại đã từng thoải mái cân một đám côn đồ cao to khỏe mạnh...

..... Bô trí cho đại Boss nhân vật phản diện yếu tố phong độ quý ông moe thế này, thật sự không sao chứ hả? (←A←)

Tán gẫu thì không đề cập tới. Hai người đi vào cửa dinh thự, Makishima quen cửa quen ngõ xuyên qua hành lang bước vào phòng khách.

Trước tủ trưng bày ở phòng khách rộng lớn, một ông lão mặc tây trang, tay cầm cái tẩu, đang híp mắt tinh tế quan sát mấy món đồ cất giữ phía sau tấm kính. Nghe được tiếng bước chân, ông ta quay đầu lại, nhãn cầu mất tự nhiên chuyển động một hồi rồi nhếch môi cười với hai người: "Ây... Đợi thật là lâu." Ông ta chuyển tầm nhìn sang cái thùng trên tay Makishima, "Cực khổ rồi. Dẫu cho bản thân tôi có tự mình chọn mua nguyên liệu, nhưng nếu như số lần thực vượt quá mức thì bị nhìn chăm chăm sẽ rất phiền não."

Makishima thông thả đặt thùng lên mặt bàn hắc đàn hương, "Là do tháng này 'con mồi' gia tăng không ít dẫn đến thiếu hụt đạn dược, khiến ông cảm thấy bó buộc sao?"

"Không, sao có thể thế chứ." Ông già ha ha cười, "Trái lại phải cảm ơn hai cô cậu mới đúng. Ít nhiều có Tsurutome tiểu thư, ngay cả những buồn phiền nhỏ nhất này cũng giải quyết hết." Ông ta để cái tủ xuống, ngồi vào trước bàn mở thùng ra, gương mặt lộ vẻ thưởng thức: "... Tay nghề của Tsurutome tiểu thư cực kỳ tốt. Cho dù là ông già lão luyện như tôi, chế ra đồ vật cũng chỉ có thể là cái trình độ này thôi." Tiếng nói dừng lại, ông ta nhặt ra một viên đạn ghé xem xét chốc lát, ánh mắt chuyển hướng Tiểu Đậu: "À, cái này là..."

Ánh mắt của hai người trong phòng đều tập trung vào trên người Tiểu Đậu.

Đậu nhi nhìn viên đạn, từ tốn nói: "Quadrangle Buck, tác phẩm thử nghiệm trước đây rất lâu. Đặt ở trong tủ chứa cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì, có lẽ ở trong tay Senguji tiên sinh sẽ trở nên tương đối có giá trị... Vì lẽ đó tôi đã mang theo tới."

Sơ lược trước đó, trong giây phút nhìn vào viên đạn, ký ức ghi khắc ở sâu trí óc tuôn trào ra... Vân vân.

Ừm, các bạn hãy cảm thụ thử.

Còn có, trước cổng có treo tấm biển đại phú hào Senguji Toyohisa đại danh đỉnh đỉnh đây thôi. (→_→)

Senguji Toyohisa càng thêm sung sướng, lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu đạn. "... Tôi hiểu rồi. Xin cứ an tâm, tôi nhất định sẽ không lãng phí tấm lòng này."

An tâm?

Ha ha.

An cmn tâm! Bộ phận hậu cần chế tạo vũ khí cho nhân vật phản diện cái gì, lượng thông tin lớn như thế, trí tưởng tượng của Đậu thần cũng không đủ dùng được chứ!? Cụ ời xin ngài nhất định phải lãng phí tấm lòng đó đi! Tốt nhất là bỏ xó cây súng săn Benelli 12 Gauge của ngài luôn một thể!

Trời ạ. Mệt mỏi quá...

...

Khi mặt trời lặn, Tiểu Đậu tâm sự nặng nề đứng bên cửa sổ phòng khách, sửa sang lại những chi tiết trong đầu.

Không được, còn tiếp tục thế này thì đừng nói công lược Shogo đại mỹ nhân, chỉ trải qua hết kịch bản thì không chừng thế giới quan của Đậu thần cũng không Hold được luôn ấy? Bị động chịu đòn quả thực là sỉ nhục đấu hồn của gamer thi đấu giải, nhất định phải chủ động hơn!

Ừm, việc quan trọng đầu tiên là làm thanh trạng thái của Shogo đại mỹ nhân ra Tâm đầu ý hợp.

Nghe ngụ ý của Shogo đại mỹ nhân thì Tsurutome Rin thổ lộ thế này cũng không phải hai ba ngày, mà là mỗi một ngày đều thổ lộ rất nhiều lần (...). Xem ra lại dùng cách này thổ lộ khẳng định không dễ ăn.

Đáng ghét, triết học gia đều là Stalin không biết yêu!

... Rốt cuộc thì vấn đề sai ở đâu?

Tiểu Đậu mỗi lúc suy tư thì tay thường không rảnh rỗi mà hay đùa cái gì đó, vào lúc này đang dùng ngón tay vuốt ve khuy áo trên áo sơ mi. Bỗng đầu ngón tay đụng tới một vật thể hình tròn lạnh lẽo trong túi, đột nhiên cô phục hồi tinh thần lại.

Đúng rồi, sao lại quên mất còn có món đồ này?

Năm phút sau.

Tựa hồ Tsurutome Rin cũng không phải lần đầu tiên tới nhà Senguji, bản năng trong cơ thể khá là quen thuộc đối địa hình.

Thế là, Tiểu Đậu một mạch thuận lợi tìm ra phòng ngủ của Makishima.

Tiểu Đậu đứng trước cửa, vô thức sờ sờ Kim đồng hồ tình yêu treo trên cổ.

Mấy gái đọc giả, các bạn còn nhớ vật này chứ??

Chức năng đầy đủ, đây đúng là ngọn đèn soi đường dẫn lối mỗi khi người chơi kẹt ải...

Điều kiện tiên quyết ghi vào số liệu nhân vật, hình như là "Đạt được nộ hôn của nhân vật mục tiêu"?

Tiểu Đâu cứng ngắc giây lát.

Được rồi, cứ làm như thế đi. Mạng nhỏ sắp không còn, còn muốn tiết tháo làm chi nữa (...).
(→ _ →)

Thế rồi Đâu nhí cất tiết tháo vào túi, bình tĩnh nhấc tay gõ cửa.

Chương 20: Psycho Pass - Take 5

Thế rồi Đậu nhi bỏ tiết tháo vào túi, bình tĩnh nhấc tay gõ cửa.

"Shogo - kun? Anh có trong đó không?"

Bên trong vang lên tiếng bước chân, lát sau cánh cửa được mở ra, Makishima đứng ở cửa.

---- Hắn còn mặc đồng phục giáo viên học viện Ousou, chỉ là áo gi-lê đã cởi bỏ, khuy áo nơi cổ cũng tháo ra mấy nút, hiển lộ mảng lớn da thịt quanh vùng xương quai xanh, đoán chừng là đang chuẩn bị thay quần áo.

Bị sắc đẹp giết rất nhiều lần, Tiểu Đậu đã cơ bản có thể miễn cưỡng Hold được: "Xin lỗi, em quấy rầy đến anh à..."

Shogo đại mỹ nhân trang bị phong độ quý ông tương đối vững chắc, không chờ cô nói xong đã nghiêng người nhường lối, khẽ mỉm cười. "Mời vào."

Tiểu Đậu tiến vào trong phòng, Makishima ở phía sau đóng cửa lại.

Cô đi thẳng đến cửa sổ, lúc này mới dừng bước, "... Shogo - kun."

Makishima tỏ ra khá thanh thoi, nhấc tay biếng nhác chải vuốt lại mái tóc bạc vì thay y phục mà thoáng lộn xộn, "Hửm?"

Tiểu Đậu không vội vàng trả lời mà từ từ xoay người, quay đầu nhìn Makishima đang đi về phía bản thân.

Ánh chiều tà xuyên vào cánh cửa sổ sát đất to lớn, hắt xuống một vùng sáng vàng nhạt ấm áp. Tsurutome Rin đắm chìm bên trong, mi mắt nửa rũ, khuôn mặt được ánh sáng màu vỏ quýt ấy chiếu đến hồng hào, đẹp tựa một pho tượng được tạo ra từ một người thợ danh tiếng.

... Khụ khụ.

Từ góc độ này, chắc hẳn có thể tăng thêm uy lực cho quãng sáng yandere sầu muộn văn

nghệ của Rin đại mỹ nhân lên chút đỉnh đi? Chớ nói gương mặt đẹp không có tác dụng, dù là nhà triết học cũng có bản năng thẩm mỹ, bằng không Shogo đại mỹ nhân cũng sẽ không đòi hỏi ở phương diện quần áo như vậy rồi.

Cái này gọi là pha xử lý đỉnh cao, các bé đọc giả nè các bạn hiểu mà (...).

Sau đó cô từ tốn mở miệng.

"Rốt cuộc vào ban ngày, anh vẫn chưa trả lời em." Cô thăm thì. "... Shogo, xem em là gì?"

---- Cô không lại dùng kính ngữ.

Lặng im chốc lát, Tiểu Đậu cất bước về phía Makishima đang đứng sau lưng, mãi đến tận cách hần cự ly rất gần thì dừng lại. Cô ngẩng đầu, chính diện nhìn vào đôi mắt hần.

Makishima không nhúc nhích, vẫn duy trì tư thế một tay chống thắt lưng, một tay nhẹ phẩy tóc. Tiếp đó, hần từ từ để tay xuống, dùng một loại biểu cảm như cười như không nhìn người phụ nữ trước mặt.

"Em..." Ánh mắt cô mông lung lại quyến luyến một cách bệnh chất, "Yêu Shogo."

Nói xong, cô chậm chạp giơ tay, duỗi hướng gò má hần.

Ặc. Hơi hồi hộp.

Đại mỹ nhân, anh phải nể tình chút đi nha, tháng này Đậu thần có được phát lương hay không phải xem ngài đấy...

Rõ ràng chỉ trong chớp mắt lại như một thế kỷ dài đằng đẵng. Phút chốc, đầu ngón tay trắng muốt của Tsurutome Rin cứ thế rơi vào gương mặt Makishima.

Cảm nhận được nhiệt độ nhột nhột từ da thịt Makishima, ngón tay cô không nhịn được khẽ run.

... Đây cũng không phải diễn! Đậu thần và đồng bọn đều sợ ngây người được chứ!

Ôi trời. Điều này nói rõ cái gì?

Shogo đại mỹ nhân, diễn biến này nghĩa là mặc cho sờ mó sao?

Đậu thần... Ừm, mạnh mẽ ném văng tiết tháo. (:3 ㄅ)3

Ngón tay khẽ xê dịch về trước, lướt qua cái cằm đường nét thanh tú của Makishima, ngay sau đó lòng bàn tay hoàn toàn bao phủ lên gò má hắn.

"Muốn đụng chạm thế này, muốn chiếm giữ thế này." Cô gợn lên nụ cười nhàn nhạt. "Bởi vì có khát vọng ấy, cảm giác 'sống sót' mới chưa bao giờ mãnh liệt như thế."

Năm ngón tay cô hơi mở ra, theo sườn mặt dần dần vuốt ve xuống cằm cổ, nhẹ nhàng đi một vòng, tiếp đó dừng ở mạch đập nơi cổ.

"Sự thôi thúc muốn tới càng gần hơn này chưa bao giờ chấm dứt. Cảm giác ấy... Cực kỳ tuyệt diệu."

Cô khẽ lè như nói mê sảng, lập tức khẽ cười thành tiếng.

"... Vậy thì giờ đây, Shogo - kun cảm thấy thế nào? Chán ghét sao? Cảm thấy căm ghét sao?"

Giữa hai người rơi vào vắng lặng.

Shogo đại mỹ nhân, hắn... Không nhúc nhích.

Ờ, ờ mờ, độ tiếp nhận thế nào lại cao hơn so với tưởng tượng?

Ừm. Vì tiền lương, Đậu thần... Lại mạnh mẽ vứt phăng cái giới hạn gì đấy (...).

Thế là trong tiếng thủ thi, cô lại từ từ ghé sát vào hắn một ít... Sau đó cô ngẩng đầu lên, chớp mũi thân mật sượt qua gáy.

Môi nhẹ nhàng in lên hàu kết.

... Shogo đại mỹ nhân, Đậu thần đã cho anh đầy đủ thời gian đẩy tôi ra rồi nha. _(:3" ㄥ)_

Mà cô nhìn không tới chính là, theo động tác này, Makishima bỗng buông mắt xuống, biểu cảm từ không biết xử trí thế nào lại chuyển sang hứng thú ----

Khoảnh khắc bị người trước mắt đụng chạm, hắn sinh ra một loại cảm xúc... Bắt đầu từ khi ý thức được mình là "Cô độc" thì chưa bao giờ có.

Là vui sướng, làm người ta khát cầu. Nhưng niềm vui sướng này so với cảm giác "Nhặt được" Choe Gu Sung, "Nhặt được" Mido, "Nhặt được" Ouryou Rikako... Không, là so với khai quật ra bất kỳ sự vật thú vị nào đều không giống nhau.

Là bắt đầu từ khi nào, đã không nhớ rõ.

Chỉ biết là thứ cảm xúc kì lạ này, lúc người trước mắt tiếp cận chính mình, bỗng bành trướng đến mức như có thực chất, nhưng cũng không làm cho người ta chán ghét, thậm chí...

[Muốn nhiều hơn nữa.]

Chỉ cần suy nghĩ thứ tình cảm này không biết từ đâu đến, cũng đã đặc biệt thú vị.

Bị thúc đẩy bởi loại cảm xúc lạ lẫm và kích động ấy, Makishima sinh ra một loại ham muốn tìm tòi bằng sự mê say mà bệnh trạng.

Tiểu Đâu chỉ cảm thấy sau đầu nóng lên, một hồi mới ý thức được đó là tay Makishima.

Ngay sau đó, cái tay kia dùng một loại lực lượng mềm nhẹ nhưng không thể chống cự, ấn cô về trước, siết cô vào ngực.

Khuôn mặt chôn trong ngực Makishima, một hơi thở mát lạnh nhạt nhòa quần quanh chóp mũi.

Tiểu Đâu ngơ ngác.

... Ai da, không, không phải là phản kích lại... chứ?

Quý cầu đừng OOC (1) nha đại mỹ nhân? (←←)

(1) Out of character, nhân vật trong truyện gốc không cư xử và suy nghĩ như tính cách họ thể hiện trong truyện gốc.

Đỉnh đầu bị đè nặng, Makishima cúi đầu, cầm gác lên đầu cô.

Vài sợi tóc bạc mềm mại của hắn quét qua trán của cô, kéo theo sự ngứa ngái làm người bất an.

Âm thanh làm màng nhĩ người ta rìu rã của chàng trai trầm thấp vang lên.

"Thì ra là vậy... Chỉ cần thế này sẽ cảm thấy vui vẻ sao?"

Bàn tay ở sau đầu Tiểu Đậu hơi ngưng rồi mơn trớn đuôi tóc, gò má, kể đó nhẹ nhàng nắm lấy cằm cô.

Tiểu Đậu bị buộc ngừng đầu lần nữa đối diện con mắt Makishima, ánh mắt người sau tối lại.

"Vô cùng thú vị..." Hắn dùng một loại giọng điệu có chứa tính học hỏi, thậm chí là kính nể nói rằng. "Không, cũng không phải là những thứ lúc trước đã từng cảm nhận qua, so với nó... Còn nhiều hơn nữa... Là vì sao đây? Lại... Cũng làm anh thấy sung sướng."

Mặt hắn cúi thấp, để sát vào cô.

"Em muốn... Chính là những thứ như vậy sao?"

Giữa hai người cách thực sự quá gần, hô hấp quán quýt lấy nhau. Chợt, trong tầm nhìn của cô chỉ còn lại đôi mắt màu hổ phách phản phát có thể hút đi linh hồn người khác kia...

Trán bị in lại một nụ hôn nhợt nhạt.

Tiểu Đậu mờ mịt.

... Đờ mờ?! Diễn biến chẳng lẽ là nghĩ thông suốt!?

Makishima vẫn đang nói chuyện, điều này khiến cho lúc bờ môi hắn sát qua trán cô, mang theo một chút nhột mềm nhẹ.

"Đây chính là toàn bộ những gì em khát cầu sao?"

Chất tiết! Bàn tay vàng điều khiển độ thiện cảm - kun, Đậu thần trách oan người! Hóa ra người có ích như vậy!

Thắng lợi trong tầm tay, thêm chút củi lửa!

Lông mi Tiểu Đậu đột nhiên run rẩy rồi giơ tay lên, chậm rãi ôm eo Makishima.

Dưới cánh tay này, thắt lưng chàng trai hẹp mà mạnh mẽ, không có một tý sọc lồi dư thừa. Cách áo sơ mi mỏng manh, cô còn có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể hơi lạnh của hắn.

... Triết học gia đúng là triết tọc gia, trình độ thật khó xoi. Nếu còn tiếp tục nữa thì chính là tiết mục lằng lằng ôm nhau, vậy sao được?

Đậu nhi trong lòng châm chọc, tay trượt tiến vào áo Makishima.

Ha ha. Đậu thần mới không nói rằng mỹ nhân quá đẹp, tiết tháo cái này... Có xu thế không nhạt về được đâu.

Cái này gọi là thủ pháp nghệ thuật không tiếng động chỉ dẫn, các bạn hãy cảm thụ. (→3 →)

Cơ thể dưới bàn tay cũng không gầy yếu như tượng tợ. Vân da nhấp nhô rõ ràng, cũng không nổi trội lại đều đều vừa đúng. Theo xương sống hướng lên trên, vừa chạm tới xương vai đang nhô ra, tiếng nói của cô gần như thở dài: "Shogo..."

Môi Makishima giật giật.

Rồi nó chậm chậm trượt xuống, như có như không cọ xát mi mắt và sống mũi cô, sau đó...

Cứ như vậy hôn vào môi cô.

... Ha ha. Không hề áp lực, cảm ơn các vị khán giả.

Trải qua sự kiện sóng to gió lớn là lòng chó lười hôn nọ, ngây thơ trong sáng như Shogo đại mỹ nhân ngài đây, hoàn toàn không thể lay động đầu hôn vững như núi của Đậu thần (...).

[Kích hoạt Kim đồng hồ tình yêu, đang ghi chép số liệu nhân vật... Ghi chép thất bại. Kim đồng hồ đang bị trục trặc.]

... Shit, tình huống gì đây!?

Tiểu Đậu không thể bình tĩnh, thân thể không tự chủ được run lên một cái.

Ngay sau đó phần eo của cô bỗng bị ôm lại, dưới chân trống không, suýt nữa mất cân bằng. Kèm theo tiếng ma sát xột xoạt, Makishima ôm cô thuận thế ngồi xuống ghế salon bên chân hai người, Tiểu Đậu liền bị ép ngồi trên đùi đại mỹ nhân bằng một tư thế cực kỳ quặc.

Môi hai người đã tách ra, Tiểu Đậu chống ngực Makishima ngẩng đầu, vừa vặn tiến vào trong con mắt thâm thúy đến mức làm người sợ hãi kia ----

Ngón tay hắn còn đang tỉ mỉ vuốt ve sau gáy cô, thậm chí đang phác họa vị trí của huyết quản. Rõ ràng là động tác suồng sã, đổi lại bình thường thì độ nhẫn nại của Đậu thần đã sớm chịu không nổi mà phải chạy trốn rồi... Thế nhưng bị người đàn ông này làm như thế thì cô lại có loại ảo giác lẽ ra nên như vậy.

Kim đồng hồ vừa hồng, kế hoạch cũng thất bại. Tiểu Đậu sắp diễn không nổi nữa, ánh mắt mơ màng: "Shogo - kun, em..."

"Hửm?" Makishima nhàn nhạt đáp lời, kéo cô về phía trước rồi dịu dàng đặt cô lên ghế salon.

Chàng trai tóc bạc ở trên cao nhìn xuống, một tay chống bên tai cô, rũ mắt tinh tế quan sát cô rồi ngón tay theo cổ vẫn miêu tả đến khuỷu áo trước ngực.

Những nơi ngón tay đi qua, lông măng loạt xoạt nổi lên.

Tiểu Đậu kinh hoàng ---- Khốn kiếp! Lại chơi lớn!? Shogo đại mỹ nhân à đầu óc ngài thế nào mà mới thông một lần thôi, có cần mở lớn vậy không, chuyện này không khoa học!!

Makishima đưa tay ra, che mắt cô lại ---- Tầm nhìn đột nhiên rơi vào trong bóng tối. Giây lát sau, ghế sofa phát ra một tiếng vang nhỏ, chột bên tai ngựa ngựa, cô cảm thấy hô hấp của Makishima đã gần trong gang tấc.

N' đại đại ông mau trở về, Đậu thần một người chịu đựng không nổi...!!

Tiểu Đậu nhìn không được, há mồm muốn nói chuyện, không ngờ vừa hé môi thì một ngón tay thò vào! Cô theo phản xạ muốn khép hàm răng lại, một giây sau cái cằm đã bị không nhẹ không nặng bị kìm lại.

Đầu ngón tay lạnh lẽo của Makishima rơi vào trên lưỡi, mang đến cho cô cảm giác sinh lý chống cự kèm thêm cảm giác xấu hổ.

Chương 21: Psycho Pass - Take 6

Cầm bị kẹp không thể động đậy, bờ môi hé mở đang bị một ngón tay dò vào, đặt trên lưỡi Tiểu Đậu.

Ngón tay ấy kìm cưỡng lưỡi, viền mắt cô lập tức vì sinh lý mà nóng lên. Tiểu Đậu cả kinh cơ hồ giật bắn người, mơ hồ phát tiếng kêu gọi, "Shogo - kun?"

Phút chốc cô liền nhận ra không thích hợp ----

Theo ngón tay ấn vào còn có một thứ gì đó hình tròn, dường như là viên thuốc.

Ngón tay Makishima thoáng thả lỏng lực đạo, đẩy vào thêm một ít. Tiểu Đậu không nhận được muốn nôn khan, bỗng tiếng nói của Makishima kèm với hơi thở ấm áp chui vào trong tai: "Nuốt đi... Rin."

Hay cho cái chiêu xưng hô (...), Tiểu Đậu theo phản xạ nuốt xuống, viên thuốc đó lập tức trượt vào yết hầu.

Ngón tay đang nhấn cưỡng lưỡi chột buông lỏng, lấy một phương thức khêu gợi vẽ một đường quỹ tích ở giữa đầu lưỡi rồi rời khỏi khoang miệng.

Lúc Makishima nói chuyện, môi như có như không chạm lên thùy tai cô. Một mảng nhỏ da thịt bị đụng chạm hơi nóng lên, nhiệt độ như thể tụ tập vào dòng máu, dần dần khuếch tán.

Tiểu Đậu hoàn toàn không dám động.

Một lát sau, trên người đột nhiên nhẹ đi, bàn tay che hai mắt chính mình cũng thuận thế buông ra. Tiểu Đậu mở mắt, Makishima đã thông thả ngồi dậy, ngón tay nắm cầm cô từ từ thả ra, vuốt phẳng tóc rồi bên tai cô.

"Ngủ đi." Hắc tử tôn nói.

Đầu óc Tiểu Đậu hoàn toàn rối loạn ---- Vậy nên rốt cuộc là ngủ cái gì mà ngủ chứ hả

Shogo đại mỹ nhân, ngài có dám nói chuyện rõ ràng hơn không?

Còn có, không chỉ hệ thống trực trực, ngay cả Kim đồng hồ tình yêu cũng không thể xài, làm ăn như thế à!!

Khoan đã.

Viên thuốc hồi nãy, chẳng lẽ là...

Nghĩ ra rồi, trong thuộc tính bệnh khí của Tsurutome Rin còn có thêm cái chứng mất ngủ trọng độ nữa. Thứ ban nãy hẳn là thuốc ngủ mà vừa mới bắt đầu đã bị Makishima tịch thu?

Đầu của Đậu thần, sao lại thấy hơi choáng...

Rốt cuộc là thuốc gì mà hiệu lực sắp sánh ngang với súng thuốc mê vậy, là thuốc an thần dùng qua đường miệng sao? Cái thiết định thường thức đáng chết này là ai viết, kéo ra ngoài chém!

... Choáng váng quá.

Ngủ trong phòng của nhà triết học sẽ tổn thọ đó...

Trong tầm nhìn của cô, Makishima bắt đầu mờ nhạt dần.

---- Ý thức từ từ sa vào bóng đêm thơm ngọt.

...

Makishima ra khỏi phòng, bước tới phòng khách.

Senguji Toyohisa ngồi ở bên trong, đã thay xong bộ quần áo đi săn, trong tay còn nâng cây súng săn Benelli 12 Gauge từng bị Tiểu Đậu châm chọc, trước mắt đã được lau chùi sáng loáng. Nhìn thấy Makishima, ông ta cũng không ngoài ý muốn, lộ ra một nụ cười cực kỳ chính khách: "Tsurutome tiểu thư ngủ rồi sao?"

Makishima gật đầu, "Ừm. Ngài chuẩn bị cũng đã gần xong rồi..." Hắn liếc nhìn viên Quadrangle Buck trên tay Senguji, khoe môi câu lên: "Định sử dụng?"

"Tôi rất nóng lòng muốn thử uy lực của 'người bạn mới' này, hướng hồ đây là kiệt tác xuất

từ tay Tsurutome tiểu thư." Senguji rút cọ chùi khương tuyến trong nòng ra, "Nói tới chuyện này, vị thiếu niên kia vô cùng mê mẩn Tsurutome tiểu thư nhỉ? Dùng viên đạn này," Ông ta đẩy đạn ghém vào ổ đạn, nheo lại một con mắt, làm tư thế nhắm bắn, "Nhất định sẽ là một trận bế mạc hoàn mỹ."

"À..." Makishima híp mắt nở nụ cười. "Tôi rất mong đợi."

...

Thân thể như nhúng vào đầm lầy, đang không ngừng lún xuống. Bắp thịt hoàn toàn lỏng lẻo, tứ chi yếu đuối đến không giống mình.

Rất khó chịu... Cũng rất khát nước.

Tiểu Đậu khó khăn chuyển động con người, trong viên mắt khô khốc khó nhin ngay tức thì có chút ướt át. Trong màng nước mắt mênh mang, cô mở mắt ra rồi phát hiện mình đang nằm trên giường.

Thoáng tỉnh táo lại, Tiểu Đậu ngồi dậy ngắm nhìn bốn phía.

... Không phải phòng ngủ của mình, là phòng của Makishima.

Chính mình đã ngủ bao lâu?

Tiểu Đậu đỡ trán xuống giường, chân trần giẫm lên tấm thảm mềm mại, lúc này cô mới để ý rằng giày đã bị cởi. Trong lòng không khỏi rùng mình, cô cúi đầu nhìn y phục trên người... Còn may, vẫn là bộ đồ mình mặc lúc mới đi vào phòng Makishima.

Ký ức trước lúc ngủ toàn bộ quay về trí óc, Tiểu Đậu sững sờ đứng lặng.

... Lấy cái gì để cứu vớt người đây, Đậu tiết tháo của ta. _(:3" ∠)_

Ánh mắt quét qua đồng hồ treo tường, kim giờ chỉ bốn giờ. Tiểu Đậu hết hồn, đi tới bên cửa sổ kéo màn ra, thấy bên ngoài vẫn tối đen như mực mới mới thở phào nhẹ nhõm.

Là bốn giờ sáng, không phải chiều...

Lạch cạch một tiếng, tay nắm cửa chuyển động. Tiểu Đậu quay đầu lại thì thấy cửa phòng

ngủ bị mở ra, Makishima đứng ở đầu ngoài.

Áo khoác len xanh lục bọc ngoài sơ mi trắng, quần Jean nhạt màu cộng thêm giày cỏ thấp ôm sát đường cong thon dài của đôi chân ---- Dù có là trang phục thường ngày vẫn được Shogo đại mỹ nhân mặc thành phong cách quý tộc đẹp đẽ mê người.

Trong lúc Tiểu Đậu ngây người, Makishima nói trước: "Em tỉnh rồi?" Nói rồi, hắn đi về phía cô.

Cách gần như vậy, Tiểu Đậu lập tức bén nhạy nhận ra trên người Makishima có mùi máu tanh thoang thoang.

Trong lòng thấp thỏm, vọt lên linh cảm chẳng lành, Tiểu Đậu do dự trong giây lát, cuối cùng vẫn hỏi: "Shogo - kun... Tôi qua anh không nghỉ ngơi sao?"

"Ừ... Bởi vì có hoạt động thú vị." Một đêm chưa ngủ, Makishima chẳng có chút mệt mỏi, lấy đồng phục học viện Ousou trong tủ quần áo ra, xoay người đến cạnh thùng rác.

Con mắt Tiểu Đậu mở to hơn: "Cái đó... Định vứt bỏ à?"

Như là nghĩ tới điều gì khiến hắn vui vẻ, khóe mắt Makishima hơi gợi lên ---- Sau đó hắn buông tay.

"Đúng vậy, không cần dùng nữa. Nếu không xử lý, cũng rất phiền phức."

Quần áo rơi vào thùng.

... Eo.

Dựa theo nguyên tác, Makishima giao cô bé chế tác tiêu bản người kia cho Senguji Toyohisa làm "con mồi" giết chết, tiếp theo mới hoàn toàn tiêu hủy dấu vết bản thân từng làm giáo viên ở học viện Ousou ----

Cái này... Lẽ nào tôi qua là đi phá hủy món đồ chơi đã chơi chán sao...

Sau lưng lạnh cả người, Tiểu Đậu tạm thời không biết nói gì cho phải. Hồi lâu, cô mới miễn cưỡng nói:: "Không nghỉ ngơi, sẽ không việc gì chứ?"

Nghe vậy, Makishima nhìn lướt qua đồng hồ, "Còn bốn tiếng... Dành thời gian một giờ chuẩn bị là được rồi, thời gian ngủ cũng đầy đủ."

Trước tiên không nói ngài lại muốn đi quây chỗ nào, ngủ ba tiếng là đủ rồi, ngài đây là muốn nghịch thiên à Shogo - kun?

"... Chẳng qua, đối với em thì nó xa xa không đủ nhỉ?" Dường như nhận ra cô đang nghĩ gì, khóe miệng Makishima cong lên. "Muốn tiếp tục nghỉ ngơi không?"

Cho dù có mệt cỡ nào cũng không dám ngủ ở phòng ngài... Tiểu Đậu vừa oán thầm vừa đáp: "Không... Vậy em về phòng trước, anh ngủ đi."

Suy ngẫm một tý, cô thấy vẫn nên o bế kịch bản cho tốt ---- Thế là cô bày ra biểu cảm có chút ưu thương sâu muộn (xem thêm [Thảo luận dùng sườn mặt hoàn mỹ chăm chú nhìn Hijikata - kun như thế nào]), nhẹ giọng nói: "... Ngủ ngon."

Cô nghiêng người vòng qua Makishima.

Khi hai người vừa sát vai nhau, Makishima đột nhiên xoay người, đưa tay về phía cô.

Tiểu Đậu chỉ phải phối hợp dừng bước.

Tay Makishima che lại má cô mềm nhẹ xoa nắn, rồi hấn cúi đầu để sát vào, chóp mũi cơ hồ chạm tới tầm mắt cô.

"Ngủ ngon." Vẫn duy trì tư thế ám muội ấy, hấn không nhanh không chậm nói rằng. "... Rin."

...

Tiểu Đậu hồn vía như bay đi về phòng mình.

Đậu thần, hình như không cần thận nhân mở công tác kỳ diệu nào đó cho nhà triết học rồi ha?

Nhưng công tác cũng mở rồi... Shogo đại mỹ nhân à sao thanh trạng thái đỉnh đầu ngài, nó vẫn cứ Khăng khăng một mực thế?

Rửa mặt và thay quần áo xong, cô thấy đồng hồ mới năm giờ rưỡi. Trong lòng Tiểu Đậu

lặng lẽ thở dài, đi làm sớm chút thôi, xem như tạo phúc cho đồng nghiệp trực đêm ngày hôm qua, cô cũng không muốn ở lại nhà Senguji chờ Makishima tỉnh lại. Dù sao thì Makishima đã chơi đóng vai giáo viên đủ rồi, gần đây đi ra ngoài chắc cũng không cần cô làm tài xế đâu nhỉ?

--- Đơn độc ở chung với Makishima, cô luôn cảm thấy đầu óc không đủ xài, tốt hơn hết là nên yên lặng một mình vạch kế hoạch tác chiến đi.

Lập tức đi ra dinh thự, cô đến ga ra khởi động xe, lái thẳng tới trung tâm thành phố.

Khi xe chạy trên cầu vượt ở ngoài cảng, Tiểu Đậu thanh tỉnh lại, mở chế độ lái tự động.

Rõ ràng tinh thần còn mệt nhọc, nhưng lại nhất quyết không không buồn ngủ. Chứng mất ngủ đúng chuẩn của một triết học gia thật có tác dụng...

Tiểu Đậu nhìn chính mình trong kiếng chiếu hậu.

Sắc mặt vẫn trắng nhợt không chút máu, bệnh khí lan tràn. Thế nhưng lại bởi bản thân đang lộ ra nguyên hình, gác chân lên ghế ngồi, mỹ nhân yandere cũng nhiều thêm mấy phần sức sống.

Khiêu chiến vượt cấp gì đấy thật quá ức chế, Đậu thần bày tỏ khá là hoài niệm cái thời thanh xuân tươi đẹp ở Ginatma. Bây giờ thì đợi sau khi công lược thành công, hệ thống chữa trị xong xuôi, cô nhất định phải quay đầu lại phun cho mặt N' thành đậu tương. (→_→)

Nói tới nói lui thì ngày hôm qua đều xấu hổ đến trình độ đó mà triết học gia vẫn Khăng khăng một mực là sao... Muốn làm tri âm tri kỷ của hấn, tương đối gian nan được không vậy.

Tiểu Đậu nhắm mắt, bắt đầu hồi tưởng căn kẽ cốt truyện mà mình nhớ tới.

...

Sau bốn mươi phút, xe đến bãi đậu xe dưới đất của Trung tâm trị liệu, Tiểu Đậu đỗ xe xong rồi nhanh chóng tới phòng làm việc của mình, thay thế đồng nghiệp đang trực ban lúc đó.

Sau khi tuần tra theo lệ sáng hoàn thành đã là chín giờ, Tiểu Đậu ngồi xuống bắt đầu mở bánh mì bữa sáng trái tim mà nam đồng nghiệp biếu tặng ra ăn. Đang ngậm bánh mì và uống Hồng Trà, ánh mắt cô trong lúc vô tình chạm tới ngăn kéo để súng. Vì thế cô đặt tách trà

xuống, dựa theo phương pháp rườm rà lần trước kéo ngăn kéo lấy súng lục trong hòm ra tỉ mỉ quan sát.

Beretta 92F, ở thời đại này cũng coi như hiếm thấy... Quả nhiên là kẻ đam mê súng ống giống với Senguji.

Vừa nghĩ tới Senguji, tâm tư Tiểu Đậu khẽ động.

Tuy rằng hiện nay, quy định đo lường Hệ số phạm tội của Hệ thống Sibyl ở Nhật Bản đã tương đương phổ biến, nhưng vẫn tồn tại giai cấp có đặc quyền miễn kiểm, Senguji Toyohisa chính là một ví dụ. ---- Cũng như Senguji, cha Tsurutome Rin lai lịch không nhỏ, khi còn sống ông là cán bộ cao cấp hạ nghị viện, mẹ cũng là một vị trung tâm quyền lực, bằng vào cái bóng của hai người này, Tsurutome cũng là giai cấp đặc quyền có thể tránh việc đo lường.

Nói trắng ra là cả hai đều là cùng một loại người.

... Không đúng. Senguji chỉ đơn thuần hưởng thụ lạc thú săn giết mà thôi, mà nguyên nhân Tsurutome Rin giúp đỡ Makishima tựa hồ là muốn lật đổ chính quyền. Một thiên chi kiêu nữ như thế, đến cùng thì tại sao lại một lòng một dạ muốn tiêu diệt Hệ thống?

Cô vừa cất súng về ngăn kéo thì chốt cửa phòng làm việc bị gõ, bên ngoài là giọng nói của đồng nghiệp: "Tsurutome - san? Cô có bên trong không? Bên ngoài có hai vị cảnh sát muốn gặp cô."

Tiểu Đậu khóa kỹ ngăn kéo rồi lên tiếng: "Chờ chút, tới ngay đây." Nói rồi cô vội vã đứng lên, vừa cắn bánh mì vừa mở cửa.

Cửa ngăn cách trượt sang hai bên, nam đồng nghiệp kia đứng bên ngoài, phía sau còn đứng một nam một nữ. Cô gái thì có chiều cao trung bình, tóc ngắn để mái, vừa gặp cô liền vội vàng rút giấy chứng nhận cảnh sát ra: "Xin chào, tôi Tsunemori Akane, Giám thị viên thuộc Cục An ninh dân sự... Ồ, xin lỗi, quý rầy bữa trưa của cô sao?"

Tiểu Đậu phản ứng lại, lấy bánh mì từ trong miệng ra, "À, đâu có..." Tầm nhìn theo bản năng chuyển qua chàng trai bên cạnh.

Đó là một người để tóc ngắn màu đen, con mắt dưới tóc mái ẩn chứa mũi nhọn, biểu hiện có chút lạnh lùng, hơi thở xa cách cũng che đi mấy phần anh tuấn vốn có. Hẳn là do quanh

năm trui rèn, mặc dù chỉ là đứng yên hai tay cắm trong túi quần, cả người lại có một loại khí chất sắc bén như thủ thế chờ đợi.

Vừa chạm vào ánh mắt đối phương, đỉnh đầu chàng trai lập tức bay lên một nhóm chữ nhỏ màu vàng.

Tiểu Đâu ngây dại.

Ai da.

Kougami Shinya?

Bấy giờ, tiếng cười đùa của vị đồng nghiệp nam phá vỡ bầu không khí đông cứng: "Tsurutome - san, khéo miệng dính mứt kia."

Tiểu Đâu hoàn hồn, mau chóng dùng ngón tay lau khéo miệng: "Ồ? Vậy sao...?"

Đúng lúc này, Kougami Shinya đột nhiên nhíu mày, ánh mắt hòa dịu lại.

"... Đã lâu không gặp, vậy mà cái tật hấp tấp đó vẫn không thay đổi nhỉ, Tsurutome."

Chương 22: Psycho Pass - Take 7

Kougami Shinya nhú mày, ánh mắt hòa dịu lại.

"... Đã lâu không gặp, vậy mà cái tật hấp tấp đó vẫn không thay đổi nhỉ, Tsurutome."

Bàn tay đang lau mướt của Đậu nhi ngừng lại...

Ài chà, kiểu phát triển gì đây?

Tsunemori kinh ngạc: "Ồ, ơ ơ? Là người quen sao, Kougami tiên sinh?"

"Lúc xem bảng tên tôi đã chú ý, giờ nhìn thấy người thật thì mới xác nhận, là bạn cùng khóa với tôi ở trường Nitto." Kougami đáp lời, tầm nhìn dừng trên môi Tiểu Đậu, khóe miệng có phần ý cười. "... Cũng là một trong những học trò của thầy Saiga."

Đậu xanh rau má. Shin-gia, ngài mới vừa cười? Là cười đúng không? Không phải những lúc đối mặt với người không quá quen thuộc thì thuộc tính lạnh tanh và cẩn trọng ít nói của ngài sẽ lơ đãng từ trong miệng toát ra sao?

Nói tới nói lui, thầy Saiga... Ừm, cái này thì Đậu thần nhớ được. Ông ấy là thụ nghiệp ân sư của Kougami - kun, nhân tài trong giới Tâm lý học lâm sàng và Tâm lý học tội phạm, là nhân vật thuộc loại trí giả có nhiều tác dụng then chốt trong quá trình Kougami lòng giết Makishima.

Cái gì mà cùng trường, học chung chứ, cái tình tiết "Bạn ngồi cùng bàn" cũ rích này mà biên kịch cũng nghĩ ra được ha?!

Tiểu Đậu chùi mướt dính trên môi, che đây nội tâm đang kinh ngạc ---- Vì không biết Tsurutome và Kougami đã quen đến mức độ nào, cô đành dùng nụ cười có hệ số an toàn cao nhất: "Đã lâu không gặp... Mời vào."

Ừm, trước cứ mặc kệ cảnh hồi tưởng KouRin đi... Sẽ không phải là Cục An ninh đã tra lên đầu mình rồi chứ?

Đồng nghiệp đi rồi, ba người bước vào văn phòng rồi ngồi xuống. Tsunemori trước hết đặt câu hỏi: "Tsurutome tiểu thư biết người tên Oshikiri Kenji không? Chúng tôi nhìn trên danh sách thấy cô là bác sĩ phụ trách của cậu ta, cho nên muốn hỏi cô một số vấn đề."

Tiểu Đậu ở trong lòng nhanh chóng sàng lọc câu nói ấy một lần, suy đoán mục đích đối phương đến đây, "Mời nói."

"Chúng tôi tra được ngày hôm trước Oshikiri tiên sinh đã xuất viện. Và do có sự kiện khẩn cấp cần tìm cậu ta, chúng tôi đã thử liên hệ bằng thiết bị liên lạc nhưng không có ai nhận cuộc gọi. Chúng tôi cũng từng đến địa chỉ liên lạc cậu ta để lại nhưng nhân viên quản lý lại nói rằng cậu ta đã sớm đã chuyển nhượng quyền tài sản phòng ốc. Bởi vì hoài nghi cậu ta đang có ý tránh né điều tra, cho nên chúng tôi mới gặp cô... Xem có manh mối gì không."

Tiểu Đậu âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tốt rồi, xem ra chỉ là tra hỏi theo lệ.

... Chẳng qua là xin lỗi nha, với lập trường hiện tại, Đậu thần không thể báo cho hai người biết chân tướng là thiếu niên Oshikiri đã chạy trốn.

...

Cuộc dò hỏi vừa kết thúc, đồng nghiệp liền gõ cửa nói có bệnh nhân mới cần điều trị. Đậu gương mẫu không thể làm gì khác hơn là ủ rũ chạy đi thăm hỏi bệnh nhân. Sau khi xong việc rốt cục có thể tranh thủ thời gian, cô liền rời tòa nhà chính định ra ngoài hóng mát.

Vị trí bãi đậu xe trực tiếp liên tiếp quảng trường phía trước Trung tâm trị liệu. Tiểu Đậu vừa đi ra liền mắt sắc nhìn thấy Kougami đứng ở xe của Cục An ninh đậu phía trước, đang dựa lên cửa xe nhả khói.

Đối phương tựa hồ đã sớm thấy cô, lúc này đang lẳng lặng nhìn sang.

Tiểu Đậu chỉ có thể phối hợp đi tới trước mặt Kougami, "Thế nào ở đây một mình?"

"Giám thị viên đi thăm một người bị hại mà lúc trước được bọn tôi đưa vào Trung tâm trị liệu, tôi ra đây đợi trước." Kougami lấy thuốc lá trong miệng ra, cầm hơi hất lên chỉ về hướng tay phải của mình: "Đứng ở bên kia đi, đầu ngọn gió."

Chờ Tiểu Đâu lách người đi qua, chàng trai mới nghiêng đầu, chậm rãi phun ra một ngụm khói.

... Cái gì mà không khiến nhà gái chịu xông khói, trình độ nam tính tăng vọt này. Shin-gia, Đâu thần coi trọng anh. (→0→)

Tiểu Đâu tiếp tục tìm đề tài. "Vẫn đứng ở đây chờ mãi sao? Nên đi tìm chỗ nào ấm áp mà ngồi chứ."

Kougami khẽ gạt tàn thuốc, "Loại hành vi tự do dành cho người khỏe mạnh ấy là không được phép. Nếu Chấp hành viên không theo sau Giám thị viên cho tử tế và duy trì khoảng cách an toàn nhất định, ắt sẽ hỏng bét."

Chấp hành viên là chó săn và cũng là tội phạm tiềm ẩn, một khi rời đi tầm nhìn của Giám thị viên, là có thể xem như bỏ trốn mà hành quyết ngay lập tức ----

Tiểu Đâu lặng yên một lúc mới mở miệng: "Nghề cảnh sát... Thấy thế nào cũng không quá dễ dàng."

"Ồ, nhắc tới chuyện đó, có lẽ cậu nên chịu toàn bộ trách nhiệm nhỉ?" Khóe miệng Kougami cong lên, "Sau cái thời đại học bị cậu đá, tôi liền nghĩ 'tương lai tuyệt đối không thể làm chung với cái cô đó được, bằng không khi gặp lại nhất định sẽ rất mất mặt', đúng lúc Ginoza chọn nhậm chức ở Cục An ninh, thế là tôi qua loa quyết định luôn."

Ồ kìa, Đâu thần vừa nghe được cái gì!?

Đang khiếp sợ, bỗng Kougami phì cười lên tiếng. "Đùa thôi, tôi chỉ là thấy vẻ mặt cậu có chút nặng nề. Có rảnh thì cậu nên đi thăm thầy Saiga một lần đi, mấy ngày nay khi tôi gặp thầy thì thầy có nhắc tới cậu đấy." Nói rồi hắn dùng ngón tay dập tắt tàn thuốc, lướt qua vai Tiểu Đâu nhìn phía sau: "A, Giám thị viên đến rồi. Lần sau nói tiếp đi... Nếu như cậu có hứng thú thăm tù."

Tiểu Đâu khẽ gạt đầu, "... Chăm sóc tốt bản thân."

Kougami ngẩn ra rồi lập tức nhú mày, lưng rời cửa xe thẳng người lên.

Người đàn ông vóc người cao lớn kia, đứng ở trước mặt cô chụp xuống một bóng ma.

Hắn cúi đầu nhìn cô, toát ra một nụ cười khổ. "... Lời này vẫn nên giữ lại nói với chính mình đi. Nhìn sắc mặt cậu, không phải bây giờ vẫn còn thói quen mất ngủ sao?"

Lông mi Tiểu Đậu run rẩy.

... Ấc. Ở chung với nhà triết học lâu quá, đàn ông thuộc hệ chữa trị thể này, Hold không nổi mà. _(:3)∠_

Cô ngẩng đầu nhìn hắn.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau rơi vào im lặng.

Tiếng bước chân phía sau từ xa đến gần, Tsunemori lên tiếng: "Xin lỗi, thời gian hơi lâu... Á, Tsurutome tiểu thư cũng ở đây?"

Tiểu Đậu thuận thế quay đầu, gật đầu với Tsunemori: "Vậy tôi về trước, còn có việc phải làm."

Ô, độ thiện cảm +10 gì gì đấy, Đậu thần không thấy gì hết (...).

...

Giờ tan tầm.

Tiểu Đậu vừa xoa bóp xương cổ vì ngồi lâu mà hơi đau nhức, vừa theo dòng người đi ra ngoài. Không chờ cô tới ga ra, trước mặt bỗng nhiên từ từ lái tới một chiếc xe ----

Nhìn người đàn ông mắt cáo Choe Gu Sung ở cửa xe tươi cười xán lạn với mình, lòng Tiểu Đậu run lên, tầm mắt hướng về chỗ ghế sau.

Shogo đại mỹ nhân... Khắp người đang tản ra khí tràng tao nhã, dù bận vẫn ung dung ngồi ở phía sau.

Tiểu Đậu yên lặng mở cửa xe, ngồi xuống bên cạnh Makishima.

So với Makishima, nhiều lúc Choe Gu Sung biểu hiện càng giống nhân loại bình thường (...): "Tuy nói bận rộn cực kỳ còn bị chộp tới làm tài xế thật có chút vô nhân đạo. Có điều nếu ngênh đón chính là Tsurutome - san xinh đẹp thì cũng là chuyện vui vẻ~"

Tiểu Đậu cũng phối hợp lộ ra nụ cười triết học gia-tiêu chuẩn: "Anh đặc biệt đến đây... Có chuyện gì không?"

"Không không, không có gì đặc biệt." Choe Gu Sung đáp, "Vốn định thẳng về nhà Tsurutome tiểu thư, nhưng vừa vặn đi ngang qua chỗ gần đây, Makishima mới đề xuất trực tiếp vòng tới đây đón quý cô xinh đẹp. À, xe của Tsurutome - san sẽ cho người lái về~"

Tiểu Đậu sững sốt, "Vậy sao... Muốn dọn ra nhà Senguji à?"

Makishima nhàn nhạt lên tiếng. "Tạm thời không cần thiết ở lại nơi đó."

"Nói cũng phải, mấy thứ đồ nguyên sơ ấy thấy nhiều cứ làm tôi cảm thấy không thoải mái." Choe Gu Sung nửa thật nửa giả oán trách.

Cùng lúc đó, xe lái qua tấm hình chiếu quảng cáo to lớn trước Trung tâm trị liệu Ashikaga. Ký hiệu cực lớn của hệ thống Sibyl tỏa ra một vùng ánh sáng lam dạ quang, hoàn toàn bao phủ thân xe.

Choe Gu Sung ngừng nói, hồi lâu có chút châm biếm đọc lên những chữ viết trên giao diện quảng cáo. "[Hệ thống trợ giúp con người hướng đến cuộc sống hạnh phúc một cách tổng quát]..."

"Nói nó là một hệ thống," Makishima trầm giọng mở miệng, "Không bằng nói là ngục giam xây tròn không lồ? ---- Hình thái công trình giám thị toàn diện, dùng ít lính gác nhất không chế nhiều tù nhân nhất."

"Ai~ Chính vì cái tồn tại không thú vị này." Choe Gu Sung nở nụ cười, "Chính vì như thế, cho nên tôi mới hiếu kỳ... Những người đối với điều này cảm thấy không thú vị giống như Makishima tiên sinh, Tsurutome - san và tôi, đến tột cùng có bao nhiêu đây? Tìm ra bọn họ, cho bọn họ sức mạnh, xem bọn họ có thể làm tới bước nào... Đây chính là chuyện thú vị nhất mà tôi có thể nghĩ tới ở quốc gia này cho tới giờ..."

Toàn bộ quá trình dự thính, Đậu thần bày tỏ tương đối Hold không được.

Dùng giọng điệu người cách mạng tự do, nói ra ngôn luận phản xã hội... Không sao chứ? (:3 ㄅ)3

...

Nhà Tsurutome.

Tiểu Đậ từ trong phòng tắm đi ra, xoa mái tóc còn ướt nhẹp, kéo ra tử quần áo.

Sau đó cô giật giật khoe miệng.

Rảnh rồi sinh nông nổi à, nguyên một tử váy thuần trắng phong cách nữ thần này... Người giám sát trang phục đâu, kéo ra ngoài phạt nhật tiết tháo một trăm lần cho Đậ thần!

Nhìn tới nhìn lui, cô vẫn chọn một cái có độ dài vừa phải rồi yên lặng thay. Trong lúc thay quần áo cô vô tình đụng trúng tử đầu giường, Tiểu Đậ nghe răng quay đầu nhìn lại, lược quá mấy cái như là bỗng một ý nghĩ lóe lên rồi biến mất đi ----

Cô cúi người, mở ra tầng dưới cùng của tử đầu giường.

Bên trong nằm một quyển nhật ký tinh xảo.

Đừng hỏi tại sao Đậ thần biết đó là nhật ký, bản năng thân thể vừa nhìn đến món đồ này trong nháy mắt liền đề cô "nhớ ra" rằng Tsurutome Rin có thói quen viết nhật ký ----

Tiểu Đậ cầm cuốn nhật ký mở ra. Trong chốc lát, căn phòng chỉ có tiếng vang nhỏ khi đầu ngón tay lật nhẹ trang sách, trở nên đặc biệt yên tĩnh.

Hồi lâu, con người của cô hơi co rụt lại.

Eo.

... Đậ thần, hình như tìm ra ranh giới của bản chất vấn đề rồi.

Được rồi, bây giờ phải đi đối đáp lời kịch thôi.

...

Tiểu Đậ dạo đến phòng khách.

---- Shogo đại mỹ nhân, đang ngồi ở trên ghế salon đọc sách.

Ôi, rút tiết tháo không phải một hai ngày, mỗi ngày đều phạt nhật nó rất nhiều lần. (←_←)

Ngay lúc cô vừa tiến vào, Makishima liền ngẩng đầu lên.

Phòng tiếp khách này chính là nơi Đậu thần nhìn thấy Shogo đại mỹ nhân lúc mới vừa tới thế giới này ---- Chỉ là hôm nay không có oi bức như lần đó, tuy rằng lò sưởi trong tường còn đang thiêu đốt, cửa sổ lại hở ra một khe nhỏ, gió đêm từ từ thổi vào.

Tiểu Đậu không nhìn được sờ sờ bộ váy trắng thuần phong cách nữ thần trên người.

Chết tiệt, phần dưới váy của Đậu thần lạnh lạnh... Sao, sao lại còn tung bay trong gió nữa chứ?

Gió hôm nay, hơi hỗn loạn ha?

Đang phiên muộn, Makishima đã lên tiếng.

"Rin." Hắc bình tĩnh gọi. "Lại đây."

Ừm, đại mỹ nhân ngài thật thức thời, đã sửa miệng gọi tên rồi ha?

Tiểu Đậu biết nghe lời phải đi tới.

Makishima lẳng lặng nhìn cô càng bước càng gần, mãi đến tận cô dừng lại ở trước mặt hắc. Vẫn duy trì tư thế hai chân bắt chéo, hắc dùng một tay giữ cuốn sách ở đầu gối, tay khác thông thả giơ lên ----

Cô thuận thế cúi người, nhẹ nhàng tựa ở gò má trên bàn tay hắc.

Da thịt dán vào nhau, nhiệt độ truyền qua.

---- Tại sao phải làm như thế, chính bản thân Makishima cũng chẳng rõ.

Có lẽ để xác nhận ---- Thứ "cảm xúc" kia vẫn còn tồn tại.

Là lúc cảm nhận được độ ấm của một người không phải là mình, mà nảy sinh sự vui thích.

Dù rằng thứ cảm xúc kia chưa tới nơi tới chốn, cũng không biết sẽ đi đến đâu. Nhưng chỉ cần hiện tại làm hắc cảm thấy thích ý đã đủ rồi.

Tay hắc vòng qua mái tóc buông xõa của cô, xoa sau gáy rồi kéo cô càng ngày càng gần.

Tiểu Đậu không thể không quỳ trên sô pha, thụ động bị hắu ôm lấy ---- Bên cổ cô nóng lên, hô hấp của hắu đã phun lên gáy.

Chương 23: Psycho Pass - Take 8

Tiểu Đậu quỳ trên sofa, thụ động bị hấn ôm lấy. Bên cổ cô nóng lên, hô hấp của hắn đã phun lên gáy.

Rõ ràng là hành vi mập mờ quá mức.

Nhưng bàn tay đang khẽ vuốt đầu tóc cô, động tác nhẹ nhàng chậm chạp, là một loại mê say bao hàm sự tỉnh táo ----

... Đại mỹ nhân, ngài đây là muốn diễn vở nào thế?

Đang lúc Đậu nhi còn thấp thỏm, động tác của Makishima đã ngưng lại, không có đoạn sau. Chốc lát, hắn nhàn nhạt mở miệng: "Hôm nay cảnh sát đã tới à?"

Hoá ra là muốn bàn công sự? Tiểu Đậu chỉ phải trả lời: "Vâng."

"Tên Chấp hành viên đi theo Giám thị viên kia, em đã gặp rồi đúng không." Makishima không nhanh không chậm thốt ra tên đối phương: "Kougami Shinya."

Tim Tiểu Đậu vừa thả xuống lại treo lên: "Shogo - kun biết anh ta?"

"Trước đây không lâu từng gặp mặt. Là một kẻ rất thú vị..."

Makishima lại lặng im vừa đứng trong nháy mắt.

"Em quen biết hắn ư?"

Ồ. Diễn biến này là đến khúc chọn lựa đúng không?

Không thành vấn đề, Đậu thần có siêu trực giác có thể làm độ thiện cảm vọt cao như tên lửa (...). Đi theo cảm giác thôi, xong xuôi hết ấy mà.

Thế là cô nhanh chóng trang bị lên giọng điệu (mấy ngày nay đã luyện không ít) [Phiêu miểu kỳ ảo]: "Người đàn ông đó là bạn cùng trường với em ở Nitto. Shogo - kun có hứng thú

với anh ta sao?"

"Đúng vậy... Hẳn thật sự thú vị, khiến người ta không nhận được muốn biết hẳn có thể làm được tới bước nào. Vì lẽ đó hẳn sẽ là con mồi tiếp theo của Senguji."

Makishima từ từ nhích người, kéo ra một cự ly nhỏ với Tiểu Đậu, rũ mắt đối diện cô.

"Có được không?"

Gì đây! Mỹ nhân, ngài hỏi tôi "Có được không" là ý gì?

Lượng thông tin quá lớn, dung lượng cọng ahoge của Đậu thần hình như không đủ?! Ánh mắt kia của ngài chắc chắn là biết cái gì rồi đúng chứ?

Trái tim bé bỏng của Đậu thần, nó đập thành thịch như nhảy Clacket luôn!

Tiểu Đậu lại mau lẹ trang bị giọng điệu [Phiêu Miêu kỳ ảo], tư tưởng không tập trung đáp "Vâng" một tiếng ---- Dường như cũng ý thức được nói vậy có chút lầy lệ, cô bèn vô thức bổ sung một câu, "... Em có lẽ hiểu được nguyên nhân Shogo - kun thấy hứng thú với anh ta. Hẳn và Shogo - kun có phần giống nhau."

Vừa dứt lời, Makishima thoáng thẳng người lên, đưa mắt nhìn cô. "Giống nhau?"

Hắn nhẹ giọng lặp lại rồi hơi nghiêng đầu... Nở nụ cười.

" 'Giống nhau', thường mang ý nghĩa có thể bị thay thế." Ánh mắt như vô định, hẳn cảm một lọn tóc của cô thưởng thức. "Cũng phải... Ở điểm này, bất kỳ ai cũng không thể tránh khỏi... Gặp phiền não bởi một cá thể khác giống mình."

Ái chà. Mắc câu rồi. (:3 ㄅ)3

Nói tới nói lui, triết học gia à ngài có cần đến ghen cũng ghen văn nghệ như vậy không?

Trong đầu cô nhanh chóng xẹt qua những dòng nhật ký vừa xem ban nãy ----

[Khi Hệ thống Sybil xuất hiện, tài năng của con người đều được số hóa bằng khoa học kỹ thuật và cũng được phân loại chính xác. Dù mất đi một nhân tài thì tính năng thích ứng của Hệ thống cũng có thể trong nháy mắt phán đoán mà tìm ra vật thay thế.

Shogo - kun cảm ghét loại phương pháp phân loại thô bạo này, nhưng trong tiềm thức lại tin tưởng kiểu thay thế ấy. Do đó mà anh ấy cảm thấy phiền não, thậm chí là... Cô đọc.

Àt hẳn cũng vì hiểu rõ 'Bất cứ ai cũng có thể bị thay thế', thế nên anh ấy không hiểu được tình cảm con người.]

Ai ai cũng có thể bị thay thế? Ngài tưởng rằng yêu đương là truyền theo nhóm máu sao triết học gia?

Khụ, hãy để Đậu thần dạy cho anh một khóa về cuộc sống... Lại thêm vuốt mớ lông trắng của ngài, thông nào cho ngài chẳng hạn. (←_←)

Thế là Đậu nhi cũng nghiêng đầu (...), bày ra một nụ cười kiểu Shogo.

"Đối với em thì anh là duy nhất, không thể thay thế ---- Chẳng phải vì anh có tài năng nào không thể bắt chước, mà vì một thứ tình cảm đặc thù... Làm em cảm thấy anh là độc nhất vô nhị."

Vẫn duy trì tư thế ngồi quỳ chân trên sofa, cô bỗng nhường người ra trước, gò má phớt chốc cách khuôn mặt Makishima chỉ trong gang tấc.

"Anh... Không hiểu sao?"

Tựa hồ nghĩ đến chuyện gì vui vẻ, nét cười của cô như muốn trào ra.

"Nguyên nhân khiến Shogo - kun cảm thấy phiền não là gì? ---- 'món đồ chơi' làm anh thấy hứng thú như Kougami, anh có thể không chút do dự mà đẩy anh ta vào bãi săn mua vui --- Mà loại người có năng lực như em, với anh thì cũng có thể thay thế bất cứ lúc nào, hết giá trị rồi liền vứt bỏ. Thế nhưng... Anh làm được sao? Săn giết em như săn giết những con mồi khác..."

Tiêu Đậu gơ tay bao trùm lấy bàn tay Makishima đang nắm đuôi tóc cô.

"Lý do cảm thấy phiền não, có phải bởi vì nếu như em chết đi, em biến mất..." Ánh mắt cô trở nên vắng lặng, "Anh sẽ cảm thấy... Cô quanh?"

Nụ cười của Makishima dần tan biến.

Hồi lâu, hấn híp mắt lại, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua lòng bàn tay cô... Sau đó hấn từ từ nói: "Tới đây là đủ rồi, Rin. Thuốc anh đặt trong thư phòng... Đi nghỉ ngơi đi."

...

Tiểu Đậu một đường thỏa mãn vào thư phòng lấy thuốc rồi trở về phòng ngủ.

Chỗ này xin bỏ sung giải thích một tý, mỗi khi trạng thái yêu đương của mấy vị anh hùng đây sắp xảy ra chuyển biến, màu vàng chữ nhỏ trên đầu sẽ bắt đầu chậm chậm lấp loé...

Đậu thần sẽ nói cho mấy bạn biết rằng trước khi đi, "Khăng khăng một mực" của Shogo đại mỹ nhân mặc dù chưa hoàn toàn biến hóa, nhưng cũng đã bắt đầu chớp chớp lấp lánh sao?

---- Như thế, thông nào cho đại mỹ nhân cũng tạm ổn rồi, có thể thi hành kế hoạch tiếp theo.

Trước mắt cốt truyện có vẻ diễn ra trôi chảy, bước kế tiếp nhà triết học Makishima hấn là chuẩn bị bắt bạn thân của Giám thị viên rồi dùng em gái này dẫn Kougami vào sân săn bắn của Senguji. Tuy cuối cùng Shin-gia anh dũng sống sót, nhưng là cô kia lại bất hạnh bị giết ---

-

Hơn nữa còn là Makishima tự mình ra tay.

Ngón tay vân vê viên thuốc của Tiểu Đậu vô thức nắm chặt, vạch ra mặt viên thuốc một ít bột trắng nhỏ vụn.

Mặc dù có chút xin lỗi đại mỹ nhân ngài, có điều...

Tiểu Đậu bỏ thuốc xuống, tìm được từ tủ bảo hiểm trong một hộc tối sau giá sách một cây súng khác. Sau đó cô lấy thiết bị liên lạc ra, bấm một dãy số.

Cuộc gọi được kết nối.

"Senguji tiên sinh, đêm khuya mạo muội quấy rầy, tôi là Tsurutome Rin." Tiểu Đậu thả chậm tốc độ nói. "Tôi nghe nói bãi săn của ngài lại có trò chơi mới sắp bắt đầu..."

Tiếng nói hơi dừng, giọng điệu của cô càng mềm nhẹ, gần như thờ dãi. "... Cuộc vui này, tôi cũng muốn đi xem một chút."

Đầu bên kia điện thoại, Senguji ha ha cười.

"Cái này khó nhằn đây. Tsurutome tiểu thư chắc cũng biết Makishima - kun cũng không hy vọng cô thấy những thứ này?" Âm thanh lão già trầm xuống. "... Vì bảo đảm cô có thể an giấc, ngay cả chủng loại thuốc mấy ngày qua xin nhờ tôi lấy cũng đặc biệt không dễ xoi."

"Lạc thú khi sinh mệnh nở rộ dưới viên đạn, tôi có thể hiểu rõ hơn bất kỳ kẻ nào, Senguji tiên sinh cũng thế. Không thể chia sẻ sự vui sướng với tri kỷ thì thật đáng tiếc." Tiểu Đậu không nhanh không chậm nói. "Tôi cam đoan anh ấy sẽ không biết. Làm trao đổi, tôi đồng ý tặng ngài đồ cất giữ của tôi."

Senguji im lặng hồi lâu rồi trầm ngâm lên tiếng: "Điều kiện đúng là cực lý hấp dẫn... Tôi chấp nhận."

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Tiểu Đậu lại cảm thiết bị liên lạc nhanh chóng bấm phím tắt, tìm được danh sách liên hệ của Kougami.

...

Sáng sớm hôm sau, trong Trung tâm trị liệu phục hồi.

Tiểu Đậu chiếu theo thời gian chờ ở lối vào khu cách ly, chốc lát sau đã xa xa thấy được bóng dáng Kougami và Tsunemori trong đám đông phía ngoài.

Cô bèn chào hỏi, "A, các vị..." Lại tràn ra nụ cười kiểu nữ thần: "Lại gặp mặt, hai vị cảnh sát."

Kougami khẽ gật đầu, cô nàng Tsunemori cũng rất lễ phép, "À, chào buổi sáng Tsurutome tiểu thư!"

Tiểu Đậu: "Là tới thăm Shimazu tiểu thư sao?"

Bỏ sung giải thích týt, cô Shimazu Chika này là một người bị hại do hứng chịu ô nhiễm tinh thần từ tên côn đồ dẫn đến hệ số phạm tội tăng vọt, suýt chết dưới súng Kougami, cuối cùng lại được Tsunemori cứu. Trong thời gian điều trị, Tsunemori thỉnh thoảng sẽ đi gặp cô ấy.

Tsunemori: "Ồ? Sao Tsurutome tiểu thư biết?"

Đương nhiên là biết, bởi vì người đề nghị Shin-gia dùng có "Muốn trình trọng xin lỗi Shimazu tiểu thư", thật ra là vì dựa hơi cô theo tới Trung tâm điều trị ---- Chính là Đậu thần thôi. (→w→)

"Ngày hôm qua lúc sắp xếp mấy cuộc hẹn sẵn của bệnh nhân thì thấy." Tiểu Đậu khẽ mỉm cười, "Quá trình cụ thể tôi có nghe Shimazu tiểu thư đề cập tới. Tsunemori tiểu thư đúng là một người dịu dàng..."

Thế là cô gái Tsunemori, cô ấy... Đỏ mặt.

Ôi chao, mỗi ngày đối đáp với triết học gia, cuối cùng cũng có một bé moe cho Đậu thần hưởng thụ được một hồi, thật không dễ mà. (:3 つ)3

Tóm lại, ba người cùng nhau tiến vào hành lang vắng vẻ không người ở khu cách ly. Thừa dịp khoảng trống lúc Tsunemori đi làm đăng ký thăm viếng, cô rốt cục bắt được cơ hội ngăn ngủi nói chuyện một mình với Kougami.

Kougami hai tay cắm vào túi, tùy ý dựa vào lan can trên hành lang. "Đột nhiên cậu phát tin ngăn lại đây, đến cùng là có chuyện gì khó nói?" Hắn hơi hột trên chọc, "Sẽ không là thay đổi ý định đấy chứ?"

Đàn ông hệ chữa trị thật đáng nể, chỉ dăm ba câu đã làm người ta cả người thư thả. Tiểu Đậu tháo dỡ quần áo bệnh mỹ nhân xuống, lưu loát trên lại hắn: "Quả là có ý này, chẳng qua lần này không phải muốn nói cái đó."

Kougami vừa định nói chuyện, tay nắm cửa sau phòng đăng ký bỗng xoay tròn, Tsunemori đi ra: "Không thấy ai ở đây, Tsuru..."

Âm thanh của Tsunemori vừa vang lên, Tiểu Đậu liền bước lên trước một bước, mở hai tay ra ôm ở eo Kougami.

Thân thể chàng trai dưới cánh tay đột nhiên cứng đờ.

Vóc người của Kougami vạm vỡ hơn Makishima không ít. Cách lớp áo khoác, cô vẫn có thể cảm giác được cơ bắp nổi lên đập trùng, mũi chôn ở trước ngực hắn rất nhanh thì tràn ngập mùi thuốc lá cay nồng.

(←_←) Chuyện gấp đành tùy cơ ứng biến, tiết tháo của Đậu thần giao cho Shin-gia ngài

vậy.

Tiếng Tsunemori ở phía sau im bật. Tiểu Đậu chậm rãi buông Kougami, bày ra vẻ mặt bối rối quay đầu lại ---- Tsunemori lúng túng đến mức tay chân không biết để đâu: "Ồ, cái đó... Tôi đi qua bên kia nhìn một chút, hai người... Ừm, một hồi gặp lại..."

Nói xong cô ấy vội vàng chạy mất.

Khụ khụ, kế hoạch thông qua. (←3 ←)

Chờ đến khi Tsunemori biến mất ở cuối hành lang, Tiểu Đậu mới ngẩng đầu lên, "Xin lỗi, làm cậu hết hồn sao? Ban nãy cũng chỉ nghĩ tới biện pháp này, bởi vì chuyện sắp nói không thể để Tsunemori tiểu thư nghe được... Shinya - kun?" Cô nhúu mày, "Tay cậu."

---- Lúc Tiểu Đậu nhào tới, tay Kougami theo bản năng vịn bên hông cô.

Lúc này Kougami đã từ trong kinh ngạc hoàn hồn, nói nhỏ một câu "Đến cùng thì đột nhiên tập kích là ai chứ" rồi buông tay, bắt đắ dĩ hơi nhếch môi: "Xin lỗi nha, vừa nãy khiếp sợ quá độ. Còn tưởng rằng cậu thật muốn thay đổi ý định nữa chứ."

... Shin-gia, độ nam tính của ngài có thể bớt lại chút không?

Nói đi nói lại, vì sao ban đầu lựa chọn ngẫu nhiên thế giới và đối tượng công lược không phải là Shin-gia cơ chứ. Chết tiệt, tuyệt đối là không muốn Đậu thần an nhàn đây mà? (→ III →)

Tiểu Đậu thở dài nói thẳng, "'Makishima', chắc cậu biết người này?"

Sắc mặt Kougami đột nhiên biến đổi, thẳng người lên.

"Kẻ chủ mưu trong vụ án tiêu bản Touma ba năm trước, cũng là người cung cấp viện trợ cho Kanehara Yuji, Mido Masatake còn có Ouryou Rikako."

Tiểu Đậu nhìn chăm chú vào mắt Kougami, gần từng chữ một.

"Tên đầy đủ của anh ta là Makishima Shogo, hiện giờ... Đang lập kế hoạch sẵn giết cậu."

Chương 24: Psycho Pass - Take 9

Vì Nhật Bản chuyển dời trọng tâm nền kinh tế nên tuyến đường sắt ngầm Mita bị bỏ hoang. Bây giờ nó đã hơn phân nửa nhấn chìm trong nước, tựa như một dòng sông ngầm do sức người đào bới. Nhưng không ai biết rằng, đông đảo nát hoang vu kia đã được Senguji tốn thời gian mấy chục năm, dần dần mở mang thành một vương quốc dưới lòng đất của chính lão, hay cũng chính là khu giải trí săn bắn người sống.

Trong "bãi săn", tầng tầng giàn thép hoen màu gỉ đỏ kề sát nhau, mượn những rãnh nước ngầm làm cơ sở, phân chia ra các không gian to nhỏ không đều, hình thành nên một toà mê cung nhân tạo. Khắp nơi đều rải rác vết máu khô và vết đạn loang lổ, không khí tràn ngập mùi nấm mốc với mùi rỉ sắt hòa cùng thịt thối khiến người ta không thoải mái.

Trên đài cao tầng hai của bãi săn đứng một người phụ nữ.

Trên người mặc áo blouse dài trắng toát, bên trong là áo sơ mi, váy ngắn cộng thêm đôi giày đi kèm cũng trắng không nhiễm một hạt bụi.

---- Tưởng như một đóa hoa thuần khiết lẳng lặng nở rộ trong chốn địa ngục đầm máu, lấy màu sắc tương phản rõ nét nhằm tỏ rõ sự tồn tại khác lạ của mình.

Cô điều chỉnh kính nhìn đêm ở trước mắt chốc lát, vài sợi đuôi tóc cong cong theo động tác này từ cái gáy trắng nõn nhẹ nhàng phủ xuống.

Sau đó cô thở dài.

Ừm, không phải Đậu thần muốn làm ra vẻ (...), chỉ là tủ quần áo của Tsurutome Rin gộp lại cũng chỉ có mấy bộ này. Chính mình vừa tan ca thì lập tức chạy tới đây ngay (nếu không sẽ không cách nào tiến vào bãi săn trước Makishima được), căn bản là không kịp cởi đồ thay thuốc ra được không vậy?

Nói gì thì nói, nhìn là một chuyện, vào tình cảnh đó lại là một chuyện khác, chỗ này thật khiến người ta khó chịu mà.

Hơn nữa việc tiếp theo phải làm chính là tính kế đại mỹ nhân, cứ cảm thấy... khiếp khiếp sao ấy.

Không được, phải làm gì đó dời lực chú ý thôi. Địa phương quý quái này quả thực sởn cả tóc gáy, độ nam tính của Đâu gia cao như vậy đều sắp bị xay thành bột đậu được chứ?

Kết quả cứ suy nghĩ vu vơ như thế, cô lại nhớ tới nét mặt và kiểu chọn từ của mình lúc mật báo...

Ừm, là dùng [Phiêu miêu kỳ ảo] nói ---- "Shinya - kun, tôi muốn ngăn cản người đó..." ---- Câu thoại biện hộ tuyệt hảo như vậy, không vấn đề gì đâu nhỉ?

Đang nghĩ ngợi, bỗng ổng nghe liên tiếp với thiết bị nghe trộm nơi lối vào vang lên tiếng sòan soạt, rất nhanh sau đó truyền đến một giọng nữ: "Làm, làm sao đây, Kougami tiên sinh..."

"Bình tĩnh lại." Tiếng nói của Kougami, "Theo sát tôi, chạy!"

Tiểu Đâu dờ dẩn chốc lát.

Anh hay lắm Shin-gia! Dám chơi tương kế tựu kế, không thông báo cho đồng đội mà tự mình xé lẻ?! Tình huống gì đây!? Người của Cục An ninh đâu!?

Hết cách, đành thay đổi kế hoạch... Nói tới nói lui, cô gái vừa lên tiếng ban nãy hẳn là nàng Yuki, người bất hạnh trở thành bia đỡ đạn trong cuộc giao chiến đầu tiên giữa hai người đàn ông trong truyền thuyết chẳng?

Ừm, trước khi mình mật báo thì Makishima đã bắt cóc cô nàng Yuki rồi... Chuyện này chẳng trách Shin-gia được.

Cuốn một em moe thế vào vụ này, thật tội lỗi. Bộ không biết Đâu thần chứng mắt nhất là việc thô lỗ với con gái sao?!

... Rồi, làm việc thôi. Cũng may Đâu thần còn kịch bản dự phòng. (←_←)

Tiểu Đâu lấy ra máy thu phát tín hiệu từ thùng dụng cụ, nhanh lẹ gắn anten.

Biết cốt truyện thật tiện lợi, nhiều sóng ở bãi săn gì đấy chỉ là chuyện nhỏ, ha ha.

Nhận tin hiệu vô cùng thuận lợi, chỉ chốc lát sau thiết bị đầu bên kia cũng đã truyền đến giọng nói của Kougami. Xem ra là có nghe theo lời dặn của bác sĩ (...), bên người mang theo thiết bị truyền tin mình giao cho anh ta, "Rin?"

Một tiếng này làm Tiểu Đậu hơi bất đắc dĩ, mấy ngày trước Shin-gia ngài vẫn gọi là họ đúng chứ? "Shinya - kun... Tại sao tự mình tới đây?"

Kougami lập tức hiểu ý, "Chứng cứ không đủ, cho dù giao cho cấp trên cũng rất khó phán xét tội ác của hắn." Dừng một chút, giọng điệu hắn có chút rét lạnh: "Tự tôi sẽ giải quyết."

Chết tiệt, tiết mục này là "Tư pháp không cách nào xét xử thì trực tiếp tay không diệt khẩu" sao? Dừng như vậy, khiến đại mỹ nhân ngủm đúng là mất trí mà!!

Tiểu Đậu nỗ lực cứu vãn: "Thế nhưng..."

"Rin," Kougami cắt đứt lời cô, "Sau khi phát giác tôi mất tích, đồng nghiệp của tôi chẳng mấy chốc sẽ tìm đến. Vụ của Makishima chấm dứt rồi thì cậu hãy mau rời khỏi đây, nếu đối mặt với cảnh sát, bị đo ra hệ số phạm tội thì hỏng bét."

Tiểu Đậu sững sốt... Trong chớp mắt cảm giác mình như bắt được cái gì.

Yên lặng ở trong đầu tổ chức ngôn từ, cô mở miệng.

"... Chứng cứ không đủ? Đó là... Viện có đúng không?"

Ngẩn ngui lặng im.

"... Tuy rằng Shinya - kun đối với chuyện này không nói, nhưng trên thực tế cũng rất rõ ràng tôi đã từng trợ giúp người kia làm những việc gì."

Âm thanh của cô rất nhẹ, nghe không ra tâm tình.

"Nếu như mang anh ta về Cục An ninh thì khả năng rất lớn có thể tìm ra người có quan hệ mật thiết với anh ta là tôi... Cậu sẽ không phải là vì chen giấu kẻ tội phạm hiện hành này mà lựa chọn không thông báo đồng nghiệp, bản thân đơn độc lại đây mạo hiểm đấy chứ?"

Kougami không tỏ ý kiến mà chỉ thờ dài.

"Mạo hiểm?... Chẳng phải cậu đã sớm vạch kế hoạch không tý sơ hở à, sao có thể tính là mạo hiểm được?"

Cảm xúc của Tiểu Đậu có chút là lạ: "... Cứ tin tưởng tôi như vậy sao? ---- Trước mặt cậu có bấy thú, cẩn thận đấy. Rẽ phải, trên cái bệ phía trước có cái túi, trực tiếp cầm là được."

Kougami lên tiếng trả lời, Tiểu Đậu tập trung nghe động tĩnh trong máy thu phát. Lát sau, giọng của Kougami lần nữa vang lên. "Lấy được rồi. Về vấn đề hồi nãy, là tin tưởng trăm phần trăm. Dù sao thì..." Hắn mở khóa kéo, lấy khẩu súng lục Beretta 92F từ bên trong ra, khước môi gọi lên: "... Từ thời đại học, luận văn mà chúng ta hợp tác qua chưa bao giờ cầm lấy thành tích ngoài A cả."

Ai da.

Đậu thần sẽ không nói rằng, Đậu thần vừa bị hồi tưởng KouRin thọc một cái... đầu. (→_→)

Bỗng một tiếng súng cắt ngang sự yên tĩnh!

Máy thu phát tín hiệu rè rè hỗn tạp, có lẽ vì Kougami đang di chuyển nhanh ---- Tiểu Đậu vội vàng đứng lên, vô thức nhìn một cây 92F khác giống như đúc trên tay mình.

... Hai bé bảo bối của quý cô Tsurutome đều chia cho anh một cây, anh nhất định phải nể mặt đây, Shin-gia.

Cô xoay người theo hành lang nhanh đi trở lại.

Dựa theo nguyên tắc, có lẽ đại mỹ nhân hiện đang ở bậc thang tầng hai cao nhất dùng ống nhòm thưởng thức cuộc săn rồi ----

Đậu xanh rau má!!

Tiểu Đậu nhìn cái bóng người đang thong thả bước đi phía đằng xa kia ----

Shogo đại mỹ nhân, ngài đây là muốn xuống lầu sao?! Shit, ngài không đứng bên ngoài xem tới cùng sao!?

Kết cấu bãi săn dưới lòng đất tương đối phức tạp, cầu thang của hai tầng lầu cũng không

thông nhau, cần vòng qua một chỗ sụp lở mới có thể đi lại. Makishima đã đi xuống cầu thang, chuẩn bị tiến vào bãi săn tầng một. Khoảng cách hai người rất xa, Tiểu Đậu chỉ có thể phán đoán đại khái phương hướng Makishima tiến tới, lập tức lòng như lửa đốt tăng tốc chạy đi.

...

Makishima không nhanh không chậm tuần tra bãi săn, thần thái thậm chí có thể gọi là thông dong.

Đối với chuyện đang xảy ra này, Makishima sinh ra một loại hứng thú bắt nguồn từ một thứ không biết.

Funahara Yuki dẫn đường phía trước bởi vì tác dụng của thuốc nên đi lại có chút lão đạo. Rốt cục cô ấy dừng lại ở một bãi đất trống, nghen ngào nói: "Chính là chỗ này... Sau khi súng săn phát nổ thì cái người đó bỏ chạy, Kougami tiên sinh đuổi theo..."

Makishima nhìn súng săn bị vứt bỏ trên đất trống ---- Kèm theo là nửa cánh tay robot không trọn vẹn mắc vào cò súng.

Hắn khom lưng nhặt lên cây súng.

"Thì ra là vậy... Vai đi săn và vai bị săn hoán đổi à..."

Vì tăng cường lạc thú cho cuộc chơi, bản thân đúng là có thả một "Lá bài tẩy" trong bãi săn để Kougami có thể xoay chuyển tình thế ---- Chẳng qua là hắn cũng không để bất kỳ súng ống nào vào túi đeo lưng cho Kougami.

Makishima hứng thú dạt dào quan sát nòng súng bị hư hại của khẩu súng trên tay.

Senguji Toyohisa đối với việc bảo dưỡng súng săn là cực kỳ công phu, xuất hiện loại sai lầm trí mạng này hầu như là không thể.

Không... Vật này cũng không phải là món đồ thường dùng.

Là lâm thời quyết định đổi vũ khí sao?

Bất chợt, một tiếng súng vang lên từ phía sau!

Makishima cảm giác được cổ tay nóng lên ----

Cái còng khóa cổ tay hắn với Funahara Yuki bị viên đạn chuẩn xác bắn gãy.

Hắn quay đầu lại.

Tsurutome Rin đứng sững dưới bóng giá thép, cầm cây súng còn đang bốc khói trong tay thoáng giơ lên một ít, nhắm ngay hắn.

Thân thể Tsurutome quá yếu, chạy một đoạn đường đã không ổn rồi, lúc này ngực Tiểu Đâu phập phồng kịch liệt.

Ôi chao. Cuối cùng cũng kịp thời kịp lúc.

Cám ơn thiết lập tay súng thần của Rin - san, dưới tình huống này vẫn có thể bắn đầu trúng đó.

Funahara Yuki nghiêng ngã chạy đi, Makishima cũng chẳng đoái hoài gì, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chú Tiểu Đâu.

Cổ tay hắn bị đạn sát qua đang chậm chạp chảy ra giọt máu, nhiễm đỏ tay áo sơ mi rồi theo đầu ngón tay trắng nhợt nhỏ xuống, lại có một loại vẻ đẹp bệnh chất.

Tiểu Đâu thoáng bình phục hô hấp, ánh mắt yếu ớt chuyển qua nhìn súng săn trong tay Makishima, dẫn đo tốc độ nói mở miệng.

"Cái đó... Là em làm đấy."

Dường như cảm thấy vui vẻ, cô mỉm cười.

Thời khắc quyết định sự sống còn, lời thoại đã chuẩn bị xong... Có điều đọc ra như thế nào, nó cũng là một vấn đề đấy ha?

Nên đi theo phong cách gì đây...

Trong bầu không khí trầm lặng ấy, Tiểu Đâu nhớ tới Oshikiri Kenji ----

[Cậu ta lộ ra một loại biểu cảm tràn ngập quyến luyến, thậm chí như người hành hương đang cầu khẩn về đất thánh, dè dặt tới gần cô.]

Tiểu Đâu lặng người một lúc rồi cất bước về phía Makishima.

Makishima không nhúc nhích, vẻ mặt thậm chí càng ngày càng dịu dàng.

Hắn chưa từng có ý nghĩ muốn tổn thương người phản bội trước mắt này lắm may.

Kế tiếp, hắn dùng một loại tư thái dung túng giang hai tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy Tsurutome Rin đang nhào vào ngực mình.

Đỉnh đầu truyền đến âm thanh đầy từ tính thanh âm trầm thấp của Makishima.

"Lí do?"

Lúc đặt câu hỏi, hắn khẽ xoa mái tóc sau đầu cô.

Cô thở dài dùng gò má cọ cọ lồng ngực hắn hồi lâu.

Khụ.

Che đây biểu cảm thành công, có thể chuyên tâm đọc lời thoại ha?

"Em..." Tiểu Đâu nhẹ giọng mở miệng, "Yêu Shogo... Thế nhưng em dần phát hiện, suy nghĩ của anh lại tương phản với lý tưởng của em."

Câu chữ trong nhật ký của Tsurutome Rin cấp tốc chiếu lại trong đầu cô.

[Người ấy ủng hộ ý chí tự do.

... Nhưng tôi dần nhận ra rằng, động cơ anh ấy muốn lật đổ sự thống trị của Sybil, có lẽ tương phản với lý tưởng của tôi.]

Khụ. Logic của hội triết học yandere thì Đâu thần không hiểu, cứ theo đó mà đọc là được rồi. (:3 ツ)3

"Động cơ Shogo muốn tiêu diệt Sybil là gì? Lúc đầu, em tưởng là theo đuổi một hình thái thống trị hoàn mỹ hơn..."

[... Nhưng sau đó tôi phát hiện, động cơ của anh ấy cũng không chỉ có vậy.]

"Khi phát hiện con mắt của Sybil không cách nào nhìn thấy bản thân, phán xét bản thân, hẳn Shogo - kun... Đã cảm thấy cô độc."

[Sắc cảm từ đầu đến cuối đều trắng tinh, hệ số phạm tội cũng là không ---- 'con mắt' của Sybil không nhìn thấy anh ấy. Nhưng mà anh ấy cũng không thấy vui sướng, trái lại sinh ra bất mãn bị cô lập và xem nhẹ. Nói cho cùng, chẳng qua chỉ như một đứa trẻ...]

"Chỉ như một đứa trẻ tùy hứng không phải sao..." Tiểu Đậu lẩm bẩm. "Em đã chờ mong muốn xem cái thế giới mới mà Shogo - kun vẽ ra như vậy... Rốt cuộc, cũng chỉ là vì loại lý do này ư?"

Cô ngẩng đầu nhìn hẳn.

"Em đã chán ngán kiểu thăm dò này lắm rồi... Vô cùng nhạt nhẽo."

Khuôn mặt Oshikiri lần thứ hai hiện lên ở trong đầu.

Sắp tự tay đánh nát bấu vật mình si mê quyến luyến bấy lâu.

Hết sức đau khổ ---- Lại từ sự đau khổ đó sinh ra một chút hưng phấn cùng với một thứ tình cảm mê muội càng thêm bệnh trạng.

Vẫn duy trì loại tâm tình mâu thuẫn mà kỳ diệu này, cô hoảng hốt mở miệng.

[Tôi tuyệt đối sẽ không phản bội Tsurutome tiểu thư.]

"Vậy nên... Em đã phản bội Shogo."

Dứt lời, mọi thứ lại trở nên yên ắng.

Cứ như thế, hai người lẳng lặng ôm nhau ----

Cho đến khi Makishima khẽ cười một tiếng.

"Bao lâu nay em đều đang suy tư chuyện này sao?..." Khóe miệng hẳn cong sâu hơn, "Thì ra là vậy, thế mà anh chẳng hề hay biết..."

Tiểu Đậu xin thề, đời này cô cũng chưa từng thấy đại mỹ nhân cười đến... Vui sướng như thế.

Quả thực như là... Ừm, thư thái?

Tiếp đó.

Trạng thái đỉnh đầu Shogo đại mỹ nhân đột nhiên chớp chớp... Sảng khoái biến thành "Tâm đầu ý hợp".

... Ha ha. Đại mỹ nhân à, cảm nhận được cô gái vẫn là lệ thuộc anh, như tín đồ cuồng tín coi anh là trí não tự động loại bỏ suy nghĩ, thế mà trong giây phút phản bội anh lại tỏ ra ý chí tự do (anh yêu nhất) chưa?

Cái cô gái tự do này, thậm chí còn nhìn ra linh hồn anh, hiểu rõ anh như thế...

Đậu thần, tựa hồ cũng vừa thấy được đường lối then thung của môn triết học này rồi đây.
(:3 ㄅ)3

Nói tóm lại, chờ hệ thống sửa xong Đậu thần nhất định phải đổi hết cái văn bản xấu hổ này một lượt.

Tiếp theo, chỉ cần một lời chào cảm ơn hoàn mỹ chẳng hạn... Ai da, thiếu chút nữa quên Shin-gia rồi!!

Tiểu Đậu hoàn hồn, đang định rời khỏi ngực Makishima thì bất ngờ bị một tiếng súng làm hoảng sợ.

Cùng với tiếng súng, thân thể Makishima run rẩy kịch liệt.

Vẫn duy trì tư thế ôm ấp, trọng lượng thân thể Makishima từng chút từng chút chuyển dời qua người cô.

Bờ vai hần buông xuống một ít, điều này làm cho Tiểu Đậu có thể lướt qua bả vai hần thấy được Kougami đang giơ súng đứng trước hai người ----

Tiểu Đậu cứng người.

Phút chốc, bàn tay phủ tấm lưng Makishima bị chất lỏng ấm áp nào đó thấm ướt.

"... Shogo?" Tiểu Đậu run rẩy mở miệng.

Makishima hơi cử động, giờ bàn tay còn đang chảy máu kia xoa mặt cô.

Hắn vẫn đang cười, cười không chút tạp chất, vẫn vui sướng thuần túy như vậy ----

Vết máu ở đầu ngón tay hòa chung với nước mắt trên mặt cô, mùi tanh ngọt từ từ trở nên nồng nặc khiến người ta kinh ngạc.

Nhưng hắn tựa hồ không chút để ý, như thể chuyện đang phát sinh chẳng liên quan đến bản thân, hắn chỉ đơn giản chìm đắm trong niềm vui sướng chiếm được một thứ gì đó.

"Hình như anh đã hơi hiểu được, những lời em từng nói..."

Tiếng nói của hắn vẫn bình thản, chỉ là càng ngày càng yếu ớt.

"Cảm giác 'Không thể thay thế' đó."

Như đã cảm thấy mệt mỏi, lông mày hắn cau lại, chậm rãi nhắm mắt.

Đầu hắn vô lực rũ xuống, sợi tóc trắng bạc quét qua sườn mặt, mềm mại phảng phất lông chim...

Sau đó Tiểu Đậu nghe được âm thanh quen thuộc của N'.

[Nhân vật mục tiêu: Makishima Shogo, đạt thành kết thúc HE.]

ĐẬU ĐẬU, EM CHƯA BIẾT YÊU

Niên Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Psycho Pass - Take 10

[Nhân vật mục tiêu: Makishima Shogo, đạt thành kết thúc HE.]

Cổ họng hơi khô khốc.

Tiểu Đậu vô thức hé môi.

Lập tức có mấy giọt nước mắt rót vào khoe miệng, lan tràn vị mằn mặn ---- Còn có chút mùi máu tươi ngọt.

[... Công lược thất bại. Sắp thoát ly thế giới... Hãy thả lỏng, Tiểu Đậu.]

Thân thể nhẹ dần, ý thức cũng bắt đầu mơ hồ.

Nhiệt độ người trong ngực chậm chậm biến mất ----

Lòng ngực lại cay đắng rõ ràng hơn.

...

Lần nữa tỉnh lại, Tiểu Đậu phát hiện bản thân đang trôi nổi giữa không trung ở Hành lang thời gian.

Tiểu Đậu theo bản năng sờ soạng mặt mình... Nơi bàn tay chạm đến đều thấm ướt một mảnh, nước mắt vẫn chưa khô.

Đang ngẩn người, N' lần nữa nói chuyện.

[Đã lâu không gặp, Tiểu Đậu]. Giọng nói của hắn ôn hòa. [... Có khỏe không?]

Thân thể thông thả xuống, mũi chân chạm mặt đất, Tiểu Đậu cảm thấy chân hơi bủn rủn... Cô dứt khoát ngồi xuống đất, âm thanh lấp lửng: "Loại bỏ hết trục trặc rồi?"

[Cũng xem như thuận lợi.] N' hời hợt đáp, [Đúng rồi... Chúc mừng cô công lược tới tay

HE.]

Có gì mà phải chúc mừng chứ, chơi ra ba cái HE thì Đậu thần sẽ biến thành Đậu tử thần đấy (...).

Trong tiếng nói của N' chứa ý cười, [Lại bắt đầu tranh luận, xem ra cô đã bình thường trở lại. Ừm... Ta cảm thấy cái HE đầu tiên này rất đáng giá kỷ niệm.] Hắn thở dài một tiếng, [Cô tốt cuộc cũng...]

Lời nói tiếp đó thì nghe không rõ.

Tiểu Đậu đúng là đã bình thường lại, chỉnh đốn tâm tình rồi bắt đầu đánh võ mồm: Lúc này khiêu chiến vượt cấp đều sắp chơi tàn Đậu thần, phút cuối cùng còn đánh ra HE, ngài chuẩn bị sẵn sàng bị phun mặt đầy tương đậu chưa?

[Đừng gấp, vẫn có biện pháp có thể cứu vãn mà.] N' vẫn cười, [Muốn thử khiêu chiến Makishima lần nữa không? Thành công đánh ra BE không chỉ thu điểm về mà còn có thể triệt tiêu HE lần này.]

Tiểu Đậu sững sốt.

... Ý là đại mỹ nhân có thể khỏi đi bán muối sao?

[Nhưng nếu lần thứ hai công lược thất bại sẽ chồng lên thành hai lần HE. Vậy thì cô chỉ còn dư lại một cơ hội thất bại thôi.]

Tiếng nói của N' đè thấp xuống, không nhanh không chậm gợi mở.

[Có điều lần này Kim đồng hồ tình yêu đã được sửa chữa, các hạng mục chức năng đủ cả, ta cũng sẽ túc trực bất cứ lúc nào. Thế nào? Muốn thử không?]

"..." Tiểu Đậu lặng yên một hồi, "... Tiếp nhận khiêu chiến."

[Hiệu. Hiện tại bắt đầu truyền tống.] Giọng điệu của N' cực kỳ sung sướng.

...

Mỗi khi bị N' ném vào Cửa thần kỳ đều là một lần trải nghiệm "Mất tối sầm lại, bất tỉnh

nhân sự" cam go, lần này cũng không ngoại lệ.

Lúc Tiểu Đậu hồi phục ý thức thì cảm giác không trọng vẫn chưa biến mất, thậm chí không hề có cảm xúc chân thực.

Nơi này là... Bãi sấn dưới lòng đất của Senguji.

---- Mình đang bị Makishima ôm vào trong ngực.

... Có chỗ nào không đúng.

Tinh thần vẫn cứ hỗn loạn, Tiểu Đậu cảm thấy bản thân không thể suy xét hiệu quả được.

Ngay sau đó, cô lướt qua bả vai Makishima nhìn thấy Kougami đứng dưới bóng giá thép phía đằng xa.

Hắn đang chậm rãi giờ súng ----

Một giây sau tiếng súng vang lên!

Thân thể Kougami đột nhiên run lên, khẩu súng vừa nâng đến một nửa thì tuột tay rơi xuống đất. Máu từ bả vai hắn bắn tung tóe ra, nhuộm đỏ sơ mi trắng, áo khoác tây trang màu đen rất nhanh cũng nhiễm thành một vết tối lớn!

Tiểu Đậu ngẩn ngơ nhìn cánh tay của bản thân xuyên dưới nách Makishima, đang giờ súng.

Nòng súng còn đang bốc khói.

... Nổ súng là mình?

Không đợi Tiểu Đậu nghĩ rõ ràng, tình cảnh trước mắt giây lát trở nên mờ nhạt ----

Một giây sau, cô bỗng nhiên thức tỉnh!

Tầm nhìn từ từ rõ ràng, ngũ giác nhanh chóng quay lại.

Là mơ?

Sau đó cô nhận ra bản thân đang nằm ở ghế sau ô tô.

Đỉnh đầu truyền đến một âm thanh êm ái.

"Tỉnh rồi?"

Một bàn tay lạnh lẽo chậm chạp đặt lên trán cô ---- Cảm giác mát mẻ thấm vào da thịt, càng khiến người ta thấy đặc biệt khoan khoái.

Nghe được giọng nói quen thuộc này, Tiểu Đậu không thể tin ngẩn ra, lấy cùi chỏ chống lên ghế ngồi dậy.

Chiếc áo khoác rõ ràng không phải của bản thân từ trên người cô nhẹ nhàng trượt xuống, bàn tay kia cũng sẵn sốc phát mái tóc dài đang lướt xuống trước ngực cô qua một bên khác.

Cô quay đầu lại, nhìn thấy Makishima ngồi bên cạnh.

Tiểu Đậu hoàn toàn mờ mịt.

... Đã xảy ra chuyện gì? Đại mỹ nhân à, ngài bỏ cái nghề bán muối hồi nào!?

Tiếng nói của N' chớp lấy thời cơ vang lên.

[Không phải đã thấy rất rõ trong mơ sao?]

Trong mơ?

Tiểu Đậu ngơ ngác một hồi.

Trong mơ... Dường như là chính mình ở trước khi Koukami nổ súng đã bắn một phát vào vai anh ta, cho nên anh ta không thể kịp lúc bắn Makishima...?

Trước lúc chiếc áo khoác hoàn toàn rơi xuống, Makishima lại lần nữa bung mở rồi khoác lên trên người cô.

Hắn nâng tay xoa gò má Tiểu Đậu, ngón tay thon dài mềm dịu sát qua khóe mắt cô, lau đi giọt nước mắt đọng trên hàng mi.

"... Gặp ác mộng sao?"

---- Trước đây không lâu rõ ràng cảm nhận cái chết của hắn kẻ sát như vậy.

Bây giờ nhiệt độ và hơi thở của Makishima đang gần trong gang tấc, Tiểu Đậu trong thời gian ngắn cũng không biết nên nói cái gì, chỉ ngơ ngẩn nhìn hấn.

Khoan đã, sao Đậu thần lại thấy viền mắt lại hơi nóng...

Ôi chao, chẳng lẽ trong mắt bị Colossal Titan tiến công à?

Cô chớp mắt ----

Khóe mắt liền rớt xuống một giọt lệ.

Ai da, tự nhiên kệt lòi làm sao đây?

Kệt như thế hồi lâu, Tiểu Đậu mới đáp: "Ừm, không ngủ được."

Makishima tinh tế lau đi giọt lệ đó, mi tâm sa sầm lại.

"Chỉ mới ngủ hai giờ thôi. Dược hiệu càng ngày càng kém, nếu tiếp tục như vậy ắt hẳn em sẽ không thể ngủ nữa? Xem ra nên đổi loại thuốc mới rồi."

"Vậy mới nói... Vứt bỏ Senguji tiên sinh dễ dàng như vậy, kết quả ngay cả mua thuốc cần thiết cho Tsurutome tiểu thư cũng trở nên phiền phức hơn." Choe Gu Sung đang ngồi chỗ tài xế lên tiếng, "Tôi nói ông chủ à, lần sau muốn quăng đồ chơi cũng nên cho tôi chút thời gian chuẩn bị đi chứ?"

Makishima chuyên chú giúp Tiểu Đậu cài khuy áo khoác gần cổ, cũng không ngẩng đầu. "Anh thế nào cũng tìm ra cách."

"Vâng, vâng~" Choe Gu Sung vẻ mặt thích thú, "Cứ chờ ở đây tý đi, tôi sẽ lái xe lớn lại đây. Đừng dẫn đại tiểu thư đi lung tung, hiện giờ tình huống bên ngoài cũng chưa ổn lắm đâu."

Xe chậm chạp dừng trước một nhà kho vắng người. Choe Gu Sung vừa rời khỏi xe, bên ngoài liền truyền đến tiếng còi cảnh sát chói tai không dứt.

Tiểu Đậu hoàn hồn.

Đợi chút... Giờ rớt cuộc là tình huống gì?

Thanh trạng thái của Đại mỹ nhân là Tâm đầu ý hợp, hơn nữa giấc mộng ban nãy...

N': [Ban này cô thấy chính là hồi ức của Tsurutome Rin. Ta chỉ căn cứ vào thành quả công lược của cô rồi sửa đổi đôi chút so với cốt truyện đã phát sinh, mọi người đều vui vẻ không phải sao?]

Tiểu Đậu rốt cục hiểu ý ----

Nói cách khác giấc mộng hồi này là thật, bởi vì Tsurutome Rin nổ súng trước, thọt lại Kougami một cái nên Makishima không chết?

N' đại đại à, ông hay thật, trực tiếp chơi ăn gian ngay khúc chuyển tiếp cốt truyện sao!!

Nhưng mà lúc này cốt truyện tiến hành tới đâu rồi, có vẻ không giống vừa kết thúc sự kiện bãi sản cho lắm...

Kết quả không chờ cô phí công suy đoán làm gì, Shogo đại mỹ nhân cũng rất tri kỷ cho cái gợi ý.

"Đi ra ngoài hóng mát đi." Hần nói.

...

Choàng áo khoác của Makishima lên người, Tiểu Đậu và Makishima một trước một sau đi ra đường cái.

Lối đi bộ đâu đâu cũng có xe cộ bị bỏ lại ven đường, phần lớn bị hư hại trình độ không đồng đều. Cửa hàng hai bên đường cũng bị phá hoại khắp nơi bừa bộn, âm thanh còi cảnh sát cách mấy quảng trường vẫn có thể nghe rõ ràng.

Nhìn cái mũ sắt bị vút rải rác trên đất, Tiểu Đậu hiểu ngay xảy ra chuyện gì rồi.

... Đã tới sự kiện mũ sắt, xem bộ bước kế tiếp là chuẩn bị xâm nhập thẳng vào tháp Nona, đại bản doanh của Hệ thống Sybil sao?

Loại mũ này có thể cho ra hệ số phạm tội thấp nhất, lừa gạt con mắt của Sybil. Khi nó nằm trên tay Makishima, vốn là một xã hội trật tự "thuần thiện" hầu như đã trở thành vùng đất lạnh sản sinh những tay tội phạm non trẻ, khiến cho tội ác khuếch tán như dịch bệnh với quy mô lớn. Một lượng lớn người dân có sắc cảm khỏe mạnh vì tự vệ bắt đầu công kích những tên côn đồ, đến cuối cùng diễn biến thành một cuộc bạo động toàn dân.

Nói tới nói lui, sau sự kiện phản bội ở bãi săn, đại mỹ nhân ngài còn cam tâm tình nguyện giữ Rin - san lại. Lúc tiến hành mấy hoạt động phạm tội mà mang gái theo bên người chẳng hề áp lực... Quả nhiên là tình yêu chân thành ha?

Makishima dừng bước, nhặt lên một cái mũ sắt bị vứt, hào hứng ngắm nhìn như một đứa trẻ đang thưởng thức thành quả trò chơi khăm của mình.

Đúng lúc đó, trong góc tối một hẻm nhỏ bên cạnh đi ra mấy gã đàn ông ánh mắt dò dẫm. Trong những gã này có một số cầm gậy bóng chày loang lổ vết máu, trạng thái tinh thần tựa hồ cực kém, hẳn là bọn du côn lọt lưới chưa bị cảnh sát kịp thời xử lý.

Kẻ cầm đầu nhìn thấy cái mũ trong tay Makishima, ánh mắt lập tức trở nên hung ác: "... Hả, vẫn còn sao?"

Bọn người kia rối loạn lên, một lát sau có người cầm gậy lao tới!

Makishima ngay cả nét mặt cũng chưa đổi, nhẹ giọng nói câu "Lui ra sau đi", lập tức bước ra một bước vượt qua Tiểu Đâu.

Gậy bóng chày mang theo tiếng xé gió vung lên trước mặt!

Makishima thoải mái xê dịch bước chân né đòn đánh này, ngay sau đó đột nhiên nắm chặt quả đấm đánh trúng xương cổ tay tên kia, thừa dịp đối phương đau nhức bèn ung dung túm lấy cây gậy của hắn, trở tay đập vào huyệt thái dương gã!

Một tiếng bốp khiến người ta ê răng qua đi, tên côn đồ kia ôm đầu ngã xuống đất.

Khóe miệng Makishima vênh lên.

Sau đó hắn ước lượng cây gậy, nhắm ngay con mắt tên đó đâm xuống.

"... Ngủ xuân." Trong tiếng hét thảm của người đàn ông, hắn nhẹ giọng nói. "Đây chính là thứ hàng thấp kém mà Sybil nuôi dưỡng ra sao?"

...

Xe buýt chạy như bay trong đêm hướng về tòa tháp Nona.

Trong buồng xe, Makishima ung dung quăng bộ quần áo dính vết máu vừa thay ra vào góc xó. Choe Gu Sung lảm nhảm như đang chế nhạo: "Không phải đã nói đừng đi lung tung à~ Rốt cuộc cũng là anh rảnh quá không biết làm gì, lại mang đại tiểu thư ra ngoài thám hiểm."

---- Tiểu Đậu vừa yên lặng che trái tim mới bị tiết mục triết học gia cứu mỹ nhân dọa sợ, vừa tiếp tục vờ làm người câm. Trong đầu cô nhanh chóng ngâm cứu cách đạt BE.

Ghế phía sau xe ngồi đầy lính đánh thuê do Choe Gu Sung tìm tới, mỗi người đều thân thể cường tráng đang thủ thế chờ đợi, bầu không khí hơi đông lạnh.

Makishima đối đáp vài câu với Choe Gu Sung rồi ngồi xuống cạnh Tiểu Đậu.

Buồng xe trở nên yên ắng lại.

Sau mười phút, tháp Nona cao chót vót phương xa đã có thể thấy rõ ràng ----

Dưới bóng đêm, xung quanh tòa nhà chọc trời được tô điểm bằng ánh đèn neon mát lạnh. Luồng sáng từ Sky Light xuyên thấu màn trời, tùy ý chiêu cáo nơi cực kỳ quyền lực của quốc gia này.

Vẫn nhìn ngoài cửa sổ, Tiểu Đậu bỗng cử động...

Cô từ từ đến gần Makishima.

Một cách tự nhiên, Makishima đưa tay ôm lấy cô. Cánh tay hấn vòng qua sau cổ rồi bàn tay nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu, thuận thế mơn trớn mái tóc cô từ trên xuống dưới.

Nhận thấy thân thể cô khẽ run, hấn rũ mắt nhìn lại ----

Ừm, phản kích bản ôn rồi, tâm tình cũng đã bắt kịp.

Tiểu Đậu nở một nụ cười chuyên dụng của một yandere-đúng chuẩn.

"Có chút... Kích thích hơn rồi." Cô run giọng nói, nụ cười càng thêm rực rỡ.

...

Tóm lại, mọi chuyện tiếp đó cũng làm tuần tự như cốt truyện gốc ---- Sau khi giải quyết hết Drone canh cửa, Choe Gu Sung đi tới sào huyệt dưới tầng ngầm của Sybil còn Makishima đi

lên đỉnh tháp Nona, hấp dẫn sự chú ý của Kougami.

Lúc biết được Shin-gia không có chuyện gì, Tiểu Đậu thực sự thở phào nhẹ nhõm ---- Xem ra cảnh tượng trong giấc mơ kia còn chính xác, Tsurutome Rin đúng là chỉ bắn trúng bờ vai hắn.

Dự là Shogo đại mỹ nhân cũng thích chơi trò nuôi dưỡng, cố ý ở sự kiện bãi săn tha Shin-gia một con đường sống?

Còn cô Rin này thì muôn đời trang bị thuộc tính fan Makishima rồi, đương nhiên là quyết đoán đi theo đại mỹ nhân lên đỉnh tháp ----

Một đường đi đến tầng cao nhất của tòa nhà lục giác, hai người bước lên mười bậc của cầu thang xoắn đỏ.

Cả hai tới một sân thượng tương đối trống trải trên đỉnh tháp.

Tháp Nona là công trình cao nhất của Bộ phúc lợi và xã hội. Từ vị trí này nhìn xuống, hầu như có thể đặt cả thành phố vào tầm nhìn.

Xe cộ và dòng người thu nhỏ đến không cách nào phân biệt. Ánh đèn huỳnh quang kéo ra vệt dài dẹt thành dãy ngân hà mỹ lệ, đẹp tựa ảo mộng.

Makishima đứng yên ở sát rìa sân thượng, tóc và vạt áo bị gió đêm thổi phất phới.

Tiểu Đậu bèn nhảy nhận ra rằng, bầu không khí... Thoáng nảy sinh biến hóa kỳ lạ.

Cái cảm giác này từ khi cô tỉnh lại trên xe vẫn đang không ngừng bành trướng ----

Ánh mắt Makishima xa xăm nhìn phương xa, nhẹ giọng mở miệng.

"Vào lúc đó, em nói với anh rằng 'Đã chán ngán kiểu thăm dò này, động cơ nhặt nhèo hết như một đứa trẻ tùy hứng'. Dù vậy, sau chuyện đó em vẫn lựa chọn tiếp tục ở lại bên cạnh anh."

Hắn quay đầu nhìn cô.

"Tại sao?"

Phản phản kích đến rồi.

Thời khắc cuối cùng của sự kiện bãi sản, Tsurutome Rin lần nữa trở giáo cứu Makishima. Thế nhưng cái này cũng không đại biểu sự khúc mắc của cô đã cõ, lý niệm của hai nhà triết học (...) vẫn có mâu thuẫn chưa giải quyết. Dưới tình huống đó mà Tsurutome vẫn có thể thỏa hiệp ở lại bên Makishima, người sau cũng không dị nghị mà lại ngầm đồng ý. Chuyện này bản thân nó vốn dĩ đã khá là không khoa học chứ?

Xem điệu bộ này của Shogo đại mỹ nhân... Là muốn ngả bài rồi.

Cũng chẳng sao, Tiểu Đậu đã sớm ở trong lòng chăm chút qua lời thoại một lần, ha ha.

Cô vén sợi tóc sẽ bị gió thổi loạn đến sau tai, biểu cảm thoáng ngạc nhiên... Tựa hồ là hoàn toàn không nghĩ tới Makishima lại đột nhiên hỏi như vậy.

Sau đó cô mỉm cười.

"Khi phát hiện lý tưởng của bản thân hoàn toàn trái ngược với động cơ của Shogo, đích thật em cảm thấy rất thất vọng. Nhưng... Quả nhiên em vẫn không cách nào vi phạm bản năng chính mình được. Rõ ràng là quyết tâm muốn phản bội Shogo, vậy mà lúc ấy lại không chút do dự nổ súng với Kougami Shinya... Lúc phục hồi tinh thần, đến cả bản thân em cũng hoảng sợ."

Giọng nói của cô nhẹ nhàng cứ như đang thảo luận một việc gì vui vẻ lắm.

Rất tốt, tiếp theo lên sân khấu chính là kỹ năng nền tảng-mô phỏng yandere.

Tiểu Đậu nhanh chóng tiến vào trạng thái... Dần dần, nét mặt cô nhiễm phải một tia tuyệt vọng lại bệnh trạng vui sướng.

"Từ lúc đó, em liền ý thức được... Em không cách nào rời khỏi Shogo."

Cô đến gần hắn.

"Bất kể cảm ghét cỡ nào đi nữa, muốn trốn chạy nhiều cách mấy đi nữa, thậm chí là từ bỏ suy nghĩ..."

Ánh mắt cô trở nên vô định, lập lại một lần như muốn nhấn mạnh.

"Em không cách nào rời khỏi Shogo."

Trên mặt Makishima không chút biểu cảm dư thừa, hai mắt thâm thúy nhìn không thấy đáy.

"Nếu tiếp tục ở tại bên cạnh anh, có lẽ chút tự ta còn sót lại đều sẽ biến mất..."

Hắn xoa gò má cô, giọng điệu không hề bằng trắc.

"Cho dù căm hận, sợ hãi một tương lai như vậy, anh vẫn vì bản thân mình mà dung túng em tiếp tục kề cận, dù cho ánh sáng trong linh hồn em đang dần tắt ngấm."

Dưới màn đêm, Makishima phảng phất thiên thần bước ra từ bức chân dung do thánh nhân vẽ, tuấn mỹ nhưng người kinh sợ.

"Rin," Hắn nhẹ giọng hô, "Em có hiểu không? Nỗi khát vọng mong mọi vật mình yêu quý không úa tàn, tươi đẹp mãi mãi..."

Hắn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn cô.

Tiểu Đậ cảm giác được kim đồng hồ ở cần cổ hơi nóng lên... Ngay sau đó cô liền nghe đến một tiếng nhắc nhở lạnh lẽo vô cơ chất.

[Nhân vật mục tiêu: Makishima Shogo, ghi chép số liệu hoàn tất. Tiến độ công lược hiện tại: BE, 90%.]

Tiểu Đậ đột nhiên sinh ra cảm giác... Như đang mơ.

Thân kinh bách chiến. Dù là phát ngôn văn nghệ cỡ nào, Đậ thần đều có thể thoải mái đảm nhiệm thôi. (:3 ㄅ)3

Thế là...

Lúc đôi môi Makishima vừa tách ra, Đậ nhi đi nước cờ cuối cùng.

"Vậy ở trước khi nó úa tàn, triệt để phá huỷ... đi."

Ngay sau đó bên hông cô chợt bị sít chặt ---- Makishima lấy cánh tay vòng lấy cô, ôm cô bước ra một bước, đứng ở rìa sân thượng.

Cô thân mật cọ sát cổ hần một hồi.

Lời thì thầm triền miên của Makishima bị gió thổi bay.

"... Ngủ đi."

Hần buông tay cánh tay ra.

Thân thể cô mất đi cân bằng, đổ ra phía sau ----

Giây phút rơi xuống tháp Nona, trong tiếng gió ùa vào màng tai, Tiểu Đậu nghe được âm thanh có chút xa xôi của N'.

[Nhân vật mục tiêu: Makishima Shogo, đạt thành kết thúc BE.]

Thân thể rớt xuống cực nhanh, Tiểu Đậu đã sắp bị cảm giác không trọng mãnh liệt này đùa chết: Thoát ly thế giới mau lên đi đi đi!

[Hiểu rõ.]

Cảnh vật trước mắt lập tức méo mó ---- Tiểu Đậu lại xui xẻo mất ý thức.

...

"Tsurutome? Tsurutome?"

... Buồn ngủ quá.

Gò má bị vỗ nhẹ, Tiểu Đậu hơi bức mình, mơ mơ màng màng bắt lấy cái tay gầy rồi kia: "Ồn muốn chết..."

Không đúng, bây giờ không phải lúc ngủ...

Đầu óc thoáng thanh tỉnh, Tiểu Đậu cố gắng mở mắt, ngẩng đầu nhìn lại ----

Sau đó cô nháy mắt hoá đá.

Chàng trai bị cô bắt lấy bàn tay, một đầu tóc ngắn màu đen nhẹ nhàng khoan khoái, con ngươi hẹp dài mang mấy phần phong mang, ngũ quan khá anh tuấn...

Kougami!?!?

Tiểu Đậu phản xạ nhìn quanh bốn phía.

Trong mắt là các bàn học được bày bố chỉnh tề, ngay phía trước còn có bục giảng.

Đây là... Phòng học!?

Cô đang khiếp sợ thì Kougami lên tiếng.

"Giáo sư Kamohara gọi cậu qua." Dừng một chút, hắc hơi buồn cười nói tiếp: "Nói là cậu ở đây chỉnh lý luận văn, thì ra là đang ngủ à..."

Chương 26: Psycho Pass - Take 11

"Giáo sư Kamohara gọi cậu qua." Kougami nhú mày, trong thần sắc có ý cười thoáng qua: "Ông ấy nói là cậu ở đây chỉnh lý luận văn, thì ra là đang ngủ à..."

Tiểu Đậu ngần ngừ chốc lát, xoa xoa mắt rồi tìm một câu thoại nào có hệ số an toàn đáp: "Ờ, ngủ thiếp đi lúc nào không hay..." Nói xong, cô chậm rì rì ngồi thẳng người lên, không dấu vết đánh giá Kougami.

Ai da, đi nhầm trường quay rồi chẳng?

---- Mái tóc đen của Kougami ngắn hơn rất nhiều so với trong ấn tượng, lộ vẻ khá là khoan khoái. Ngũ quan lạnh lùng trong trí nhớ tựa hồ mềm dịu không ít, thậm chí còn lảng động mấy phần thanh tú của một chàng trai trẻ, thần sắc cũng bớt đi phần lệ khí và tối tăm.

So sánh với phiên bản thực nam đã gặp, hình như đây là Shin-gia phiên bản ngây ngô?

Phòng học, giáo sư, luận văn, Kou thiếu niên...

Sẽ không là xuyên vào hồi tưởng KouRin đấy chứ?

N' hợp thời nhảy ra trợ công, [Đoán trúng rồi.]

... Đậu thần nhớ là lúc Đậu thần nhảy Bungee ở tháp Nona có nói muốn thoát ly thế giới mà nhỉ?

[Lúc trước do hệ thống bị trục trặc khiến cô không được dễ chịu cho lắm, nên ta dùng quyền hạn của mình cung cấp cho cô một ít tiện lợi, cứ coi như là nhận lỗi đi? Lần này chỉ cần cô chiếu theo cốt truyện mà đi là có thể đánh ra BE, thuần túy cho không điểm. Nếu không tiếp nhận vậy hiện tại ta sẽ đưa cô tới thế giới khác cũng được.]

Chiếu theo cốt truyện mà đi? Cốt truyện nào? Liên quan tới đoạn hồi tưởng KouRin, trong túi Đậu thần chỉ có xiu xiu tình báo mà Shin-gia từng nhắc tới. Tổng kết lại chính là cái tiết mục cũ rích "Bạn ngồi cùng bàn", có điều cuối cùng Shin-gia vẫn bị gái Tsurutome đá...

Khoan đã. Sẽ không là chia tay BE đúng quy trình chứ?

Sau khi được N' khẳng định, Tiểu Đậu chợt cảm thấy khá là không khoa học.

Cái gì mà chia tay BE, đã bao nhiêu năm chưa được thấy loại BE logic bình thường này rồi?

Shin-gia à ngài... Quả thật là một vị hệ chữa trị có một thế giới quan ngay thẳng mà.

Tiểu Đậu nhìn lướt qua một điểm độ thiện cảm lập loè trên đầu Shin-gia.

N' rất tri kỷ: [Hiện giờ thân phận của cô là sinh viên mới chuyển trường đến Nitto chưa tới một tháng, tất cả đều bắt đầu từ số không, ngay cả bạn học cũng chưa biết hết. Muốn trực tiếp điều chỉnh độ thiện cảm không?]

Miễn đi, không chỉnh độ thiện cảm sẽ được nhân đôi số điểm, đã là thưởng cho thì phải lợi dụng tới đa chứ. (←_←)

Tình huống cứ thuận thế mà làm. Tiểu Đậu hơi động đậy định đứng lên ---- Hẳn do nằm nhòai trên bàn quá lâu, cánh tay mới động một chút đã truyền đến cảm giác khó chịu như bị kim chích. Cô cau mày hít một hơi, thấy thế Kougami thoáng sửng sốt: "Này, không sao chứ?"

Tiểu Đậu bắt động tại chỗ hòa hoãn lại: "Không có gì..." Sau đó cô từ từ đứng lên.

Bỗng trên đầu gói nhẹ đi, Tiểu Đậu lúc này mới để ý trên đầu gói mình đặt một xấp tài liệu nặng trĩu. Theo động tác của cô, chúng "đùng" rơi xuống đất. Tiểu Đậu định nhặt lên, Kougami đã dẫn đầu cúi người xuống cầm xấp giấy tờ lên ngắm nghía, "Là bản báo cáo đưa cho giáo sư Kamohara à."

"Ừ." Tiểu Đậu đáp lời, tay duỗi về phía hần muốn nhận tài liệu, "Cảm ơn..."

Kougami ngồi dậy né qua tay cô, nhân tiện ước lượng chồng giấy trên tay một chút, "Cũng nặng thật đấy... Tôi cầm cho." Nói xong hần liếc nhìn cánh tay cô, "Không phải bị đè tê rần rồi sao?"

... Sao Đậu thần lại cảm thấy nhân vật công lược và bị công lược đảo lộn vậy nhỉ?

Tầm nhìn của Kougami từ bìa mặt tài liệu ngược lên, chuyển qua trên mặt Tiểu Đậu thì

bỗng khẽ cười một tiếng.

Tiểu Đâu trực giác lại bị hạ khắc thượng (...), nhưng rốt cuộc vẫn phối hợp hỏi: "Sao thế, Kougami - kun?"

"À, xin lỗi." Khóe mắt Kougami cong lên, chỉ chỉ gò má của chính mình: "Có vết hằn."

Tiểu Đâu theo bản năng sờ mặt, "... Ồ."

Chết tiệt! Còn nhớ lần trước khóe miệng dính mứt cũng bị người này bắt gặp không? Tại sao một cô gái đứng cạnh tóc trắng thì cao quý lãnh diễm các kiểu, mà tới lượt đứng chung với ngài thì thêm vào mấy loại thuộc tính kỳ quái là thế nào! Tại sao mỗi lần vừa gặp ngài liền lộ bản sắc vậy chứ!

Hức hức hức, kỹ năng Nữ thượng đế của Đâu thần đâu mất rồi, mau mau lấy ra đeo lên...

Không đúng.

Dựa theo phát triển bây giờ đến xem, Kougami chẳng qua chỉ là một người bạn cùng trường không quá quen biết chính mình mà nhỉ? Bạn học xung quanh cũng không biết mình, có vẻ như...

Chẳng có lý do gì để diễn nha...

Nội tâm Đâu nhi đang đấu tranh, Kougami đầu kia đã dẫn đầu cất bước: "Đi thôi."

Cô đuổi sát theo.

Hai người sóng vai đi ra phòng học đi tới hành lang.

Nơi này là tầng dưới của lớp học, cửa sổ hai bên hành lang mở toang, ánh mặt trời vừa phải. Ngoài cửa sổ thổi vào làn gió ấm, nhiệt độ vừa phải. Nhìn ra ngoài, thảm thực vật xanh biếc vừa phải, để cho lòng người cũng không khỏi buông lỏng.

Những sinh viên gặp thoáng qua dọc đường, người thì thần thái vội vã ngậm bánh mì chạy, kẻ thì dừng chân nói cười rôm rã. Toàn thân ai cũng đều toát lên sức sống đặc biệt của tuổi thanh xuân.

---- Nếu như bỏ qua hoàn cảnh bốn phía là ảnh 3D, xem nhẹ những sản vật khoa học kỹ thuật như Drone chẳng hạn, quả thực giống như là...

Quay về cái thời đại và thế giới nguyên bản của mình vậy.

Tiểu Đâu không khỏi có tý ty bụi ngùi và râu rĩ...

Vẫn thôn thức như thế (...) tới khi đến văn phòng giáo sư Kamohara.

Ngoài ý muốn là, Kamohara cũng không phải là một ông lão râu bạc như trong tưởng tượng mà nhìn rất trẻ. Hàn huyền được đôi câu, ông ta nhận lấy bản báo cáo của Tiểu Đâu nhanh như gió đọc sơ qua, lát sau mới nâng kính mắt lên nói với Kougami: "Luận văn Tsurutome định làm lần này vừa khéo giống của em đấy. Chẳng phải đến giờ em vẫn chưa tìm được thành viên hợp tác nào thích hợp sao? Lần này hãy làm chung với Tsurutome đi."

Kougami sững sốt: "Giống? Không thể nào..." Rồi hần nhận lấy bản báo cáo Kamohara đưa tới.

Kamohara cười ha ha, "Không ngờ một cô bé như Tsurutome lại cũng gan góc như em phải không?" Ông ta quay sang Tiểu Đâu bắt đầu giải thích: "Bài tập lần này quy định hai người trở lên hợp một tổ. Có điều Kougami từ trước đến nay là một nhà thám hiểm học thuật khiến người ta nghe tin đã sợ mất mật. Đến bây giờ vẫn chưa có ai dám hợp tác làm bài luận văn nan giải mà em ấy lựa chọn cả. Nên nói sóng nào của mấy học sinh giỏi đều ở cùng tần số hay sao đây? Kết quả Tsurutome cũng chọn tâm lý học tội phạm."

Có lẽ vì tuổi Kamohara không lớn lắm nên khi Kougami chung đụng với hần ngoài tình thầy trò còn có chút bạn bè lâu năm. Nghe vậy hần vẻ mặt bất đắc dĩ: "'Nhà thám hiểm học thuật'? Có khoa trương đến vậy không..."

"Dù sao cũng là môn học cần nghiên cứu đi sâu vào tội ác, có thể gây ảnh hưởng đến tinh thần, mấy sinh viên lo lắng chuyện này cũng rất bình thường." Kamohara vuốt cằm nói. "Xem xong báo cáo chưa? Như thế nào, nếu thấy ổn thì mau ký kết hiệp nghị liên minh công thủ đi."

"Nói như thế nào đây..." Kougami nhìn tài liệu, nhướn mày, "Luôn cảm thấy... Là một tên nhìn lợi hại hơn bề ngoài nhiều lắm."

Kamohara bắt đầu cười ha ha.

Vẫn đứng thẳng ahoge tiếp thu tin tức, Tiểu Đậu thần tình lạnh nhạt bảo trì im lặng ----

Sau khi hai người cáo biệt Kamohara, cô liền dịch ra một bước, quay đầu nhìn Kougami:
"Kougami - kun."

"Hửm?"

" 'Một tên nhìn lợi hại hơn bề ngoài nhiều lắm' là có ý gì? Tôi nhìn qua rất không đáng tin sao?"

"A?" Kougami ngơ ngác, "Cũng không phải ý đó..."

Tiểu Đậu mặt không thay đổi nhìn chằm chằm hấn một lúc.

Bầu không khí hơi ngưng trệ.

Đậu nhi ở trong lòng yên lặng đếm đến ba...

Bỗng cô khẽ mỉm cười.

"Không phải? Vậy đó là ý gì?"

Ha ha. Nụ cười tuyệt sát của đại mỹ nhân, hãy cảm thụ đi. (←w←)

Con mắt Kougami lập tức hơi trợn to ---- Hồi lâu, hấn lẩm bẩm: "Gì chứ, nhìn nét mặt vừa này còn tưởng sắp bị làm khó dễ đây, ra là bị trêu à..."

Dứt lời, hấn cúi đầu tiếp tục sửa sang tài liệu trong tay, "Ồ, nhìn bề ngoài... Nếu miễn cưỡng mà nói..." Dừng một chút, hấn dùng biểu cảm tự nhiên nói tiếp: "Đại khái là tuýp nữ thần trường đại học... chẳng?"

Lúc này đến phiên Tiểu Đậu bị chấn động, "... Nữ thần trường đại học? Cái ví dụ gì đây..."

"Chuyên qua chưa bao lâu đã được các nam sinh cùng khóa thường xuyên nhắc đến, trở thành đề tài chẳng hạn." Kougami tùy ý nói, vẫn chuyên chú lật tờ giấy trên tay, "À, đúng rồi, còn cái đó nữa ---- Rất đáng nghiên cứu. Ăn mặc hay kiểu tóc cũng vậy, nhìn làm sao cũng thấy giống ngành Văn học mỹ thuật hơn là ngành Tâm lý học ấy chứ?" Hấn dùng bút bi trên tay chỉ về phía cô, "Tỉ mỉ tinh tế về cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng, xinh đẹp dễ vỡ nhìn như vừa

chạm liền nát. Ở cái ngành phải vùi đầu cắm cúi trong đống sách này như chúng tôi, cậu nhìn kiểu nào cũng không giống tuýp người ngoại trừ 'mức độ được hoan nghênh' ra còn có thể đạt hạng A trong môn học đúng không?"

Trong lúc nói chuyện, Kougami dùng bút thật nhanh viết chú giải.

Tiểu Đậu bắt đầu dĩ.

... Shin-gia, điểm moe ăn ngay nói thật này của anh có thể thu bớt lại được không?

Lặng yên như thế một lúc, Tiểu Đậu giơ tay che lại mặt trên tài liệu, ngón tay nhẹ nhàng búng vào ngòi bút của hắn, bắt hắn dừng bút, "Vậy bây giờ nhìn thứ này xong, có thay đổi cái nhìn chưa?"

"Này..." Công việc bị cắt đứt, Kougami ngẩng đầu lên, mặt mũi bắt đầu dĩ: "Ừ, thay đổi rồi." Đốt ngón tay của hắn gõ gõ vào báo cáo trên tay, khóe miệng cong cong, "... Dường như là tuýp khắp mọi mặt đều A hết."

Tiểu Đậu quyết đoán lại nở nụ cười ----

Ngón tay câu lấy ngòi bút đang muốn chuyển động.

"Vậy nên, tôi là tuýp mà Kougami - kun cảm thấy không am hiểu sao?"

Kougami bị hỏi sửng sốt.

"... Hả?"

Ý cười của Tiểu Đậu càng thêm rõ ràng.

"Tuýp người biết cách ăn mặc, xinh đẹp dễ vỡ..." Cô không nhanh không chậm nói, "Kougami - kun cảm thấy bó tay bó chân với tuýp con gái này, ôm lấy cảm tưởng 'Có vẻ rất khó chuyên tâm vào bài vở' như thế. Đó là thành kiến nhỉ?"

Kougami há miệng, lát sau thở dài, "... Tha cho tôi đi."

Tiểu Đậu rất sáng khoái buông lỏng bút hắn...

Trong lúc đó, đầu ngón tay hai người như gần như xa đụng vào nhau.

Bình tĩnh liếc mắt nhìn độ thiện cảm biến thành "5" trên đỉnh đầu Kougami, Tiểu Đậu tự nhiên dùng ngón tay vừa câu bút của hắn ban nãy khẽ xoa cằm, cười ra tiếng.

"Đừng nghiêm túc vậy chứ, đùa thôi mà."

Kougami: "..."

Tiểu Đậu: "Chiều nay cùng nhau ăn cơm nhé?"

Kougami: "!!?"

Tiểu Đậu: "Thảo luận vấn đề trong bài luận."

Bờ vai đang cứng còng của hắn vì câu nói này thoáng thả lỏng một ít ----

Cô lại bổ sung một câu.

"Tiện thể giúp Kougami - kun khắc phục chứng sợ nữ giới."

Kougami ghen hòng, "Hả!?"

Khóe miệng Tiểu Đậu không tự chủ lại giương lên, theo bản năng bật thốt: "... Thật đáng yêu."

"... Đến cùng là đang nói ngốc nghếch gì thế..."

Tóm lại.

Đậu thần thuận lợi mở ra chi nhánh "Hồi ức trong căn tin".

... Ái chà.

Cái gì mà chàng trai hệ chữa trị, cùng trường cãi nhau hay bạn ngồi cùng bàn gì đấy...

Hơi bị đẹp ha?

ĐẬU ĐẬU, EM CHƯA BIẾT YÊU

Niên Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Psycho Pass - Take 12

Có lẽ vì là người xếp đầu bảng trong ngành Tâm lý học, danh tiếng của Kougami trong giới sinh viên hình như rất cao. Ở trên đường, sinh viên mà hai người gặp phải mười người thì hết chín là chào hỏi Kougami.

Đậu thần chú thích: Phần lớn là nam sinh.

Đậu thần lại chú thích: Cái này gọi là tuýp nhân vật điển hình cho việc chỉ chơi với đám nam sinh, không hứng thú và cũng không biết đối phó với con gái. Có thể tham khảo hình tượng một thanh niên đầu lĩnh bọn con trai ở thời trung học và chỉ có hứng thú với bóng rổ/việc học/huynh đệ. (→_→)

Có điều Tiểu Đậu cũng đồng thời chú ý tới là, hầu như mỗi một vị nam sinh khi chào Kougami, ánh mắt đều sẽ như có như không lướt qua người cô, phối hợp với biểu cảm muốn nói lại thôi... Sau đó lại bồi thêm một câu ----

"Chà, nhanh như vậy đã làm quen với bạn mới rồi, giỏi thật nha Kou." Đứng trước mặt hai người là một anh chàng vóc người vạm vỡ, hấn cười hì hì vỗ vai Kougami.

Kougami thuận miệng "ờ" một tiếng, "Đi ăn cơm rồi, lát nữa gặp."

Tiểu Đậu: Ha ha, để tôi vẫn hỏi tôn nghiêm cho anh (...). Này người anh em, anh có biết câu anh nói ban nãy đã được bao nhiêu nam đồng bào lấy ra chào hỏi Shin-gia chưa? Mới đầu Kougami còn có thể kiên nhẫn giải thích một câu "Chỉ là giáo sư Kamohara bảo bọn tôi làm chung luận văn mà thôi", đến lúc sau cũng lười trả lời.

Khụ, Đậu thần có lời khen cho cái tính thẳng thắn đó của Shin-gia.

Một trong các yếu tố thiết yếu của tình yêu học đường ---- Tin đồn "Hai người kia không phải đang hẹn hò đấy chứ"... chẳng hạn.

Thế là, sau khi thành công dùng "Hình tượng ra vào có đôi" một đường tạo cảm giác tồn tại, cả hai rốt cục tới căn tin. (←3←)

---- Từ lúc hai người tiến vào nhà ăn, xung quanh thỉnh thoảng vẫn có tầm mắt đánh giá quét qua. Đậu thần không chút áp lực mặc cho họ xem, lúc nhận nước ngọt Kougami đưa tới càng cười thêm Shogo gấp bội (...).

Bàn luận: Chúng ta vẫn chưa rõ quan hệ giữa học bá và cô gái xinh đẹp thần bí vừa chuyển trường bắt cặp đi ở phòng ăn ngày đó #.

Chờ Kougami ngồi xuống đối diện, Tiểu Đậu xoay ống hút nhẹ nhàng thở một hơi: "Cuối cùng cũng kết thúc."

Kougami chưa phản ứng lại, "Cái gì?"

Tiểu Đậu nhếch miệng cười, "Trên đường tới đây không ngừng bị hỏi gần như cùng một câu, chắc Kougami - kun khổ não lắm nhỉ?"

Kougami khẽ hít một hơi, lộ biểu cảm sâu khò: "Mấy thằng đó... Luôn thích đề ý những chuyện không đâu."

"Nhìn thấy có con gái đi chung với cậu nên mới ngạc nhiên à? Bởi vì ngày thường Kougami Shinya thuộc tuýp đối với nữ sinh là hoàn toàn chỉ đứng xa mà nhìn?"

"... Vậy nên cái chủ đề này có thể..."

"Tại sao sợ phái nữ như vậy?" Ý cười của Tiểu Đậu càng rõ ràng.

Kougami vẽ mặt không nói gì, "Nói là sợ thì có khoa trương quá không? Chỉ không có hứng thú mà thôi..."

"À..." Tiểu Đậu chậm chậm chớp chớp mắt, ánh mắt bỗng trở nên thâm thúy. Ý cười dần dần thu lại, cô chuyên chú nhìn hắn, khẽ thì thầm, "Là vậy sao..."

Bầu không khí trong nháy mắt xảy ra thay đổi khác lạ.

Bàn tay đang cầm cái nĩa của Kougami ngừng lại.

"Đêm nay đầu tiên nên lập kế hoạch hoàn thành phần hai của bản báo cáo được không?" Tiểu Đậu thu hồi ánh mắt, biểu cảm tự nhiên cười. "A, đúng rồi... Tôi muốn mượn sách thực thể, nhưng ở phòng trữ sách khu tây không tìm được..."

Đề tài chuyển quá nhanh, Kougami thoáng sửng sốt.

Tiểu Đâu bình tĩnh chờ Kougami chậm rãi tiêu hóa.

Ừm, tôn chỉ của mập mờ chính là lướt nhẹ thì dừng (...), con đường bằng phẳng tiến công học bá chính là phải lấy sở thích và hứng thú làm chủ, đột nhiên tập kích làm phụ~ (←3←)

Một lát sau Kougami mới hòa hoãn lại, "Nếu là sách, không thể dùng ebook sao?"

Tiểu Đâu lộ ra khuôn mặt có chút buồn rầu. "So với cuốn ebook nhìn không thấy sờ không được thì vật cầm trong tay vẫn khiến người ta an tâm hơn."

Nghe vậy, Kougami dừng hết động tác gấp thức ăn lại, ngẩng đầu lên nghiêm túc nhìn Tiểu Đâu.

Kể đó hẳn toát ra một nụ cười.

"Thật không ngờ đây, lại có thể tìm được người cùng sở thích..." Về luồng cuồng trên mặt Kougami đã quét đi sạch sành sanh, nụ cười dạt dào sung sướng và sức sống phát ra từ nội tâm, "Lời vừa rồi của cậu, không thể đồng ý hơn."

Khụ.

Đâu thần sử dụng kỹ năng "Sự cám dỗ từ sách thực thể" với bụi Kougami Shinya mọc hoang.

Hiệu quả nổi bật. Bụi Kougami Shinya mọc hoang đã tiêu trừ lòng cảnh giác.

Thế là lần đầu tiên ăn chung đã trôi qua trong bầu không khí vui vẻ khi thảo luận về chuyện sưu tầm sách thực thể ----

Tuyến đường "Trước là người bạn thú vị hợp gu + Dù là con gái cũng có thể làm huynh đệ" chính thức được mở ra.

Vì thế, bữa cơm này ăn tới cuối cùng, Tiểu Đâu cũng thuận lợi lấy được lời mời "Đi phòng trữ sách tìm sách cùng nhau" cho ngày hôm sau.

...

Do có nhắc nhở của N', lần này Tiểu Đậu không cần lại tốn sức ngắm nghĩ thiết định bối cảnh nữa. Lược qua quá trình dựng trại đóng quân trong căn hộ thuê bên ngoài của Tsurutome Rin không nhắc tới, Tiểu Đậu không còn nỗi âu lo "Mỗi ngày tỉnh lại đều nhìn thấy đại mỹ nhân đang bán triết học", ngủ một đêm thật ngon. Sáng sớm hôm sau, cô tinh thần phấn chấn xuất phát sớm, đến quảng trường đã hẹn sẵn với Kougami mà đợi.

Không thể không nói, tuy rằng môi trường 3D hay hoặc chính quyền "phân loại hóa" con người ở cái thời đại này rất có mùi của Bộ quần áo mới của hoàng đế, thế nhưng đối với những công dân ưu tú có năng lực, sắc cảm lại trong suốt thì nó vẫn như ở vườn địa đàng ----

Cũng tỷ như khung cảnh trong trường Đại học-phú hào- Nitto...

Chúng quả thật khá đẹp à.

--- Cho nên khi bỏ câu trắng được mô phỏng y như thật trên quảng trường vô cánh bay đi, lộ ra Kougami đang đứng đắm chìm dưới ánh mặt trời trước đài phun nước, Tiểu Đậu vẫn bị chói một chốc.

Cái gì mà áo ba lỗ nhạt màu, bên ngoài khoác áo sơ mi tay ngắn, cái quần vừa người bọc lấy bắp đùi thon dài, mái tóc bị gió thổi phát phơ, thanh niên tuấn tú gì đây...

Đẹp thay, đẹp lắm thay. (:3 ㄅ)3

Đậu thần... Ừm, cũng không kém? Tôi qua lật tung tủ quần áo của nàng Tsurutome, vẫn kiểu nữ thần trắng trong đó. Vậy nên hôm nay vị mỹ thiếu nữ điềm tĩnh tóc dài xoa vai, váy trắng bay bay đang chậm chậm bước tới này, đủ hợp hồn rồi ha?

Kougami không chút nhận ra lực sát thương của mình, lấy bàn tay đang đút trong túi quần ra nhẹ nhàng vung lên: "Ê, bên này."

Thế là đôi nam nữ đẹp mắt không góc chết ấy cứ như vậy từ từ đi qua bóng cây xanh miết làm từ bối cảnh 3D, hài hòa đi vào phòng trữ sách tràn ngập hơi thở trí thức --- Thời đại này ebook thì muôn hình vạn trạng mà sách thực thể đã thành vật hi hữu, thư viện sách cỡ lớn đã sớm mất hết, chỉ có Nitto đủ giàu mới có chỗ lưu trữ lượng sách vở như thế này.

Tình huống cơ bản trong phòng trữ sách rất khớp với tưởng tượng của Tiểu Đậu, hai người đến hơi sớm, bên trong căn bản không có ai ---- Ừm, vừa vận phát triển gian tình. (→3→)

Hôm qua cả hai đã liệt kê các loại sách, việc kế tiếp phải làm chính là đi tìm từng cái từng cái một. Sau đó mỗi người phân công hợp tác, bắt đầu tìm sách.

Mười phút sau, Tiểu Đậu ôm sách dừng lại trước một giá sách loại G chứa quyển sách cuối cùng, sờ cảm nhìn lên số hiệu lưu trữ sách ở tầng cao nhất.

Suy nghĩ một chút, cô chuyển sách to bản nặng trĩch trong ngực sang bên cánh tay rồi giơ tay với...

Còn kém rất nhiều. Ừm, lại nhón chân.

... Đầu ngón tay miễn cưỡng ngừng ở dưới gáy sách, nhưng vẫn cứ kém cự ly mấy tấc là với không tới.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân và âm thanh của Kougami: "Này, Tsurutome, tìm xong chưa?"

Tiểu Đậu khó khăn đáp lại: "Chờ tí, còn thiếu cuốn này thôi..."

Tiếng bước chân ngày càng gần, cô còn đang chuyên tâm dốc sức giơ tay...

Bỗng sau đầu duỗi ra một cánh tay, lướt qua bả vai cô rồi bám vào giá sách, dễ dàng với tới độ cao mà cô nãy giờ chưa chạm được: "Cuốn nào?"

"Ôi!?" Tiểu Đậu thoáng giật mình, nhanh chóng quay đầu lại, tầm mắt đối diện với Kougami đứng ở phía sau đang từ trên cao nhìn xuống cô.

Lúc cô quay đầu lại thì sợi tóc sau đầu bay lên vài sợi, quét qua cánh tay và trên ngực hần.

Kougami có chút mất tự nhiên ưỡn người ra sau.

Đậu nhi thoáng nhăn nhó, "Chậc... Đùng đột nhiên xuất hiện sau lưng người khác chứ Kougami - kun, làm hết hồn."

"Hửm? Rất đột ngột sao? Là cậu quá chuyên tâm đấy chứ..." Kougami chuyển đường nhìn sang giá sách, "Cuốn nào?" Hần lại hỏi một lần nữa.

Tiểu Đậu quay lại nhìn giá sách, ngón tay gian nan chỉ vào phía trên bên phải: "Là cái này,

《2666 》."

Ngón tay Kougami lướt qua mấy gáy sách.

Không giống tay của Makishima, ngón tay hấn khớp xương càng thêm rõ ràng cường tráng nhưng vẫn không mất thon dài...

Hắn lập tức lấy ra quyển sách cô cần.

Tiêu Đẩu theo bản năng giơ tay đón, Kougami lại ở giữa không trung nâng cánh tay lên vượt qua tay cô, cứ thế làm cô với không tới.

Không chờ cô kháng nghị, bỗng cảm thấy trong lồng ngực nhẹ đi, sách khổ lớn nặng trĩu trên tay cũng hấn cần đi.

Kougami lưu loát chồng mấy cuốn sách vừa lấy lên một tay rồi ôm chúng, "Đi thôi." Nói xong hấn đi đầu cát bước.

Đẩu nhi nhìn bóng lưng Kougami, không tiếng động cười.

... Chàng trai phong độ ga lăng cái gì đấy, không sao chứ?

Khụ khụ.

Một trong các yếu tố trong tình yêu học đường, " Sách đặt ở chỗ cao không lấy được" (...).

Kế hoạch đã thông qua ♂

...

Tóm lại, tiết mục ngắn hằng ngày không nhanh không chậm trình diễn.

---- Do tìm thấy "Sở thích chung" và vì bài luận văn nên địa điểm tụ hội của hai người thường hay chọn ở phòng trữ sách.

Thời gian thâm thoát thoi đưa, trong lúc thời hạn nộp luận văn càng ngày càng gần, hình thức ở chung của hai người từng ly từng tý thay đổi...

Luận văn Kougami lựa chọn quả thực tương đối khó nhằn, vừa bắt đầu còn tạm, đến cuối

học kỳ càng cảm giác thời gian không đủ xài. Tiểu Đẩu luôn luôn chuyên nghiệp, mặc dù độ thiện cảm vẫn phải kéo, học tập cũng không bỏ mặc nên cũng học bài.

Tiểu Đẩu đã sớm nghĩ tới, nếu chưa biết phải nán lại cái thế giới này bao lâu thì phải chuẩn bị tốt trường kỳ kháng chiến... Không lẽ yêu đương hẹn hò hai mươi hay ba mươi năm chán chê rồi đi về sao? Vô cùng lãng xẹt, học thêm chút kỹ năng cũng tốt.

Cho đến nay Đẩu thần đã có mấy danh hiệu rồi nhỉ? Ừm, tay kiếm cừ khôi, chuyên viên bán đồng đội (...), tay sủng thần, nhà tâm lý học...

Nói đi cũng phải nói lại, học tâm lý thực dụng biết bao. Trước đây nhân tính mà Đẩu thần ngộ ra từ thi đấu chỉ là nghiệp dư, bây giờ trực tiếp đi vào giới chuyên nghiệp, tiện lợi đến cỡ nào! Trở về thế nào cũng phải đoạt hai ba cái cúp thi đấu quốc tế mang về chơi, cho tên Đại Đẩu độc miệng thích châm chọc kia thêm chết luôn...

Dừng lại, rẽ về chủ đề cũ, miễn cho đừng phải bệnh nhớ nhà.

Vừa nãy đang nói đến thời hạn sắp tới, nhiệm vụ học hành càng ngày càng nặng... Vì thế, hai người dần dần bắt đầu cùng nhau rút hình tượng.

Mới đầu hình ảnh hằng ngày là mỗi người một bàn cắm cúi ghi chép, đến lúc sau ở lại trễ hơn, lục ra tài liệu là lập tức ngồi xuống bắt đầu múa bút thành văn, thỉnh thoảng cắn bút dăm chiêu gì gì đấy.

Đương nhiên, Đẩu thần dù là ngồi dưới đất, thấp đèn chiến đấu ban đêm thì cũng dạt dào mỹ cảm.

Nói cách khác ----

Hai người lén lút thức đêm ở phòng trữ sách, dưới ánh đèn màu da cam ấm áp chiều rọi...

Sườn mặt xinh đẹp của cô nàng Tsurutome này được mạ thêm một tầng sắc màu êm dịu, cái bóng từ lông mi và hốc mắt đậm nhạt thích hợp, phảng phất một mỹ nhân tranh sơn dầu. Cái cằm từng chút từng chút gà gât, sợi tóc vụn nhỏ bên tai cũng theo đó mà rũ xuống, tăng thêm mấy phần non nớt đáng yêu.

Trong lúc cô nửa tỉnh nửa mê, bờ vai chợt ấm, được trườn lên thứ gì đó...

Không cần mở mắt, cô cũng biết yếu tố thứ ba trong tình yêu học đường đã vào tay ----
"Phòng trữ sách lúc nửa đêm, vì cô bạn ngồi cùng bàn phủ thêm áo khoác".

Lại một đêm trôi qua, sáng sớm hôm sau.

Tiểu Đậu ngáp một cái tỉnh lại, phát hiện trên người còn đắp áo khoác của Kougami. Mới tỉnh ngủ nên nhiệt độ còn thấp, Tiểu Đậu rùng mình, kéo áo khoác cao lên rồi mặc trực tiếp lên người, sau đó ánh mắt mông lung tìm kiếm bóng dáng Kougami khắp nơi.

Từ phía đông có tiếng sột soạt vang dội truyền đến.

Tiểu Đậu men theo tiếng động mà tìm, phát hiện gian phòng cạnh giá sách phía đông bình thường luôn khóa đã mở ra, bên trong lại còn đặt đầy ắp giá sách. Cô đi vào, lập tức nhìn thấy lối đi nhỏ ở giá sách hàng thứ hai có bóng người lay động.

"Kougami - kun?" Cô vừa hô vừa đi qua.

Tiếng động dừng lại chốc lát, âm thanh của Kougami xa xa truyền đến: "Ồ, cậu tỉnh rồi à?"

"... Cậu làm thế nào mở căn phòng này được vậy?" Tiểu Đậu nhìn lướt qua giá sách cao ngất bên cạnh, "Nơi này thế mà lại để sách à..."

Giọng điệu Kougami rất vui vẻ, "Hồi sáng tôi nhất thời phấn khởi đoán mật mã cái vách ngăn, kết quả lại đoán đúng." Hắn dừng một chút, theo đó là tiếng đập vào trầm đục, "Nơi này hình như đều là sách quý bị mấy lão già khóa lại."

Trong lúc nói chuyện, Tiểu Đậu đã vòng qua giá sách, thấy được Kougami đang làm gì ----
Ngay tức thì cô biến sắc.

Giá sách nơi này cao hơn phía ngoài đến hơn một mét, Kougami đang đứng đóng đưa nghiêng ngả trên một cây thang dài làm bằng gỗ, duỗi tay với sách khổ lớn tuốt trên đỉnh.

Cái thang vừa nhìn đã thấy không êm rồi, Tiểu Đậu nhìn đều phải lau mồ hôi: "Này, đợi đã... Miễn cưỡng quá rồi, xuống đây đi?"

"Yên tâm," Kougami tiếp tục lo chuyện của hắn, "Vấn đề không lớn."

Cái thang kéo kệt kệt kệt lắc lư càng kịch liệt.

Tiểu Đậu gấp rút tiến lên đỡ cái thang giúp hấn: "Không phải vấn đề yên tâm hay không, nếu rơi xuống thì tiêu tùng, cậu quá mạo hiểm rồi!"

"Horace từng nói, loài người nâng cao trí tuệ từ trong mạo hiểm..." Kougami gian nan gắng sức duỗi dài cánh tay, hầu như hơn nửa người đã treo lơ lửng giữa trời. Do hấn phải giơ cao cả hai tay, vạt áo của cái áo ba lỗ bị vén lên, lộ ra một phần thắt lưng gầy gò. Vì còn phải nói chuyện nên tiếng nói lẫn vào chút âm gió, "Vậy chẳng phải tôi đang lấy trí tuệ sao?"

Tiểu Đậu dờ khóc dờ cười: "Tôi thấy trước khi cậu lấy được trí tuệ, coi chừng đập hư cái đầu dùng để chứa nó trước đấy. Đi xuống đi!"

Kougami xì cười, "Đã leo lên thì nhất định phải lấy được."

"Suy cho cùng thì cậu đang cố chấp cái gì!..."

"Tự ái người đàn ông?"

"... Đủ rồi... Này!?"

Cái thang rốt cục không chịu nổi trọng lượng của Kougami, vốn ốc vít đã cũ kỹ lỏng lẻo một tiếng cạch rạn nứt, toàn bộ cái thang mất tự nhiên đổ xuống!

Kougami phản ứng cực nhanh, trước khi cái thang ngã xuống đã mượn lực nhảy lên. Hấn dùng một tay vịn đỉnh giá, chân dài mắc vào bệ chứa sách, cả người treo trên giá sách!

Hai người kinh hồn bạt vía song song ngậm miệng lại.

Chân Kougami lắc qua lắc lại giữa không trung...

Chỉ chốc lát sau, hấn thở một hơi: "... Lên lũy an toàn."

Tiểu Đậu há miệng định châm chọc, bỗng lại một tiếng kẽo kẹt khiến người ta ghê răng...

Toàn bộ giá sách đổ nghiêng xuống!

"Đờ mờ...!" Tiểu Đậu không nhận được bật ra tiếng Trung ---- Ngay sau đó cô bị mấy cuốn sách rơi xuống dồn dập nện trên người đập đến thất điên bát đảo, ngửa mặt té nhào xuống đất!

Kougami mặt hướng dưới rớt xuống phía cô, mắt thấy chuẩn bị thêm kiếp nạn thịt người!

Trong lúc nguy cấp Tiểu Đâu chỉ kịp nghiêng người, đỡ phải nằm ngửa hứng chịu xung kích trực tiếp.

Sách đồ rào rào xuống, mang theo một đồng bụi bặm, hai người rất nhanh bị vùi lấp trong chồng sách.

Một tiếng bộp trầm thấp, giá sách tựa hồ là kẹt lại chỗ nào đó, ngừng nghiêng đổ.

Tiểu Đâu vô thức bảo vệ khuôn mặt, áp lực nặng nề trong suy nghĩ lại không đến.

Tro bụi quá nhiều, cô không nhìn được nhắm mắt lại ho sặc sụa. Thật vất vả cái mũi mới dễ chịu một tý, cô mở con mắt bị ho đến chảy nước mắt ra, lúc này mới thấy rõ cảnh tượng trước mặt.

Kougami cong người, hai đầu gối quỳ xuống đất, hai tay chống đất ở cạnh bả vai cô. Cả giá sách ngã xuống trên lưng hắn, trái lại chống ra một khoảng không gian an toàn cho Tiểu Đâu đang ở phía dưới.

Kougami nhe răng, mặt mày đau khổ: "Đau quá..."

Tiểu Đâu ngẩn ra, phản ứng đầu tiên là đẩy ra một quyền tự điển cỡ lớn vừa tuột xuống bả vai Kougami: "... Này, cậu không sao chứ?"

Kougami ho khan, nét mặt chứa đầy thất bại: "Ai mà biết, cứ cảm thấy sống lưng của trí tuệ sắp gãy rồi..."

Tiểu Đâu: "Phụt."

Kougami: "Ê..."

Tiểu Đâu nghiêng đầu nở nụ cười.

Kougami: "... Có thời gian mà cười thì giúp tôi nâng cái thứ này dậy đi."

Tiểu Đâu: "Ha ha ha, vấn đề như vậy cũng không có gì không tốt, đó là sức nặng của trí tuệ mà phải không?"

Kougami: "Này này... Tha cho tôi đi."

Tiểu Đẩu vừa cười vừa lấy cùi chỏ chống người lên.

Gò má hai người chột gần sát, Kougami hơi run run.

Hô hấp gần trong gang tấc, như có thể cảm nhận được.

Cô vẫn đang cười, khóe mắt đuôi lông mày đều là vui vẻ, hai mắt rục rỡ sáng sủa khiến người ta không khỏi nhìn ngây ngẩn.

Hồi lâu, tiếng cười của cô từ từ nhẹ dần.

"Kougami - kun." Cô nói, "Có thể gọi cậu là Shinya không?"

"Hả?" Vừa bị trúng chiêu, Kougami hoàn toàn không theo kịp tiết tấu, ngẩn ra một lúc mới nói: "Chuyện đó có sao đâu..."

Nghe vậy, vẻ mặt thiếu nữ xuất hiện một tia thú vị, lại có một tia hiếu kỳ... Nhưng những tâm tình này cũng chỉ lướt qua rồi mất,

lại càng nhiều là thứ gì đó như ẩn trong sương mù... Trong nháy mắt làm bầu không khí phát sinh trở nên mờ mịt mà lạ kỳ.

Một lát sau cô mở miệng.

"... Shinya."

Kougami cảm thấy lồng ngực như bị âm thanh kia nhẹ cào một cái.

Cô khẽ cười một tiếng, "... Hẹn hò không?"

ĐẬU ĐẬU, EM CHƯA BIẾT YÊU

Niên Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Psycho Pass - Take 13

"... Hẹn hò không?" Cô khẽ cười một tiếng.

Con mắt Kougami hơi mở to, tựa hồ hoàn toàn bị cái logic thần kỳ này làm chấn động.

Hắn chậm chạp không trả lời, giữa hai người rơi vào khoảng im lặng.

Im lặng không sao cả, dù sao thì Đậu thần cũng không phải muốn biết đáp án... Trong lòng ngắt một chút thời gian, Tiểu Đậu lại xì cười một tiếng, phá vỡ yên tĩnh ----

Sau đó, cô nhắc khuỷu tay lên chuyển thành dùng bàn tay chống đất, uốn người lên.

Trước khi Kougami kịp phản ứng, cô đã giơ một cánh tay khác, lướt qua bả vai hắn, tựa hồ muốn ôm lấy ----

Kougami theo phản xạ lùi ra sau, kết quả là giá sách sau lưng lập tức lại phát ra một tiếng kêu kệt nguy hiểm.

"Đừng nhúc nhích, không sàm sỡ cậu đâu." Cô cười càng thêm vui vẻ, sau đó nghiêng đầu... Gò má như có như không sát qua hắn.

Sợi tóc sau đầu phát qua chóp mũi hắn.

... Đầu nhẹ nhàng vùi vào cổ hắn.

Tiểu Đậu: Cảm giác được mùi thơm thoang thoang từ cơ thể thiếu nữ chưa, Shinya - kun?

---- Kougami cứng đờ.

Bỗng hắn cảm thấy trọng lượng của giá sách đặt sau lưng nhẹ đi ---- Lúc này hắn mới phì cười ra, cô đang muốn đẩy sách phía trên đỉnh giá thôi.

Cái tư thế này làm Kougami không trông thấy mặt cô, Tiểu Đậu cũng đã khôi phục về vẻ mặt bình tĩnh. Cảm giác được thân thể Kougami cứng còng, trong bụng Đậu nhi rất là hả hê~

Các bạn à, biết nguyên nhân đầu tiên mà các bậc thiếu niên anh hùng luôn chết ở ả mỹ nhân là gì không?

---- "Nghĩ quá nhiều."

Thông nào mấy cái cho đầu óc thanh thiếu niên nói rộng ra gì đấy, Đậu thần am hiểu nhất thôi yo!~

Trọng lượng bản thân giá sách không đến nỗi nặng, sau khi Tiểu Đậu quét hết mớ sách còn lại, Kougami cũng thuận lợi đỡ cái giá lên (cơ nhị đầu và cơ tam đầu cánh tay của Shin-gia nhà ta thật cường tráng). Không đợi hai người xếp lại vị trí mấy cuốn sách, nhân viên quản lý phòng trữ sách cũng đã đầy mặt bực bội đứng trước cửa, đuổi hai người ra ngoài.

Lưng Kougami bị cạnh sắc nhọn của tấm ván nơi giá sách quẹt xước đôi chỗ, thế là kẻ tiếp lại chuyển bản đồ sang phòng y tế.

Thời gian quá sớm, giáo viên y tế còn chưa tới báo danh, thế nên cả hai lại phân công nhau tìm thuốc.

Tìm được thuốc trị ngoại thương trong tủ, Tiểu Đậu quay lại phòng bệnh sát vách tìm Kougami. Vừa đến hành lang, cô đã nhìn thấy Kougami đang đứng ở cửa phòng bệnh, cuộn tròn cái áo khoác rách rưới rồi phủi tro bụi còn sót trên thân thể. Người hấn chỉ mặc một cái áo lót, đường nét cánh tay rất là nể tình, bắp thịt theo động tác co khuỷu tay gồ lên vừa đúng. Chiếc áo lót khá bó sát, lại phác họa ra vòng eo hẹp có thể nói là hoàn mỹ.

Dây anten ahoge của Tiểu Đậu ngay lập tức dựng đứng: Thành công thu lấy phúc lợi - một tấm CG phòng y tế. Chiếu theo phong cách của Otome game, sao có thể không có phần hồi tưởng để phối hợp với nó chứ? Ngay lập tức cô vênh đuôi bắt đầu trêu chọc: "Tìm được thuốc rồi..."

Nghe vậy, Kougami ngẩng đầu nhìn cô.

Lúng túng vẫn chưa tiêu sau vụ thổ lộ chấn động ban nãy, dọc theo đường đi hấn đều không quá chủ động nói chuyện với Tiểu Đậu, vào lúc này sắc mặt hấn vẫn cứ mất tự nhiên. "À, cảm ơn."

Tiểu Đậu: "... Vậy nên cời ra đi."

Kougami: "?!"

Tiểu Đậu mặt mũi chính khí vòng qua hấn đi vào cửa, "Tôi bôi thuốc giúp cậu."

Thần kinh vận động của Kougami lại phát tác, theo phản xạ nâng tay lên...

Tay vừa mới cử động, Kougami chợt ý thức được... Nếu là lúc thường thì không sao, nhưng tình huống trước mắt này mà làm như vậy thì khá nguy hiểm.

Trong nháy mắt đó, bàn tay hấn không khỏi dừng lại, cuối cùng rơi xuống nơi có hệ số an toàn cao, cũng chính là đỉnh đầu Tiểu Đậu (kèm theo là đê sụp Đậu ahoge đang trong hình thức công kích), hơi dùng lực khiến cô dừng bước chân.

Một tay khác lấy đi thuốc xịt trên tay Tiểu Đậu, cùng lúc đó hấn nhanh chóng buông lỏng bàn tay đang phủ trên đầu cô ra, "... Để tôi tự làm."

Nói xong hấn quay đầu đóng cửa lại.

Như thế, thật đáng tiếc cái CG chữa thương sau lưng không có vào tay... Chẳng qua, Đậu thần sẽ nói rằng lúc lưng Đậu thần chạm đất, mặt sau cánh tay cũng có không ít trầy xước sao? Vị trí này, là nơi tự bản thân cũng khó mà với tới đó nha. (→3→)

Sau năm phút, Kougami xử lý bản thân xong đi ra phòng bệnh, liền nhìn thấy Tiểu Đậu đang nóng lòng chờ ở cửa, dáng vẻ chính khí (...) chỉ vào vết thương của mình.

Tóm lại, tư thế (?) cuối cùng đã biến thành Kougami ngồi cạnh Tiểu Đậu, lôi kéo cánh tay cô giúp cô bôi thuốc.

Nói vậy chứ thật là đau lắm đấy! ---- Kougami ra tay hơi nặng, Tiểu Đậu ăn đau theo phản xạ rút tay lại, "Ui da, nhẹ một chút!"

Vừa mới vùng vẫy, cô đã bị hấn không tốn chút chút sức tóm về, lại cũng không tránh được mảy may nào nữa. Kougami trong chốc lát đã quên lúng túng ban đầu, thờ dãi chủ động nói chuyện, "Nhẫn nại tý đi đại tiểu thư."

Kougami chủ động mở miệng, Tiểu Đậu bản năng thuận đó mà leo lên, "Được rồi, nếu quản gia tiên sinh đã nói như vậy..."

"..." Kougami lại không tiếp lời.

Đậu thần bày tỏ, tất cả đều nằm gọn trong lòng bàn tay ---- Ừm, yếu tố thứ tư trong tình yêu học đường, "Sự kiện bôi thuốc trong phòng y tế".

Muốn thông não, sao có thể không có tứ chi tiếp xúc được?

Bàn tay thô ráp ấm áp nắm chặt cánh tay mảnh khảnh... Đẹp thay, đẹp thay.

Thế là Tiểu Đậu cũng không nói lời nào... Đổi thành nhẹ giọng kêu rên, cộng thêm lông mi mảnh liệt run rẩy.

Bàn tay đang cầm tay cô của Kougami liền theo tiếng rên đó mà khi chặt khi lỏng...

Đến khi xử lý xong miệng vết thương, mặt mũi Kougami đã uể oải như mới đánh xong một trận ác liệt vậy. Hắn thở một hơi, "Xong rồi."

Tiểu Đậu vâng vâng chỗ mới bị Kougami nắm qua, cô khẽ rũ mắt rồi nói cảm ơn. Đúng như dự kiến thấy được nét mặt Kougami biến hóa càng thêm kỳ lạ ---- Sau cùng là vào tay một tấm CG "Từ biệt dưới hoàng hôn", cô vui vẻ nói tạm biệt với Kougami, vì một ngày tiến độ công lược tăng nhanh như gió vẽ xuống một dấu chấm tròn hoàn mỹ.

...

Sau sự kiện phòng trữ sách, hình thức ở chung giữa Kougami và Tiểu Đậu trở nên mất tự nhiên hẳn ra.

Tiểu Đậu rất bình tĩnh, mất tự nhiên mới tốt, mất tự nhiên mới đại biểu não bắt đầu thông đúng không? Nếu vẫn luôn tự nhiên như vậy, chẳng lẽ muốn tự nhiên đi trên con đường bạn bè đến hết đời sao?

Lại có em gái đọc giả muốn hỏi, Đậu thần ơi Đậu thần à, cô sẽ không sợ đây là biểu hiện chống cự của đối phương? Ngộ nhớ đối phương không có hứng thú với cô, vậy không phải chơi lô rồi?

Ái chà, thật là mấy bé ngây thơ. Đừng quên Đậu thần có máy ăn gian, nhìn thấy được... Độ thiện cảm ở đỉnh đầu Shin-gia đấy.

Đậu thần nhớ rõ, trước sự kiện thì hảo cảm là 40, sau sự kiện... Đã biến thành 68 rồi đó nha. (←w←)

68~ 68~ Rất thuận~ Rất lợi~ ♂

Rất nhanh thì luận văn hợp tác của hai người cũng kết thúc, một tuần sau thuận lợi nộp bài. Và như thế, hai người cũng chẳng có lý do gì phải cùng ra cùng vào ở các loại bản đồ cảnh tượng giống như trước kia để thảo luận vấn đề học thuật mọi lúc mọi nơi nữa.

Có điều, nếu tin tưởng hai người này chỉ đắp chăn thuần túy tán gẫu (...) thì khắp trường Nitto chỉ sợ tìm không ra mấy người ---- Vì lẽ đó, sáng cái hôm sau khi nộp luận văn, lúc các vị bạn học phát hiện Kougami Shinya và Tsurutome tách ra ăn cơm, tất cả đều bùng nổ (?) lên.

Đầu tiên là phe nữ sinh: "Rin - chan, cãi nhau với Kougami à?"

Tiểu Đậu đang chờ câu này đây, "Ồ? Không phải..."

"Đừng có xạo nha, rõ ràng trước đây cả hai luôn ăn cơm chung mà!" Gái A lú ra lú rú, "Lúc hẹn hò thì dù cãi nhau cũng đừng nên chiến tranh lạnh, rất tổn thương cảm tình đó..."

Gái B: "Nhất định là cái tên Kougami kia làm sai phải không? Bình thường nhìn hắn có vẻ là tuýp người lạnh nhạt, làm như vậy cũng không lạ."

Bàn tay cầm nĩa của Tiểu Đậu run rẩy, cô gượng cười phản bác: "Không phải... Tội mình không có hẹn hò, chỉ cùng nhau làm luận văn thôi..."

Nói rồi, cô bày ra ánh mắt "Mệnh mang ưu sầu", như có như không liếc về phía Kougami một cái.

---- Hoàn mỹ ngồi vững cái hiệu lăm này luôn. (→3→)

Mà ở đầu bên kia, Kougami hứng chịu quấy rối còn dã man hơn, liên tục bị chư vị thanh niên tập kích như chệt hòng, thụt chỗ vân vân: "Cãi nhau hả? Hay chia tay? Đến cùng là xảy ra chuyện gì?"

Kougami lưu loát kẹp lại mấy cái tay làm loạn ấy lại, thu hoạch được một đồng tiếng la thê thảm: "Đã nói là chưa từng hẹn hò bao giờ mà!"

"Ui... Vậy nghĩa là bọn tôi có thể tự do ra tay?"

Kougami ngừng chốc lát.

Một lát sau, hần nhàn nhật đáp một tiếng "Ừ", biểu hiện có chút lạnh lùng đứng lên: "Ăn no rồi."

Phía bên này, Tiểu Đậu chuyên nghiệp đưa mắt ngóng nhìn bóng lưng Kougami mãi đến tận biến mất ở cánh cửa, lúc này mới cúi đầu thu hồi ahoge anten, tiếp tục bỏ đồ ăn vào miệng.

Tuần lễ chấm luận văn trôi qua rất nhanh, trong thời gian đó Đậu nhi hoàn mỹ sử dụng thần kỹ "Như gần như xa", thỉnh thoảng quét chút cảm giác tồn tại trước mặt Kougami, nhưng lại không có ý định tiến thêm một bước. Tiệm thể thực hiện chức trách của một nữ thần trường đại học luôn, cô thu được một số lượng tỏ tình của các thanh niên, cho Kougami rối lòng đôi chút.

Tất cả đều đầu vào đây, cho đến một ngày nọ trong lớp học, Kamohara chính thức tuyên bố tổ hợp Kou Rin đứng thứ nhất lớp, đạt được thành tích toàn bộ đều là A.

Giáo sư Kamohara thật đúng là dóc lòng phối hợp. Sau tiết học, hần vỗ vai Kougami nói đi du lịch nhất định phải chơi cho đã. Hơn nữa phần thưởng luận văn lần này chính là hết thầy chi phí du lịch được miễn phí toàn bộ, Kougami dù muốn né cũng né không được.

Tiểu Đậu bình tĩnh vượt phẳng cọng anten ahoge trên đầu.

Rất tốt, yếu tố thứ năm của tình yêu học đường xuất hiện ---- "Kỷ niệm du lịch thời thanh xuân".

Thế là đến chủ nhật, mọi người thuận lợi tới địa điểm du lịch.

Nói thì nói vậy, chứ dưới cái thời thế giới quan khoa học kỹ thuật phát triển quá mức này, lại vẫn còn bảo những tồn từ ngữ then chốt thể loại thiên nhiên như suối nước nóng... Thật khiến người ta cảm thấy không khoa học.

Vẫn duy trì loại tư tưởng "Thật không khoa học" ấy, Tiểu Đậu hạnh phúc theo sát mấy cô gái tiến vào hồ suối nước nóng, hưởng thụ tiếng cười đùa của các nàng để bồi bổ quang sáng. Mơ màng thay yukata bước ra, lại nốc sạch một bình sữa trái cây ướp lạnh bổ đầy giọt máu cuối cùng, tiến vào trạng thái tốt nhất. Tiểu Đậu vừa từ tốn uống bình sữa thứ hai cho tỉnh não, vừa chậm rãi từ hành lang lang thang đến phòng ăn.

Sắp đến gần phòng ăn, cô liền nghe thấy tiếng người huyên náo.

Đi tới cửa nhìn, bên trong nam nam nữ nữ ngồi đầy, mùi thịt nướng thơm ngon tràn ngập, các nam sinh đều vây quanh Kamohara hưng phấn hô to gọi nhỏ: "Kamohara lợi hại ghê! Từ chỗ nào lấy được cái này?Ồ, đúng là bia thật này~"

Kamohara đưa hai tay lồng vào trong yukata ha ha cười: "Phép thuật của người trưởng thành."

Ở thời đại này, rượu đã khá hiếm gặp. Vì lo lắng sẽ tổn hại sức khỏe và các bệnh về tâm lý, nhiều người tình nguyện dùng những cách giải trí cảm tính khác thay cho kiểu giảm sức ép từ rượu ---- Chẳng qua chuyện đó không thể làm phai nhạt lòng nhiệt tình của các chàng trai đối với rượu. Rồi xa sự ồn ào của đô thị, quy tắc và bản khoán phiền muộn tạm thời bị quên ở sau đầu, tất cả mọi người trở nên phóng túng hơn. Có nam sinh hướng ngoại bắt đầu sôi nổi quăng bia chuyền tay cho nhau, thậm chí không bao lâu cũng có nữ sinh tươi cười gia nhập.

Thỉnh thoảng có người bị lon bia đập đến gào rú, nhưng rất nhanh lại bị tiếng cười càng to lớn hơn che lấp.

Mà ở trong đám người âm ỉ lộn xộn ấy, Tiểu Đậu liếc mắt liền thấy được Kougami ngồi giữa.

Vừa tắm rửa xong, tóc Kougami còn hơi ẩm ướt, càng thêm mềm mại hơn thường ngày, khí chất thiếu đi mấy phần bức người. Con mắt hẹp dài hơi rũ, đường nét nhu hòa không ít.

Ánh mắt Tiểu Đậu lướt qua một cái.

Khụ, Kou trong bộ yukata gì đấy, lực sát thương 100%.

Sớm có người tinh mắt phát hiện Tiểu Đậu, nhanh chóng kéo nàng vào bữa tiệc.

Thời điểm như thế này, yếu tố tình yêu học đường - tin đồn "Hai người kia sẽ không phải đang hẹn hò đây chứ" phát huy đầy đủ tính năng động của nó. Ở hành vi đổi chỗ ngồi do người xung quanh cố ý hay vô tình di chuyển, Tiểu Đậu rốt cục bị đẩy đến vị trí cạnh Kougami.

Trong lúc đó, cô thu hoạch được ánh mắt cổ vũ của mấy cô nàng với ánh mắt thất lạc của các thanh niên (...).

Kougami đang cúi đầu chuyên tâm gấp thịt nướng trong đĩa, miệng còn ngậm nắp lon bia. Nhận thấy bên cạnh đổi thành người khác, hắn cũng không để ý, dùng dư quang tùy ý liếc nhìn một cái...

Thấy rõ là Tiểu Đâu, động tác của hắn lập tức cứng lại.

Tiếp theo thịt trên đĩa cùng với lon bia cũng sắp cùng lúc rớt xuống.

Thần kinh vận động lại lần nữa phát huy tốt đẹp, trước khi bia rơi xuống đất đã được Kougami nhanh tay lẹ mắt bắt kịp ----

Tiểu Đâu "Phì" cười, nghiêng đầu nhìn Kougami: "Tôi làm cậu sợ đến vậy sao?"

Kougami thả lon bia lên bàn, nheo mắt trừng lại đám nam sinh đang nháy mắt lia lịa về phía hắn. Hắn há miệng, có chút nhụt chí trả lời: "... Không." Buồn bực gỡ gỡ phần tóc mái trước trán, hắn như không nhìn được căn răng hừ một tiếng, "Lại làm chuyện dư thừa, một đám ngu ngốc..."

Tiểu Đâu bình tĩnh bắt lấy từ then chốt: "Là chuyện dư thừa sao?"

Kougami thoáng sửng sốt, nhìn cô ----

Cô cũng đã thu hồi ánh mắt, nhìn cái bàn trước mặt mình, biểu cảm nhìn không ra vui hay buồn...

Sau đó cô cầm lấy lon bia nam sinh bên cạnh truyền tới, mở nắp.

Mắt thấy Tiểu Đâu nhanh chóng tu hết một lon, lông mày Kougami run lên một cái.

... Rồi cô lại lấy lon thứ hai, trong khi đó cũng sẽ trò chuyện vài câu với người bên cạnh, nhưng hoàn toàn không có ý định phản ứng hắn.

Kougami mất tập trung ứng phó mấy nam sinh chạy lại đây đùa giỡn, nốc một bụng bia lạnh, thịt trong đĩa bị người lấy cũng không chú ý...

Trong bầu không khí vi diệu này, mấy lon bia vào bụng, gò má Tiểu Đâu cấp tốc ửng hồng, ánh mắt cũng có chút mơ màng.

Rượu qua ba vòng, người trong phòng đã sớm quây điên cả lên, có người bắt đầu chơi trò tay không tiếp người, không ai lại chú ý tới bên này. Kougami nhần tới nhin lui, đến khi Tiểu Đậu từ tay một nam sinh nhận lấy một bình rượu trắng trong veo không biết đào đâu ra, rốt cục nín không được, quay đầu lại nhìn cô, "Này, Tsurutome..."

Hai mắt Tiểu Đậu mờ mịt nhìn hấn, "? Sao?"

Đổi lại lúc bình thường, đi theo phong cách nữ thần (?) như Tsurutome Rin là tuyệt đối sẽ không dùng từ kiểu này. Kougami quýnh lên, "... Uống nhiều quá rồi."

Tiểu Đậu chớp chớp mắt.

Sau đó cô bình tĩnh mà nâng ly rượu tiến đến bên môi, chuẩn bị uống tiếp.

Ha ha. Đậu thần sẽ không nói rằng Đậu thần thuộc thể chất uống rượu đỏ mặt không đỏ não đâu. (→3→)

Sau đó... Cái ly đã bị Kougami đưa tay giữ lại.

Đầu ngón tay cầm ly của cô lạnh lạnh, vừa chạm vào ngón tay ấm áp của Kougami, tay người sau liền khẽ run lên.

Cô giãy một cái.

Tay của hấn vẫn không nhúc nhích.

Cô thở dài, gương mặt nhìn hấn: "Tôi ở lại đây cũng chỉ sẽ làm Kou - chan cảm thấy mất tự nhiên thôi. Ồ, thế tôi về công ty trước vậy."

Về mặt Kougami ngay tức khắc trở nên đặc sắc: "Kou -chan là kiểu gọi gì thế... Về công ty gì chứ, xin rồi sao? Buông tay đi, đừng uống tiếp nữa... Này!"

Lời còn chưa dứt, Tiểu Đậu đã nhanh chóng đứng lên, bình tĩnh phát tay với Kougami. "Như vậy tôi đi đây, ngày mai gặp nha Ryouta - kun."

Kougami kéo cổ tay cô lại, "Ryouta - kun là ai nữa!?!..."

Lời còn chưa dứt, bỗng bên đầu kia phòng ăn truyền đến một tiếng vang trầm thấp!

Một giây sau, hết thấy ánh đèn trên nóc nhà tắt ngấm, toàn bộ phòng ăn rơi vào bóng tối!

Có người lớn tiếng chửi bậy: "Đồ ngốc, ném trúng cầu dao rồi!"

Đoàn người nhón nháo loạn tung phèo, có người bắt đầu xô đẩy.

Tiểu Đậu trong lòng đã vui muốn chết luôn rồi... Quả đúng là cơ hội trời ban chứ nhỉ?

Buồn ngủ gặp chiếu manh, không đợi Tiểu Đậu nghĩ ra sách lược, trong bóng đêm không biết là ai đẩy cô một cái ---- Kỹ năng đã lâu không gặp "Hạ bàn bắt ỏn" tự động kích hoạt, Tiểu Đậu trực tiếp nhắm ngay phía Kougami mà ngã tới (...).

Rất đáng tiếc, không tiết mục kinh điển "Rơi vào cái ôm ấm áp" như trong tiểu thuyết ngôn tình. Vì lực đẩy này không phải do mình không chế nên lúc Tiểu Đậu té xuống thì xương sườn vừa vọt đập đến vai Kougami, ngay sau đó thì mũi đập trúng đầu Kougami!

Cơn đau nơi sống mũi lập tức làm Tiểu Đậu đau đến chảy nước mắt, sụt sịt hít hà!

Kougami làm đệm thịt cũng không tốt hơn được bao nhiêu, bị cái đập này của Tiểu Đậu làm té thẳng xuống đất, phát ra một tiếng kêu đau đớn đè nén.

Tiểu Đậu đau khổ vô vàn xoa mũi, lầm bầm châm chích: "Mũi sắp gãy rồi... Ryouta - kun, đầu anh làm bằng sắt sao?"

Đỉnh đầu truyền đến âm thanh bất đắc dĩ của Kougami: "Vậy mới nói Ryouta - kun rớt cuộc là ai?"

Sống mũi đã bết đau một ít... Rất nhanh, nhiệt độ từ lồng ngực Kougami cùng với nhiệt độ từ cánh tay đỡ bên hông cô, cách vài vốc nhàn nhạt truyền lại đây.

Tiểu Đậu híp mắt.

Ái chà. Việt vị... Cũng không tệ ha?

Cô gơ hai tay lên... Nhẹ nhàng xoa cổ hần, chậm chậm hướng lên trên, lướt qua tai, cho đến khi ngón tay trượt vào tóc hần.

Hần tùy ý cô kéo thấp đầu hần lại.

Hô hấp dần dần có thể nghe thấy.

"Đừng hòng nguy hiểm, nhất định là làm bằng sắt." Nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu hắn, có chút say khướt lắm lắm. "Ra-đa xò xét quặng sắt của tôi đã... Ồ, kêu bíp bíp rồi đây này."

Không có đáp lại.

Chỉ có... Gò má thông thả áp sát, có chút lạnh lẽo ---- Là hơi thở của Kougami Shinya.

Một lát sau, Tiểu Đậu cảm thấy trên gương mặt hơi nóng lên... Môi Kougami nhẹ nhàng in lên làn da.

Tiếp đó nó từ từ trượt tới môi cô.

(Kim đồng hồ tình yêu kích hoạt. Nhân vật Mục tiêu: Kougami Shinya, đang ghi chép số liệu...)

Than ôi, Đậu thần không cẩn thận... Lại ném đi tý xíu tiết tháo nữa rồi. (:3 つ)3

Đang lúc cô hý hứng, chợt... Trên môi có cảm giác ươn ướt.

... Đợi chút.

Còn có đoạn sau!?

Tiểu Đậu vô thức muốn đứng dậy, eo lại càng bị siết chặt hơn, sau đầu cũng bị đè lại.

Đầu lưỡi khẽ vẽ lên bờ môi, tiếp theo dịu dàng cạy khóa miệng.

ĐẬU ĐẬU, EM CHƯA BIẾT YÊU

Niên Đường
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Psycho Pass - Take 14

Đầu lưỡi khẽ vẽ lên bờ môi, tiếp theo dịu dàng cạy khóc miệng.

Đậu... xanh rau má.

Đầu óc Tiểu Đậu như muốn nổ tung!

Khỉ thật!! Chưa gì đã hao nhiều tiết tháo như vậy, nhà xưởng Đậu bày tỏ cung ứng không nổi! (→Ⅲ →)

Tiểu Đậu vô thức khép chặt hàm răng lại, hô hấp rối loạn. Ngay sau đó, từ chỗ đôi môi hai người chạm nhau chọt tràn ra tiếng cười nhẹ trầm thấp của Kougami...

Lỗi tai... Lỗi tai của Đậu thần sao tự dưng thấy ngửa ngửa...

Thời gian chỉ thoáng qua thế thôi, đầu lưỡi đã dễ dàng xâm nhập hàm răng.

Đó là một cái hôn chứa hương rượu.

Ngay cả hô hấp nóng rực đang quấn lấy nhau cũng trở nên ngây ngất.

Hắn hơi dùng lực, tiếp tục làm sâu thêm nụ hôn này, khiến cho cô liên tục ngửa ra sau. Đầu lưỡi cọ xát khoang miệng, mang đến sự run rẩy từ những dòng điện li ti, gò má phát sốt.

Không, không được. Đậu thần có chút hụt hơi... Phải mau tự cứu!

Tiểu Đậu "Ừm" một tiếng nhỏ, uất ức bắt đầu sự nghiệp đẩy lồng ngực Kougami... Không nghĩ tới cô lại trực tiếp đè tới một mảng da thịt nóng bỏng ---- Có lẽ do ban nãy té rất thảm, vạt áo trước của Kougami đã bị kéo mở.

Đậu nhi cứng đờ...

Lòng ngực dưới bàn tay nhấp nhô dòn dập một hồi.

Chết, giẫm mình rồi!

Tiểu Đậu vừa định rút tay, lòng bàn tay mới rời đi một tý đã bị Kougami bắt lại.

Trong lúc vùng vẫy, tiếng quần áo sột soạt vang vọng, yukata của Kougami hình như đã bị giày xéo không ra hình thù gì. Bỗng, dưới người cũng có chút bất ổn, lúc này Tiểu Đậu mới phát hiện thứ cộm cộm giữa cặp chân dài của Kougami đang không an phận nhô lên, không nghiêng không lệch chổng ngay bên hông cô.

Nóng khiến cho lòng người hoảng sợ.

"Đừng lộn xộn." Trong bóng tối truyền đến tiếng nói khàn khàn của hắn.

Kế bên đang có người lớn tiếng cười đùa, hầu như sắp che lại âm thanh này.

Im lặng chốc lát, Tiểu Đậu cảm giác được bên hông mình siết chặt, sau đó cả người bị nửa ôm nửa kéo nâng dậy.

Cứ thế một đường bị Kougami kéo ra khỏi phòng ăn (...).

Trên hành lang cũng là đen kịt một màu, chỉ có một ít ánh trắng xuyên qua cửa sổ, coi như miễn cưỡng phân rõ phương hướng. Cột máu của Tiểu Đậu sắp trống không, đang hải hùng không thôi nỗ lực hồi phục HP. Mãi đến khi đi qua năm sáu cánh cửa mới phản ứng lại, hai tay cô nắm chặt khiến cho tay Kougami đang kéo cô dừng lại.

Đầu óc suy đi nghĩ lại, thôi thì vẫn giả bộ say xỉn cho chắc ăn: "Chờ chút... Đến chỗ tôi rồi..." Nói xong cô đi tới cạnh cửa, "À, ngày, ngày mai gặp nha giáo sư Kamohara..."

Chân thành cảm tạ bà chủ nhà trọ! Xếp gian phòng của Đậu thần vừa vặn ở cửa thứ sáu bên ngoài hành lang đến phòng ăn!

Tiểu Đậu xoay người mới vừa đi ra một bước, một cánh tay liền lướt qua trước mặt "Đừng" một cái đặt lên vách tường, ngăn cản đường đi của cô.

"Giáo sư Kamohara?" Kougami đột nhiên cúi đầu, mặt đối mặt nhìn chằm chằm cô ----

Vừa lúc vị trí của cả hai sát bên cửa sổ, dựa vào ánh sáng nhạt từ ngọn đèn đang treo lơ lửng ngoài mái cong, có thể nhìn rõ biểu cảm của Kougami.

Hắn thoáng nheo mắt, giờ tay nhéo má cô: "... Tsurutome Rin, tôi là ai?"

Tiểu Đậu tuyệt đối không thể bị bại lộ: "... Sawako? Muốn đi ăn khuya sao?"

"..." Kougami lặng yên chốc lát, "Ồ, không nhận ra tôi à?" Tay hắn hơi nắm chặt, giọng điệu nhạt nhẽo: "Vậy quá tốt, làm chuyện quá đáng hơn chút chắc cũng không sao đâu nhỉ?"

Nói đoạn, hắn chợt cúi đầu, lần nữa nhanh chóng kề sát cô...

Độ lửa vừa vắn, mau chóng đọc lời thoại xác nhận tỏ tình cho xong rồi chuồn gấp!

Tiểu Đậu lập tức giờ tay che khuất mặt, hơi cất cao giọng: "Đừng đùa nữa Kougami Shinya!"

Động tác Kougami dừng lại.

Tiểu Đậu từ giữa ngón tay nhìn hắn... Thì thấy hắn khẽ nhíu mày, sau đó khóe miệng chậm rãi nhếch lên.

Cô cắn môi dưới, vể mặt ử rử thả tay xuống, gò má còn hơi đỏ.

Kougami tựa hồ cực kỳ hưởng thụ... Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô, "Tĩnh?"

Tiểu Đậu cuống lên, lấy tay mình vỗ vào tay hắn lại bị hắn nhanh chóng tránh thoát. Bàn tay đang chống tường của hắn lại trượt xuống một ít, cấp tốc ngăn trở đường đi của cô, đem người vòng càng chặt.

"Tĩnh là được, nghe cho kỹ mấy lời kẻ tiếp nhé."

Tiểu Đậu không động đậy, lòng khẽ than thở ----

(;3" ∠)... Ai da, hormone nam tính trong túi Shin-gia ngài rơi đầu mất rồi, cầu nhặt về.

Chuẩn bị tâm lý xong xuôi, cô ngược mắt lên nhìn thẳng Kougami.

Khoảnh khắc hai cặp mắt gặp nhau, hắn khẽ thở dài, cúi đầu, bàn tay lung tung gãi sau gáy, lại nhanh chóng ngẩng đầu lên.

"Hẹn hò đi." Hắn khàn giọng nói, đưa tay vịn về má cô.

Vừa dứt lời, con số độ thiện cảm màu vàng "90" ngay lập tức nhảy lên 100, mà thanh trạng thái "Ám sinh tình tố" thì lại lóe lên một cái, trực tiếp biến thành "Tâm đầu ý hợp".

Nhiều lần xác nhận bản thân không nhìn lầm, song song đó là trôi qua một đoạn thời gian trầm lặng tương đối dài. Tiểu Đậu siết chặt ngón tay đang bắt lấy ống tay áo yukata của mình, trong lòng đếm tới số cuối cùng, lúc này mới nhẹ giọng đáp "Ừ".

Tiếp theo cô liền bị Kougami kéo thẳng vào lòng ngực hắn... Sau đó rất nhanh cô lại được buông ra.

Hắn mở cửa phòng cô rồi đẩy cô vào, "Đi ngủ đi."

Tiểu Đậu như được đại xá! Khá khen cho phong độ quý ông! Nhưng mà không có đoạn sau hình như không khoa học cho lắm?

Thế là cô đứng ở cạnh cửa, thuận tiện trung vệ mặt thắc mắc "Cứ như vậy là kết thúc rồi sao", vịn mép cửa, "Shinya?"

Hầu kết của Kougami nhanh chóng lên xuống trượt một cái.

"... Lập tức khóa cửa trước khi tôi thay đổi ý định."

Hắn sững mặt lên nói rồi lưu loát đóng cửa lại.

...

Thật đáng mừng, sau sự kiện lần đó thì hình thức hẹn hò đã được chính thức khởi động.

Dù sao còn vẫn đang trong thời gian du lịch, hai người cũng không sử dụng kỹ năng kéo cừu hận mà mấy cặp tình nhân hay dùng như "Dính sát vào nhau", "Tình tứ lộ liễu", mà chỉ khôi phục hình thức ở chung là có thể trò chuyện với nhau tự nhiên như trước đây vậy thôi. Nhưng lâu lâu cũng sẽ gây ra mấy sự kiện phấn hường như "Ôm ấp", "Nắm tay", "Khẽ hôn" vân vân.

Cứ thế, Tiểu Đậu duy trì trạng thái gieo rắc tiết tháo với tốc độ đều đặn (...) cho đến khi chuyến du lịch kết thúc.

Tối hôm trở về thành phố vừa lúc trời mưa, mọi người đều trong tình trạng mệt lã người, lược bớt quá trình tạm biệt Kougami ai về nhà nấy không nhắc tới ---- Sau khi sắc trời tối

đen, Tiểu Đậu mới rút cục đội mưa về tới nhà trọ.

Ngồi lên sofa chơi game tới khi sắp đến giờ ngủ, cô mới tắt mũ thực tế ảo lại, mở TV hình chiếu chuẩn bị vừa nghe vừa rửa mặt ngủ. Đang bóp kem đánh răng, con mắt cô xoay chuyển suy xét: Việc hôm nay không để ngày mai, kế hoạch công lược BE cũng nên xếp lịch thôi.

Đậu nhi vừa nảy ra ý này trong bụng, N' đầu bên kia liền nhảy ra chém một câu: [Liền bắt đầu kế hoạch nhanh vậy sao? Không hưởng thụ cuộc sống yên bình này thêm lát nữa?], giọng điệu khá là vi diệu.

Tiểu Đậu châm chọc ngược lại: Cuộc sống vẫn luôn rất yên bình, cũng chỉ có bên chỗ triết học gia là không bình yên chút thôi, còn không phải do lão gia ngài chế tạo ra sao?

[Chỉ là thiện ý nhắc nhở.] N' thông thả nói. [Cũng không phải lần nào cô cũng có thể may mắn đáp xuống một thời đại hay một thế giới không có nguy hiểm như vậy.]

Tiểu Đậu chẳng bận tâm: Không sao cả, Đậu thần có chiêu thoát ly thế giới. Bungee trên tháp Nona tôi cũng chơi qua rồi, còn gì phải sợ nữa?

N' nở nụ cười. [Đến hiện tại vẫn ôm loại thái độ này sao? Tiểu Đậu, thế giới này cũng không phải dữ liệu giả tạo mà cô luôn tự cường điệu với bản thân, mà nó là chân thật. Chỉ có điều 'Quy tắc' mà nó tuân hoàn khác biệt với thế giới cô đang sống, nhưng không có nghĩa là cô có thể xem nó là giấc mơ hay trò chơi. Dù có thể né tránh tử vong, thế nhưng tới lúc gặp nguy hiểm, cô vẫn sẽ bị thương, chảy máu, vẫn sẽ hoảng sợ, đau đớn. Giả dụ không thể đứng lúc rời đi, cô cũng sẽ có thể tử vong.]

Tiểu Đậu bị nói đến cuống lên: Sao tự nhiên nói cho tôi mấy thứ này làm gì...

[Vì để cho cô hiểu rằng sự tốt đẹp của nó cũng là chân thật, mà không phải chỉ là giấc mộng. Chính cô cũng không nhận ra đúng không? Khoảng thời gian này là lúc cô cười nhiều nhất.]

Bàn tay đang cầm bàn chải đánh răng của Tiểu Đậu khẽ dừng.

Sau đó cô bình tĩnh phun ra bọt kem.

"Tầm nhìn hạn hẹp. Đó là do ông chưa bao giờ thấy qua lúc Đậu thần càng vui vẻ hơn thôi."

Về mặt cô lạnh nhạt nói, "Trước khi lão gia ngài kéo tôi vào cái... Ồ, cái dị thứ nguyên chân thật này, mỗi ngày tôi sống đều so với bây giờ vui vẻ gấp trăm lần."

N' thờ dài, không lên tiếng.

---- Rửa mặt xong đi ra, Tiểu Đậu khôi phục trạng thái, bắt đầu tiếp tục sắp xếp tình báo trong đầu. Chiều theo cách nói lúc trước của Kou phiên bản trưởng thành, nam thần là bị đá ở thời đại học, hơn nữa sự kiện chia tay đó hẳn là phát sinh trước khi hai người đã lựa chọn tốt nghề nghiệp tương lai. Ngay sau lần du lịch này kết thúc thì chính là nghỉ Tết, khai giảng xong lập tức sẽ tiến hành quyết định khuynh hướng công việc thích hợp lần thứ nhất cho sinh viên, khoảng thời gian này hẳn đã tới khá gần.

Nói đến nghỉ Tết... Ôn trời, rốt cục có thể tạm thời để xuống mấy cái luận văn với đề tài đếm không xuể kia, toàn lực tập trung vào nam thần.

Tiểu Đậu tư tưởng không tập trung vẩn mờ lọ thuốc trên khay trà, đồ ra một viên thuốc ngủ.

---- Nếu không phải cô Tsurutome Rin này cũng có thuộc tính mất ngủ, Tiểu Đậu đã suýt bị tiến độ ám áp liên tiếp của mấy ngày nay mà quên mất hai Tsurutome vốn là một người, quên mất nơi này chỉ là "Quá khứ" của Tsurutome chứ không phải là một thế giới khác.

Tuy rằng nguyên nhân mất ngủ chưa rõ, chẳng qua trước mắt xem ra bệnh trạng của Tsurutome còn rất nhẹ so với thời kì làm tín đồ của nhà triết học, căn bản là không nghiêm trọng, chỉ tình cờ phát tác.

Đang ngẫm nghĩ, Tiểu Đậu bỗng bị tin tức khẩn cấp trên TV hình chiếu trong tay quản gia giả lập hấp dẫn lực chú ý.

Trên bản tin là sự kiện hai vợ chồng hạ nghị viện và nghị viên song song nuốt súng tự sát.

Con người cô hơi co rút, nhìn chằm chằm cái tên trên dòng tin đang chuyển động.

... Cái tên này, sao thấy có chút quen mắt?

Điều động ký ức trong đầu mình, Tiểu Đậu đứng tại chỗ sững sờ chốc lát... Rốt cục phản ứng lại.

Người tự sát chính là cha mẹ của Tsurutome Rin.

Ngoài cửa sổ mơ hồ vang lên tiếng sấm.

Mưa như trút nước.

...

Che dù đứng cửa căn trọ cao ốc, Tiểu Đâu nhìn màn mưa giàn giụa bao phủ cả một vùng phía ngoài, thở dài, tắt đi thiết bị liên lạc đang không ngừng lóe lên trên tay.

Bắt đầu từ lúc này liên không ngừng có cuộc gọi ---- Tất cả đều là người trong vòng xã giao của cha mẹ Tsurutome Rin.

Cứ để đó trước đã, Đâu thần còn chưa nghĩ ra nên xử lý như thế nào đây... (:3 ㄅ)3

N' còn đang ở bên tai kiên trì phổ cập tin tức. [... Bởi tính chất công việc của cha mẹ, từ nhỏ đã chưa được yêu thương gì, gặp nhau hoàn toàn như người xa lạ. Từ chối sự an bài của cha mẹ, tự mình lựa chọn trường học và chuyên ngành, rời khỏi nhà mình đi thuê nhà trọ bên ngoài, trên căn bản có thể xem là bỏ nhà ra đi. Nói tóm lại, quan hệ với cha mẹ vô cùng hờ hững.]

Ừm, vậy coi như thông, khó trách hiện giờ lại ở nhà trọ. Đâu thần nhớ rõ là ở thời kỳ nhà triết học (...) thì cô gái này sống trong một tòa biệt thự khủng (còn nuôi thêm một vị mỹ nhân triết học tóc bạc) mà...

Có điều cô với cha mẹ Tsurutome gặp nhau một lần cũng chưa, muốn nói cực kỳ bi thương là không thể nào, nhưng trong lòng không thoải mái thì nhất định có.

Nuốt súng tự sát, nghĩ thế nào cũng có vẻ...

Tiếng sấm âm âm vang lên, lại một tia chớp xẹt qua.

Nơi này cách rất gần chỗ Koukami ở... Nếu bước qua, ước chừng hai mươi phút chẳng?

Tiểu Đâu lần nữa thở dài, sau đó chán nản đi ra mái hiên, bước vào cơn mưa tầm tã.

... Ừm, rất tốt, có khí trời bổ trợ... Gia tăng cảm giác ngược gì đấy.

Mà nửa giờ sau, khi Tiểu Đâu lau giọt nước mưa trên mặt đứng trước điện thoại gọi của

chỗ Kougami mới hồi hận muốn đứt ruột.

Mới đi bộ được một nửa, cô đã bị mưa xối đến nỗi hết muốn bung dù, cả người như mới từ trong nước bò ra, quả thực lạnh thấu tâm can đúng không? Đâu thần lại thật quá chuyên nghiệp, đứt khoát ném luôn chiếc dù, muốn làm thì liền làm đến tốt nhất đúng không?

Kết quả bây giờ muốn ấn nút gọi thì ngón tay đã cứng không chịu nghe lời. Đầu bên kia vừa kết nối, tiếng nói trầm thấp dễ nghe của Kougami vang lên, còn chưa kịp nói hết chữ "Vị nào" đã nghênh đón một tràng tiếng hắt xì của cô...

Mà thần kỳ nhất là, dù rằng cô chỉ đánh hắt xì thôi, một chữ cũng chưa nói ----

Âm thanh vì cơn buồn ngủ mà khàn khàn của Kougami chột thoáng đề cao, giọng điệu lo lắng.

"Rin? Cửa lớn mở ra rồi, em cứ đi tới phía trước, anh ta lập tức đến ngay."

Tiểu Đâu ngẩn người.

Nhận ra chỉ bằng một cái hắt xì, Shinya - kun anh cách nào thế? _(:3 ∠)_

Xuyên qua cánh cửa, cô một đường đi thẳng đến phía trước. Còn không chờ cô nghĩ ra chuyện này, phía xa xa chột truyền đến một tiếng chạm đất nặng nề, vách ngăn dày cộm được mở ra, một bóng người xuất hiện ở mặt sau ----

Tiếp theo, bóng người đó trực tiếp một bước nhảy xuống bậc thềm hành lang, vũng vàng rơi xuống đất rồi chạy tới đây.

Dưới màn mưa trũ nặng, Kougami một tay giơ dù, trong lúc chạy vội khiến cho nước mưa bắn lên tung tóe. Hắn không để tốn thời gian cho việc vòng qua mấy vật trang trí trong quảng trường, mà chân dài đạp lên lan can hơi sức lực, nhẹ nhàng nhảy xuống, chạy thẳng về phía cô.

Chết tiệt.

Ai dám ngầu hơn lại còn giành đất diễn của Đâu thần đều lôi ra ngoài nhật tiết tháo hết! (:3 っ)3

Chương 30: Psycho Pass - Take 15

Tiểu Đậu dẫn xuống lại mấy chuyện nhỏ nhất đang nghĩ trong đầu lại (...), tiếp tục chuyên nghiệp điều chỉnh biểu cảm sao cho tốt nhất, đứng yên đưa mắt nhìn Kou-chiếm đất diễn đang từ nơi xa chạy tới càng lúc càng gần... Càng lúc càng gần...

Cho tới khi hấn đứng trước mặt cô.

Thấy rõ dáng vẻ nhếch nhác của Tiểu Đậu, mắt Kougami bỗng hơi trừng lớn, hiển nhiên là rất kinh ngạc, vội vàng dời dù qua đỉnh đầu cô, "Rin. . . Xảy ra chuyện gì vậy?"

Đậu nhi không chế cảm xúc ---- Ừm, lần nữa phát động kỹ năng mê mang sâu muộn (...).

Nàng ngược mắt nhìn Kougami, yên tĩnh trầm lặng.

Kougami híp mắt.

Một lát sau, hấn giơ tay mở khoá kéo của áo khoác trên người, thành thạo cởi ra rồi phủ lên người cô: "Đi vào trước nói sau."

...

Theo chân Kougami tiến vào nhà trọ, Tiểu Đậu nhìn sàn nhà sạch sẽ bóng loáng ngay cửa, lại nhìn đôi giày ướt nhẹp bước một cái là ra một dấu chân của mình, quyết đoán đứng yên, im hơi lặng tiếng nhìn bày trí bên trong.

Ôi. Nhà trọ của nam sinh viên độc thân mà lại gọn gàng ngăn nắp, mùi cấm dục tràn ngập thế này không sao chứ?

Kougami khóa kỹ cửa rồi đi vào. Bởi vì áo khoác đã cho Tiểu Đậu nên trên người hấn chỉ còn mỗi một cái T-shirt mỏng manh, căn bản cũng vào trạng thái lạnh thấu tâm can hết với Tiểu Đậu. Lúc này mặt mũi hấn khó chịu phát phát bọt nước trên tay, sau đó bắt đầu vắt áo. Vắt được hai lần, vẻ mặt đã trở nên mất kiên nhẫn, trực tiếp cởi nguyên cái áo ra ----

Sống lưng hấn cong lên, cơ bắp bởi vì động tác này mà dẫn ra, giọt nước loạt xoạt từng giọt lẫn xuống, hội tụ vào chỗ lõm nơi xương quai xanh, vào vân da nhấp nhô, vào rãnh nông của xương hông nhô lên ở hai bên eo hẹp...

Lột chiếc T-shirt ra khỏi đầu, Kougami phe phẩy đầu tóc, vò áo lại thành một cục, dùng nó qua loa chà lau cái đầu.

Tiểu Đậu yên lặng thu hồi ánh mắt vây xem.

Ai da, cảm giác y như chú chó lớn lắc mình vẩy nước.

Dám giành đất diễn với Đậu thần dễ thương, hết thầy đem ra ngoài chôn hết. (→_→)

Chuyện phiếm không đề cập tới. Trong khoảng thời gian được Kougami thu xếp ôn thỏa này, Tiểu Đậu vẫn vướng vào cảm xúc lỳ lợ... Một chữ cũng không nói.

---- Mà thần kỳ nhất chính là, Kougami một câu cũng không hỏi.

Nửa giờ sau.

Tiểu Đậu tắm nước nóng xong thay quần áo đi ra, TV trong phòng khách vẫn bật, nhưng không thấy bóng dáng của Kougami ---- Nhà bếp truyền đến tiếng động rất nhỏ.

Cô như giẫm bông vải bước vào nhà bếp, nhìn thấy bóng lưng cao ráo của Kou-giành đất diễn, đang bận bịu đứng cạnh một ấm nước lèo xèo vang vọng.

A nha. Ánh đèn mờ nhạt, tiếng nước sôi... Bầu không khí tốt đến chừng nào.

Tiểu Đậu tiếp tục êm ái đi vào, đến sau lưng Kougami, trước khi hấn kịp nhận ra và chuẩn bị xoay người, cô đã nhẹ nhàng từ phía sau ôm hấn.

Tiết tháo, nó đã rơi rụng tự nhiên như thế. (←3←)

Trải qua đoạn bồi dưỡng cảm tình lúc đi du lịch, hành vi thân mật kiểu này đối với nhà xưởng Đậu đã thân kinh bách chiến với sản lượng tiết tháo gia tăng gấp bội mà nói, đã không thành vấn đề... Ha ha.

Ái chà. Dưới cánh tay này, thắt lưng, lồng ngực của Shinya - kun nhà ta ... Độ săn chắc và

xúc cảm của bắp thịt (...) cũng rất tốt ha?

Mặt chôn trên lưng hắn, cảm nhận được xương vai đập trùng, chớp mũi quanh quẩn hơi thở nhàn nhạt của hắn... Gương mặt của Đậu thân, trượt một tấc, tiện thể lại trượt thêm một tấc?

Cứ thế, gò má như có như không cọ xát lưng Kougami, Tiểu Đậu dùng một loại giọng điệu nghe không ra tâm tình mở miệng: "Shinya..."

Kougami tắt công tắc của ấm nước, rất thuận theo không cử động mạnh, chỉ hơi xoay người, "Làm sao vậy?"

Cô thả lỏng lực đạo cánh tay một ít. Kougami liền thuận thế xoay người, thậm chí còn sẵn sàng cúi thấp đầu, để cô thuận tiện treo hai tay lên cổ hắn, nhẹ nhàng ôm người thiếu nữ đang chủ động sà vào lòng ấy lại (...).

Đậu nhi thuận đó mà leo lên: "Em chuyên tới đây ở chung với anh được không?"

"Hửm...?" Kougami cả kinh hồi lâu không nói ra lời.

Một lát sau, hắn đưa tay vuốt ve mái tóc dài (cộng thêm cọng ahoge) của Tiểu Đậu, tỏ vẻ đau đầu: "... Vậy nên, em dám mưa trong cái thời tiết này, vẻ mặt như sắp khóc ra chạy tới dưới lầu nhà anh, chỉ vì thử thách lực tự chủ của nam sinh sao?"

Cô không trả lời vấn đề của hắn, mà lại hỏi một lần.

"Được không?"

Vẫn là giọng nói có phần lơ mơ, không thực cảm đó.

Hoặc do vùi đầu vào cổ hắn, tiếng nói của cô có chút ồm ồm, nhiễm chút khói lửa.

Bàn tay xoa sau đầu cô chậm rãi trượt xuống, đỉnh đầu là tiếng thở dài trầm thấp của Kougami: "Tùy em."

Vì đêm đó thuận lợi ngủ lại vỗ tay!

Từ khi đó về sau, mỗi lần tiếp xúc với Kougami, Tiểu Đậu vẫn duy trì biểu cảm mê mang sâu muộn, không để phá vỡ ấn tượng (...), đồng thời châm chọc phóng thích một ít "Quảng

sáng Shogo" ----

Sau khi uống hết một ly sữa nóng, hoàn toàn bình tĩnh lại, Đậu nhi nằm trên giường mà Kougami đã nhượng lại. Kougami ngồi ở đầu giường, chân thành thực hiện chức trách của một người bạn trai: an ủi + dỗ ngủ. Tiếp đó, trong bầu không khí thích hợp này, hắn rút cục hỏi ----

"Có chuyện gì khó giải quyết thì cứ nói cho anh biết."

Lúc nói chuyện, vàng trán hắn xẹt qua một vết sầu lo.

Ừm... Tới lượt nhà mi ra sân rồi, "Nụ cười Makishima Shogo" (...).

"Shinya không cần biết."

Cô nhẹ nhàng đáp, lập tức gọi lên một nụ cười xa cách.

Nụ cười này thậm chí chứa hàm ý khước từ ---- Nhưng đối lập với nó, giọng nói của cô lại tràn ngập yêu thương và và thân mật.

Kougami khẽ kinh ngạc.

Tiểu Đậu bình tĩnh không nhìn nét mặt muốn nói lại thôi của hắn, vẫn trầm lặng.

Trầm lặng như thế hồi lâu, Kougami chỉ hơi nắm chắc chiếc ly không trong tay, thấp giọng nói: "Bất cứ lúc nào muốn nói thì nói cho anh... Ngủ ngon."

Hắn đứng dậy ra khỏi gian phòng.

Tiểu Đậu tắt đèn, ngay tức thì trong phòng rơi vào bóng tối. Xốc chăn lên, ừm, là hương vị quen thuộc của Shinya - kun, khá làm người an tâm...

Khoan đã! Diễn sâu quá rồi! Khụ, trạng thái tâm lý của Đậu thần vẫn rất khỏe mạnh, cái gì mà an tâm hay không chứ!

Ừm, mau ngủ thôi.

...

Vào nửa đêm, Tiểu Đậu sợ hãi vén chăn lên, đầu đầy mồ hôi lạnh ngồi dậy, hô hấp dồn dập.

Rốt cuộc là cơn ác mộng thế nào cô đã không nhớ rõ, duy nhất có thể chứng minh chính mình gặp ác mộng, chỉ có thân thể đang run cầm cập, còn có mồ hôi lạnh thấm ướt quần áo kia.

Một tay đỡ lấy cái trán ướt mồ hôi, đồng tử Tiểu Đậu co rút nhanh, khom người ngồi bên giường. Bởi vì mộng cảnh mang đến tâm tình tiêu cực vẫn còn sót lại, cả người cô căng thẳng không thể kiểm soát...

... Nhất thời lại quên mất thuộc tính khó ngủ của Tsurutome Rin, nên lúc tới đây đã quên mang thuốc theo.

Có lẽ cô gây ra tiếng động quá lớn, phòng khách rất nhanh cũng truyền đến tiếng vang ----

Kougami chạy nhanh đến, "Rin?"

Giông tố đã qua, trận mưa bên ngoài cũng nhẹ nhàng tí tách, đèn đường ngoài cửa sổ cũng lần nữa sáng lên, ánh sáng nhạt màu da cam chiếu vào gương mặt Kougami. Hắn mặc áo ba lỗ mỏng cùng chiếc quần dài, quần áo tóc tai cũng không thấy lộn xộn, xem ra căn bản chưa ngủ say.

Tiểu Đậu lặng lẽ thở dài...

Vừa vặn, tiếp tục làm theo kế hoạch thôi.

Mặt cô cúi thấp, hai tay nắm chặt mạn giường, ngồi không nhúc nhích.

Kougami bước tới bên giường, khom lưng, giơ tay thay cô đẩy ra sợi tóc dài ngổn ngang đang buông xuống bên má, "Làm sao vậy?"

Lòng bàn tay cảm giác được mồ hôi trên trán cô, sắc mặt Kougami trở nên nghiêm túc. Hắn chậm rãi quỳ xuống, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đang cúi thấp của cô.

Tiểu Đậu giật giật, đưa tay mình đặt lên bàn tay đang vuốt ve ấy, từ từ nắm chặt.

Kougami nghiêng người gần một ít, đưa một tay khác, hai tay thuận thế nâng lên gò má, thông thả giúp cô lau mồ hôi.

Cô ngược mắt, tầm mắt hai người chạm nhau.

Cho dù ngón tay đang bắt lấy cổ tay hắn vô cùng dùng sức, khớp xương trắng bệch, nét mặt cô lại không có bất cứ cảm xúc kịch liệt nào. Mà là một loại biểu cảm... thờ ơ, như thể chuyện này đang không liên quan gì tới chính mình.

Không cho hắn có cơ hội hỏi ra lần thứ hai, cô mở miệng. "Shinya, trong nhà anh có thuốc ngủ không?"

Kougami ngẩn người, "Không có. Em cần thứ đó sao? Nó đối với thân thể không tốt đâu, nếu chỉ gặp ác mộng..."

Cô dùng một loại thái độ có phần kháng cự đánh gãy lời hắn: "Em có chứng mất ngủ... Đôi khi sẽ cần dùng đến thứ kia."

Thấy phản ứng của cô như vậy, Kougami thoáng do dự, rất nhanh nói tiếp: "Bây giờ anh ra ngoài xem thử còn tiệm thuốc nào mở cửa không."

Cô tựa hồ vì hắn không hỏi tiếp mà thở phào nhẹ nhõm.

Thấy thế, lông mày Kougami hơi nhíu. Cuối cùng hắn vẫn không nói gì, đứng lên ---- Lập tức lại bị cô níu lại.

"Thôi bỏ đi, trời cũng sắp sáng rồi." Cô nhẹ giọng, đầu thông thả gởi vào cánh tay hắn. "Shinya... Ở đây với em đi."

Kougami quay đầu lại, "Nhưng nếu em không thể ngủ..."

"Không sao." Cô ngẩng đầu lên, "Chỉ cần anh ở nơi này là được rồi."

Kougami thuận thế bị cô kéo thấp người.

Cô ghé vào lỗ tai hắn, thấp giọng nói như mê sảng.

"Không hiểu sao? Chỉ cần như vậy là được. Chuyện khác anh không cần làm, cũng không cần phải hỏi."

Cô từ từ ôm lấy hắn.

"Chỉ cần Shinya là đủ rồi..."

Kougami bỗng dừng ý thức được, dù chỉ cần duỗi tay là có thể ôm ấp người trước mắt, nhưng theo một ý nghĩa nào đó, hắn chưa từng thực sự giữ cô vào trong tay.

Thứ cảm xúc lóe lên rồi biến mất này khiến hắn có chút nôn nóng.

Hắn chỉ có thể vỗ nhẹ nhẹ vào lưng cô, hơi hợt tách khỏi cái đề tài này.

"Sáng mai muốn đi giải sầu không?"

Cô thấp giọng ưng thuận.

(Không hiểu cô ấy... Cô ấy cũng không hi vọng hắn hiểu mình.)

Cứ thế, hạt giống âu lo đã được gieo, tiếp đó để nó nảy mầm đúng lúc, thông nào cho thanh niên...

Cái này gọi là cảm giác ngược mờ mờ ảo ảo. Đâu thần, hình như đã bắt được tiết tấu nhẹ nhàng này rồi. (→_→)

...

Ngày kế.

Trong đường hầm đáy biển thủy cung, Tiểu Đậu ngẩng đầu nhìn con cá mập hình chiếu vừa bơi ngang qua.

"Nhìn những thức có màu xanh lam, tâm tình cũng sẽ bình tĩnh lại." Kougami bỏ hai tay vào túi, thanh thoi theo sát sau lưng cô, đầy hứng thú nhìn tiêu bản các loại cá trên tường. "Tuy không phải đồ thật... Có điều làm được tới trình độ này cũng rất khá."

Hai người câu được câu không trò chuyện, mãi đến đi ra đường hầm tiến vào khu đồ lưu niệm. Lúc đi ngang một quầy hàng, bước chân của Tiểu Đậu không khỏi chậm lại.

Chỉ là nơi bày bán những chuỗi pha lê đeo tay thông thường, trong hạt châu màu xanh nước biển khảm nạm hình vẽ cá heo. Đây là món đồ lưu niệm rất được trẻ con ưa thích.

Chẳng qua sao cô cảm giác nhìn hơi quen mắt...

Không chờ cô ngẫm nghĩ, Kougami liền đi tới bên cạnh, giọng nói mang ý cười: "Lại thích

món đồ con nít này sao?"

Tiểu Đậu để chuỗi hạt trong tay xuống, quay đầu lại, "Em chỉ ngắm nghía chút thôi..."

"Cũng không có gì không tốt," Kougami kéo lại bàn tay đang cầm vòng chuỗi của cô, "Màu da trắng như thế, không phải rất sắn với thứ này sao?" Nói xong, hắn nhanh chóng lấy chuỗi hạt trong tay cô, xoay người đi đến quầy thu tiền.

Từ khu đồ lưu niệm đi ra, Tiểu Đậu bắt đắc dĩ mặc cho Kougami đeo sợi chuỗi ấy vào tay mình: "Nếu thật sự đeo món đồ dành cho mấy bạn nhỏ này đi dạo khắp nơi, người khác chắc sẽ thấy kỳ cục lắm..."

"Vậy thì sao? Tính trẻ con là cội nguồn của linh cảm." Kougami nắm cổ tay cô, đầu ngón tay khẽ gảy hạt châu bằng pha lê.

"Lại là danh ngôn của vị danh nhân nào đây?"

"Của nhà tâm lý xã hội học Kougami Shinya."

Tiểu Đậu không nhìn được cười, "... Anh là đồ ngốc à."

"Ừ, không sai." Hắn nhú nhú mày, ngón tay chà bên môi cô bức bách cô cười lớn hơn, "Là tên ngốc có thể khiến em bật cười."

Sặc!!

Chú ý nhịp điệu!! Cứ ngọt như vậy thì sao Đậu thần có thể ngược tiếp được chứ!? (:3 ㄟ)3

Đậu nhi cảm thấy mình phải khổng chế bầu không khí ngay lập tức... Thế là cô ngẩng đầu lên, nôn nóng mở miệng: "Em muốn đi rửa tay một lát."

...

Tránh né thành công, Tiểu Đậu tìm ra một phòng rửa tay ở ngoài thủy cung, chuẩn bị lập kế hoạch lại lần nữa. Chưa đi được hai bước, bỗng nhiên phía sau vang lên một giọng nam: "Tsurutome tiểu thư."

Đậu xanh... Âm thanh này, sao nghe quen quen?

Tiểu Đậu cứng ngắc quay đầu.

Không có gì bất ngờ xảy ra, cô đối mặt một người đàn ông có cặp mắt hồ ly ----

... Đã lâu không gặp, đồng bọn của nhà triết học - Choe Gu Sung tiên sinh (...).